Dans la
miezul
nopții

NICOLA CORNICK

Dans la miezul nopții

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București
2020

Capitolul 1

Edinburgh, Scoția, aprilie 1815

Era nevoie de zece minute ca să ajungi cu trăsura din Edinburgh New Town în Edinburgh Old Town, iar în acele zece minute Jack avu cea mai incontrolabilă erecție pe care o trăise vreodată până atunci. În ultimii zece ani, învățase că anticiparea era unul dintre cele mai bune afrodiziace. Iar anticiparea pe care o simțea în seara aceea era acută și aproape de nesuportat.

Vizavi de el stătea femeia care era motivul disconfortului său. Nu o putea vedea clar în lumina trecătoare a felinarelor, dar îi simțea cu acuitate prezența. Jack îi putea simți mirosul de iasomie care zăbovea în părul și pe pielea ei. Putea vedea umbra unui zâmbet care îi arcuia buzele sub mască și încă simțea gustul sărutului pe care i-l furase cu câteva minute mai devreme. Atunci ea îl respinsese, dar într-un mod jucăuș, care promitea mai mult.

Avea reputația unui aventurier, dar trecuse multă vreme de când se culcase cu o femeie. Se întrebă dacă asta explica dorința lui nesăbuită de a renunța la orice precauție și de a o lua în patul lui pe acea femeie pe care o cunoscuse cu doar câteva ore mai devreme. Jack nu știa cum o cheamă. Nu îi văzuse chipul. Știa doar că o percepea atât de acut sexual încât, dacă nu o avea curând, era în pericol să explodeze de frustrare.

Iar ea știa asta. Își dădea seama că ea simțea tensiunea din trăsură, așteptarea care îl încordase precum un arc. Ar fi vrut să-i șteargă zâmbetul vag și satisfăcut de pe chip cu un sărut. Ar fi vrut să o posede chiar acolo, în trăsură, pentru ca fiecare înclinare a roților pe pavaj să-l împingă și mai tare în trupul ei. Nu avea idee de ce îl tulbura atât de tare, și nu-i plăcea asta, pentru că îl aducea aproape

de momentul în care putea să-și piardă controlul; știa doar că o dorise din momentul în care o văzuse.

Vizitiul opri brusc trăsura. Un rândaș îmbrăcat în negru și cu chipul impasibil deschise ușa trăsurii și desfăcu scărița. Jack se lăsă pe spate pentru a-i permite însoțitoarei lui să coboare prima. Ea își adună poalele subțiri și argintii ale rochiei cu o mână și păși cu ușurință afară. Jack o urmă, privind curios în jurul lui. Trăsura se oprise pe Royal Mile, în Edinburgh. Putea vedea clădirea masivă și întunecată a catedralei St. Giles. Felinarele sclipeau în ploaia ușoară.

Ea îl luă de mână și îl trase de-a lungul unei alei înguste care cobora, departe de drumul principal. Întunericul era de nepătruns. Îi auzea zgomotul pantofilor pe pavaj și simțea ploaia rece pe obraji, udându-i părul și haina. Zidurile clădirilor închiriate erau tot mai înghesuite.

Se grăbea orbește spre primejdie; pe aleile acelea întunecate putea fi jefuit și ucis și nimeni nu ar fi venit să-l ajute. Un cuțit în coaste ar fi fost răsplata pentru nesăbuita căutare a pasiunii. Se opri, înțelepciunea înăbușind pentru moment dorința, dar ea se întoarse spre el, își apăsă corpul de al lui și se întinse să-l sărute. Simțea zidul rece al clădirii în spate, dar ea era fierbinte și dulce. Sărutul ei era sălbatic și stăruitor, alungând orice politețuri și cerând răspuns. Ea îi puse o mână pe după ceafă și îi ținu gura pe a ei, împletindu-și degetele în părul lui. El îi simți limba fierbinte atingând-o pe a lui și gemu cu gura lipită de a ei.

Își strecură mâinile pe sub pelerina ei și simți sub palme mătasea alunecoasă a rochiei. O apucă de talie și o trase mai aproape. Sânii ei se lipiră de pieptul lui, iar ea își frecă șoldurile de ale lui. Era exasperant să ajungă sclavul simțurilor când el era un bărbat cu experiență, nu un novice, dar părea incapabil să reziste dorinței arzătoare care îi aluneca acum prin vene.

În ochii ei sclipi o lumină vagă. Ea îi zâmbi. Se desprinse de el doar pentru a învârti mânerul unei uși ascunse în colțul unui zid, adânc în umbre. Apoi îl luă din nou de mână și îl trase în interior.

Casa nu era așa cum se aștepta el. Acolo, în acea zonă săracă unde cădea tencuiala de pe ziduri și pavajul era mizerabil, interiorul era ca un palat în miniatură. Totul era lustruit, bogat și sclipitor, din lemn, argint și aur. Văzu totul doar în treacăt, pentru

că ea îl trase în sus pe treptele de piatră – culorile luminoase ca niște nestemate din draperiile lungi, care țineau noaptea afară, pernele de pe canapea. Când se opri la capătul scărilor ca să-l sărute din nou, își lăsă mâna să alunece în pantalonii lui și îi mângâie mădularul, iar el aproape că explodă acolo pe loc. Gâfâia, plin de speranță și de dorință, gura îi era uscată și inima îi bubuia în piept.

Camera în care îl duse era cufundată în întuneric.

Doar cărbunii din foc ardeau roșiatic în șemineu. Nu exista nici o lumânare. Ea închise ușa cu un clic cât se poate de discret și rămase o clipă cu palmele sprijinite pe ea. Putea să o simtă privindu-l. Întunericul îi ascuțea simțurile; o auzea respirând, îi auzea acea răsuflare ușor agitată care îi spunea că nu era nici pe departe așa de calmă și de controlată pe cât părea. Asta îi dădu o satisfacție sălbatică. Nu i-ar fi plăcut să fie singurul atât de aproape de pierderea controlului.

Se auzi foșnetul ușor al catifelei când ea își desfăcu panglicile pelerinei, pe care o lăsă să alunece pe jos. Mătasea fină a rochiei sclipi din nou când ea se mișcă, apropiindu-se de el și punându-i o mână pe piept. Degetele îi descheiară sigure nasturii de la jachetă. I-o trase de pe umeri și apoi își îngropă degetele pe sub cămașă ca să-i atingă căldura pielii. El o auzi cum inspiră adânc în timp ce își lăsă mâinile să alunece peste pieptul lui.

În ciuda furtunii care se dezlănțuise înlăuntrul lui, rămase complet nemișcat și o lăsă să exploreze. I se păru o mică victorie să îi reziste.

Ea se întinse să îl sărute. Era înaltă, dar el era și mai înalt. Îi prinse o buclă între degete și o simți mătăsoasă și moale. Nu știa ce culoare avea părul ei pentru că purtase o mantie de bal mascat cu glugă. Degetele lui cercetătoare găsiră niște agrafe care țineau alte bucle. Trase, iar agrafele căzură cu un clinchet pe podeaua din lemn, iar părul ei se revărsă peste mâinile lui.

Ea îi mușcă ușor buza de jos, apoi își lăsă limba să alunece în gura lui, iar mintea lui se învârteji într-o furtună întunecată de senzații. Își vârî o mână în părul ei ca să-i țină capul nemișcat în timp ce o săruta, căutând căldura și dorința gurii ei, sporindu-i dorința. Ea îl ghidă cu nerăbdare. Își împleti limba cu a lui. Îi mușcă buza ușor și îl gustă în profunzime.

Dorința ei era mai aprigă. Ea fu cea care îi apăsă în palmă mânerul rece al unui pumnal și apoi se răsuci încet ca el să-i taie panglicile corsajului. Era o nebunie să facă asta pe întuneric, dar se descurcă până la urmă, strecurând lama pe dedesubt și auzind prima ruptură a materialului înainte ca acesta să cedeze dintr-odată, iar rochia și jupele să alunece la picioarele ei.

Ea era goală. Simțea asta. Îi simțea căldura corpului. Și simțea din nou parfumul ei de iasomie, mai vag, diferit, dulce și fierbinte pe pielea ei. Își aminti de senzația sânilor ei striviți de pieptul lui și se întinse spre ea, dar brusc pumnalul fu la gâtul lui. El făcu un pas în spate în timp ce ea îi puse mâna în piept și îl împinse.

Pulpele lui se lipiră de marginea unui pat. Lama înțepă mai tare, iar el își permise să se lase pe spate pe cea mai moale, mai mare și mai confortabilă saltea pe care o simțise în viața lui.

Ea îi smulse cămașa și îl încălecă, cu coapsele lipite de el. Cu o mână îi descheie nasturii de la pantaloni și permise mădularului să salte liber direct în mâna ei. El încercă să o răstoarne sub el, dar lama de la gâtul lui îl avertiza să stea liniștit. Trasă o linie lenevă peste pieptul și sternul lui, apoi mai jos pe abdomen, până când partea lată a lamei atinse vârful mădularului încordat. În același timp, ea îl strânse în palmă.

Dumnezeule, chiar era nebună! Iar el era pe cale să-și piardă mințile.

Ea aruncă pumnalul și se întinse peste el, alunecând ca să-l primească în corpul ei. Gura lui se deschise într-un strigăt când îi simți fierbințeala și umezeala, dar ea îi sorbi strigătele într-un sărut. Se legănă și se împinse mai adânc, tot mai adânc, mai strâns, tot mai strâns, iar mintea lui parcă se împrăștie. O trase în jos pe el, în timp ce ea avu un orgasm violent, strigând cu disperare.

Se rostogoli și rămase întinsă alături de el. Deși respira sacadat, el îi auzi răsuflarea agitată. În ciuda șocantei desfrânări a întregii lor împreunări, Jack simți că lipsea ceva ce nu înțelegea.

Își întoarse capul să se uite la ea – un gest prostesc, pentru că nu putea deslușI nimic în întunericul înăbușitor. Dintr-odată, avu certitudinea că ea era pe cale să fugă. O simți mișcându-se ușor și trăgând aer în piept.

Mâna lui țâșni și o apucă de încheietură exact când ea dădea să se miște. O trase la loc, lipind-o de el și ținând-o nemișcată.

– Nu știi că nu e frumos să fugi de lângă un bărbat așa de repede după ce l-ai iubit?

Șoapta lui îi gâdilă părul. Simți cum îi atinge buzele.

După o clipă, ea râse, iar el simți cum corpul ei se relaxează lângă al lui. Cu toate astea, ea nu spuse nimic.

– Cum te cheamă?

El voia să-i vorbească, aproape cu disperare, de parcă legătura fizică dintre ei nu era de ajuns. Era straniu, pentru că până atunci el nu dorise niciodată mai mult de la o femeie în afară de contactul fizic.

– Rose.

Din vocea ei răzbătu o ușoară ezitare înainte să vorbească. Așadar, nu era numele ei.

– Eu sunt Jack.

El nu umbla cu minciuni, jumătăți de adevăr și nu era evaziv. Nu îi stătea în fire.

Ea își trecu mâna ușor peste pieptul lui în semn de recunoaștere. Poate că era o femeie care nu vorbea mult, dar compensa asta în alte feluri. Simți o furnicătură la acea atingere ușoară.

– Vreau să te văd.

– Nu.

Răspunsul ei veni brusc și cu o notă de panică în voce.

– De ce nu, iubito?

Simțindu-i teama, el îi vorbi pe un ton blând, dându-i părul de pe față, degetele mângâindu-i obrazul.

Ea se mișcă ușor în brațele lui, de parcă ar fi fost stânjenită și de dezmierdarea lui, și de blândețea vocii. El își dădu seama că ea refuza intimitatea. Era straniu, mai ales că tocmai împărtășiseră cea mai intimă experiență posibilă.

– Nu vreau lumină.

Acum în glasul ei se simți o notă poruncitoare. Așadar, era o femeie obișnuită să dea ordine. Asta o făcea și mai interesantă.

– Și dacă vreau *eu*?

– Va trebui să te mulțumești cu atingeri.

Ea îi luă mâna și i-o puse pe un sân. Era un gest menit să oprească discuția. El își dădu seama, dar, cu toate astea, cedă. Simți cum sfârcul ei se întărește sub palma lui, iar sângele i se înfierbântă ca răspuns. Se jucă încet cu sânii ei – cu degetele, buzele, dinții, limba –, lăsându-se distras și savurând exclamațiile ei și felul în care se arcuia sub atingerea lui. Ea continuă să-l îndemne cu șoapte întrerupte, implorându-l să muște, să sugă mai tare, până în punctul în care plăcerea se transforma în durere. El se simți din nou dureros de excitat, iar ea se desfăcu pentru el, rugându-l parcă să o posede dur, mai dur, agățându-se cu brațele de tăblia patului în timp ce el o pătrunse. Era sălbatic și nerușinat, având senzația că se afla într-un vis fierbinte și întunecat, dar, chiar și în timp ce o poseda, simțea atingerea unei umbre, de parcă ceva undeva nu era în regulă. Era ca și cum ea cerea să fie pedepsită, fiecare pătrundere a mădularului în trupul ei, fiecare mușcătură ușoară pe sânul ei erau un fel de penitență.

Pe parcursul nopții lungi, ea îl lăsă să facă tot ce vru cu ea; deveni jucăria lui, iar totul fu minunat, inimaginabil de palpitant. Iar el se simți epuizat, satisfăcut, însă nu putu să alunge acel instinct încăpățânat care îi spunea că lipsea ceva. Ultima oară când făcu dragoste cu ea încet, languros, încercă să ancoreze intimitatea între ei în ceva mai profund, încercă să o captureze și să o țină.

Jack nu-și dădea seama de ce voia să obțină acea conexiune, de vreme ce el era un bărbat care își dorea doar cele mai superficiale relații amoroase. Poate că era o provocare; nu era obișnuit ca o femeie să îi ascundă ceva. În mod normal, femeile erau cele care încercau să-l împingă spre o apropiere pe care nu o dorea.

Deja pielea ei era încinsă și umedă, alunecoasă lângă a lui. Se mișcă odată cu el pe același val întunecat de dorință și de plăcere, ajunse pe culmi pentru el când i-o ceru. Corpul ei era al lui. Cu toate astea, se simțea de parcă ea îl evita în singurul mod care conta cu adevărat. Apoi ea dormi, dar el rămase treaz, cu mintea alertă, ascultând-o cum respira. La un moment dat, ea țipă. El o trase în brațele lui și o ținu ca să se calmeze, dar simți că avea lacrimi pe obrajii pe care și-i lipise de pieptul lui.

La un moment dat, căldura corpului ei în brațele lui îl îndemnă la somn. Se trezi când soarele era sus pe cer și încăperea era scăldată în lumină. Știu înainte să deschidă ochii că ea plecase.

Era încă întuneric când Mairi se trezi. Pentru un moment, mintea îi rămase goală, ușoară și liberă, iar corpul i se simțea încântător de plin de plăcere, saturat și satisfăcut. O secundă mai târziu, dezolarea se întoarse, întunecată, rece și singuratică precum noaptea de iarnă care alungă lumina.

Așa se simțea mereu când se trezea. Exista un moment mult prea scurt de pace binecuvântată, apoi cădea din nou în întuneric. Tristețea și pierderea stăteau ghemuite într-un colț, așteptând să atace. Tristețea din dimineața aceea era mai pătrunzătoare ca de obicei, ca un cuțit ascuțit. Căutase să-și înece nefericirea în plăcere senzuală și nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile.

Se dădu jos din pat și simți pe dată lipsa căldurii lui Jack. El stătuse întins pe o parte, cu un braț în jurul ei, într-un gest de posesie relaxată, trăgând-o aproape în curbura corpului său. Ea nu își dădu seama cum reușise să doarmă în poziția aceea, în brațele unui străin. Părea cumva greșit, imposibil de acceptat de vreme ce ea respingea orice formă de intimitate cu oricine. Era straniu că putuse să-și ofere trupul complet, fără rețineri, dar, cu toate astea, regreta că dormiseră împreună după aceea.

Tremurând își puse lenjeria, apoi se duse tiptil spre cufăr și scoase o rochie simplă și un șal. Mâinile îi tremurară în timp ce încercă să-și lege panglicile rochiei. Nu vedea ce făcea. Se duse pe vârfuri spre ușă, cu pantofii în mână. Lumina începea să se strecoare printre obloane. Nu voia să se uite în urmă, dar ceva parcă o obligă să se întoarcă.

Jack stătea întins în mijlocul patului, între cearșafuri și pături. Era acoperit doar până la șolduri. Putea să-i admire pieptul lat și musculos, cu păr auriu. Pe frunte îi cădeau șuvițe întunecate, în contrast cu barba abia mijită. Ochii îi erau închiși – avea gene lungi și negre. Lumina care devenea tot mai puternică aluneca pe fața lui netedă, pe nasul lung și pe bărbia hotărâtă. Era un chip puternic, suficient de frumos încât oricărei femei să-i taie răsuflarea, dar Mairi nu rămase din cauza asta fără suflu.

Simți o undă de șoc și apoi o senzație de oroare mai puternică, mai ascuțită, aproape violentă.

„Jack Rutherford."

Nu se putea!

Ea întinse o mână și se sprijini de stâlpul patului. Nu. Nu era posibil. Alesese în mod special un străin la un bal mascat. Îl văzuse în partea cealaltă a sălii de bal cu masca lui de satin negru, iar ceva îi stârnise interesul. I se păruse că arăta un pic periculos, sălbatic, necunoscut, perfect pentru scopurile ei. Nici măcar nu vorbiseră; dansaseră o dată, iar ea fusese atât de conștientă de prezența lui, înfierbântată de acea dorință care o stăpânea, încât la finalul dansului îl luase de mână și îl adusese aici, în casa secretă pe care o deținea pe străduțele din Old Town din Edinburgh. Își dorise ca întreaga experiență să fie un secret, dar, din nefericire, alesese un bărbat care nu era nicidecum un străin.

Jack Rutherford. Probabil că primul indiciu ar fi trebuit să fie numele lui, dar ea nici nu-l băgase în seamă noaptea trecută. Existau o sumedenie de bărbați pe care îi chema Jack. Nu-i recunoscuse nici vocea, dar în ultima vreme petrecuseră atât de puțin timp unul în compania celuilalt, încât nu era de mirare.

Se simțea cutremurată și complet nedumerită. Ea nici măcar *nu-l plăcea* pe Jack Rutherford. Era arogant, plin de sine, extrem de încrezător, mult prea conștient de propriul șarm și de efectul pe care îl avea asupra oricărei femei pe care o întâlnea.

Nimeriseră unul în compania celuilalt când sora ei se măritase cu vărul lui Jack cu trei ani în urmă. Jack sugerase că ei doi ar trebui să se cunoască mai bine – de fapt, chiar intim. Ea îi refuzase avansurile cu dispreț și răceală. După aceea, abia dacă mai vorbiseră, arătând clar că se displăceau reciproc.

Ea se ținu strâns de stâlpul patului, până când începură să o doară degetele. Sângele îi bubuia în urechi. Pur și simplu nu putea înțelege de ce fusese atrasă de Jack noaptea trecută. Fără să știe, îl alesese pe bărbatul de care nu ar fi trebuit să se apropie niciodată. Erau rude prin alianță și aveau cunoștințe comune. Ea nu avea idee cum putea să-și ascundă identitatea de acum înainte.

Un curent de aer rece se simți pe podea și o făcu din nou să tremure. Avea destule regrete în privința nopții trecute. Își dorise să se piardă într-o lume dominată de senzații fizice, să scape de nefericirea care îi înnegura mintea măcar pentru puțin timp. Indiferent cât de minunată fusese noaptea, se părea că nu avea scăpare.

Jack se mișcă în somn, oftă și se întoarse. Pe Mairi o cuprinse din nou teama. El nu putea să afle niciodată că ea era femeia cu care petrecuse noaptea. În mod inevitabil, ar fi apărut întrebări la care ea nu dorea să răspundă. Trebuia să se asigure că nu avea să-l revadă niciodată. Dar, cu legăturile dintre cele două familii, era aproape imposibil.

Își frecă fruntea de frustrare și de furie. Parcă l-ar fi ales voit, iar asta o tulbura foarte tare. Trebuia să pretindă că nu se întâmplase niciodată.

Mai aruncă o privire spre el. Jack era un bărbat cu trăsături aspre, un bărbat necruțător, dar în noaptea aceea îi arătase multă tandrețe. Gândul acela o făcu să se simtă vulnerabilă. Era foarte greu să-l asocieze pe Jack Rutherford pe care credea că îl cunoștea – plin de șarm, arogant și lăudăros – cu acest bărbat. Se simți nedumerită, de parcă toate presupunerile despre el ar fi fost date peste cap, alungate de tandrețea de amant. El își dorise să o cunoască *pe ea*, nu doar trupul ei. Asta o nedumerea și mai tare.

Se întoarse să plece, cuprinsă dintr-odată de tristețe, și închise ușa. Se aruncase dintr-o relație rece, la limita politeții într-o intimitate profundă. Acum trebuia să dea ceasul înapoi.

Frazer apăru din camera majordomului de îndată ce ea păși în hol. Se întrebă dacă Frazer dormise.

– Nu e nevoie să afișezi o expresie dezaprobatoare, îi spuse ea. Nu ești tatăl meu.

Expresia majordomului rămase, ca întotdeauna, impenetrabilă. Avea o față întunecată și închisă, cu o expresie austeră și misterioasă. Adevărul era că Frazer era destul de în vârstă ca să-i fie tată, fiind de fapt tatăl tinerilor chipeși pe care ea îi angajase ca lachei și rândași. Lucra pentru ea de zece ani, de la căsătoria ei. Frazer era servitor, dar Mairi simțea că *ea* era cea care trebuia să obțină aprobarea lui. În dimineața aceea, bănuia că o pierduse pentru totdeauna.

– Pot să vă aduc ceva, doamnă? întrebă Frazer exagerat de politicos. Vreți să îi spun cameristei să vă pregătească baia?

– Doar trăsura, dacă nu te superi, zise Mairi.

Nu avea să mai amâne plecarea nici o clipă. Își făcu de lucru cu mănușile.

– Dacă ai putea să faci ordine în dormitor...

– Desigur, doamnă.

Vocea majordomului era rece.

– Domnul încă doarme, îi spuse Mairi.

– Doriți să-l trezesc? Să-l bărbieresc? Micul dejun?

Mairi era sigură că simțise o urmă de sarcasm în tonul lui. Îl privi tăios. El îi întoarse privirea cu o expresie binevoitoare.

– Lasă-l să doarmă, zise Mairi. Simți cum se înroșește gândindu-se la implicația cuvintelor. Apoi condu-l afară. Oh, și Frazer... ezită ea. Dacă pune întrebări...

– Desigur, doamnă, încuviință Frazer din cap. Nici un cuvânt.

– Mulțumesc.

Mairi își simți gâtul uscat, iar lacrimile îi înțepau ochii. Frazer putea să-i dezaprobe comportamentul, dar îi era loial. Deja trecuseră patru ani, de când murise Archie, soțul ei, iar ea încă simțea durerea dispariției lui ca pe o strânsoare de menghină.

Afară, pe Candlemaker Row vântul era aspru. Cerul de un alb perlat se întindea peste Edinburgh. Mairi își înfășură șalul mai strâns. Când ajunse la Royal Mile, trăsura o aștepta deja, iar unul dintre fiii chipeși ai lui Frazer stătea pregătit să-i deschidă ușa. Ea se urcă și porni spre casa ei din Charlotte Square, să facă o baie și să îmbrace haine curate. O durea totul. O durea corpul din pricina plăcerii, dar inima o durea și mai mult.

Își închise ochii. În ciuda intimității din acea noapte, se simțea mai singură decât se simțise vreodată în toată viața ei.

Capitolul 2

Iulie 1815

– Nu prea ești în apele tale, zise Robert, marchizul de Methven, și își aruncă jos cărțile, privindu-și companionul cu amuzament în ochii albaștri mijiți. Probleme cu banii, nu-i așa?

– De ce spui asta? întrebă Jack Rutherford și puse mâna încet pe masă, întinzându-se după ceașca de cafea.

Era caldă, cu un gust bogat și excepțional de bună, dar nu îi ostoia defel sentimentele. Ce voia cu adevărat era un coniac, dar nu mai obișnuia să bea. În tinerețe, avusese o relație nefericită cu alcoolul și nu intenționa să lase să-i scape din nou de sub control acest viciu.

– Ai jucat la fel de reținut ca o fecioară care pariază un șiling la whist, zise Methven vesel. Ești cu mintea în altă parte. Și nu cred că o femeie îți dă jocul peste cap, pentru că tu nu lași niciodată vreo femeie să-ți pătrundă în suflet.

Jack se foi enervat. Vărsă din cafea. Își ridică privirea și îl văzu pe vărul lui râzând.

– La naiba cu tine, Rob! zise el fără mânie.

– Nu te-am mai văzut niciodată așa, rosti Methven. Presupun că la un moment dat trebuia să se întâmple. Cine e?

Jack făcu o pauză. Clubul era aproape gol și tăcut, ceea ce era bine, pentru că nu intenționa să-și prezinte dezastrele romantice în fața unei audiențe. Era o situație în care nu se găsea decât rar sau deloc. De obicei, trebuia să alunge femeile din jur, nu să tânjească după compania lor.

– Nu știu, admise el după o vreme.

Methven îi aruncă o privire întrebătoare.

– Fără nume?

– Nu am vorbit prea mult.

Vărul lui oftă, acceptând situația. Robert îl cunoștea prea bine.

– Descriere? se interesă el.

– Era înaltă, zise Jack. Era zveltă și avea părul lung. Nu știu, repetă el. Era prea întuneric ca să pot vedea.

Methven aproape că se înecă bând din coniac.

– La naiba, Jack! Unde a avut loc această... întâlnire?

– La un bal mascat, îi răspunse Jack. Cel puțin acolo a început. S-a terminat... Ridică din umeri. În altă parte. Undeva în Old Town.

Methven începu să râdă. Jack bănuia că era amuzant; el avea reputația de a părăsi femeile dinainte să se răcească cearșafurile, dar iată-l tânjind după o femeie care îl folosise și renunțase la el cu o cruzime care îl lăsase fără răsuflare. Nu i se mai întâmplase așa ceva. Nu îi plăcea. El era mereu cel care pleca primul.

Cu toate astea, nu era acesta motivul pentru care voia să o găsească. Se simțea neliniștit, distras. Trei luni. Era ridicol! Ar fi trebuit să o uite cu două luni și 29 de zile în urmă. Și totuși amintirea persista. Chiar zilele trecute lăsase să-i alunece printre degete o afacere pentru că nu fusese atent și venise altcineva cu o ofertă mai bună. Femeile nu interveniseră până acum între el și munca lui, iar faptul că ea o făcuse îl frustra și îl înfuria.

– Ce *știi* despre ea? întrebă Methven.

Nimic ce ar fi vrut să discute, se gândi Jack. Știa că era drăguță și mlădioasă, că pielea îi mirosea a iasomie și era mătăsoasă. Știa că avea părul delicios de cârlionțat. Îi trasase conturul feței și știa că avea oase fine, cu un nas drept și o bărbie mică și semeață. Știa că avea sâni rotunzi, mici, dar perfecți și că abdomenul ei se curba într-un fel care îl făcea să tânjească din nou după ea și că pielea din interiorul coapselor ei era cea mai fină.

Știa că doar gândindu-se la ea avea erecție, iar dacă nu o găsea curând, avea să înnebunească. Era convins că hotărârea lui de a o descoperi nu era decât un impuls fizic, era mânat de dorință și că avea să dispară odată ce urma să fie satisfăcut. Dar, până când avea să o găsească, rămânea într-adevăr foarte nesatisfăcut.

– Era o lady, zise el, amintindu-și accentul hotărât și vocea obișnuită să poruncească.

Nu era virgină, pentru că o virgină nu ar fi fost atât de lipsită de inhibiții. Dar, cu toată experiența ei dovedită, el îi simțise

vulnerabilitatea. Și era tristă. Își aminti modul în care strigase în somn și lacrimile de pe obrajii ei și simți o înțepătură nedorită provocată de un nedorit sentiment de a fi protector.

– Uită de ea, îi spuse Methven. Știi cum e societatea din Edinburgh. Probabil e o soție plictisită sau o văduvă prădătoare. Tu vei fi fost unul din mulți. Mi se pare că amândoi ați obținut ce ați vrut. Methven ridică ușor din umeri. Nu strica amintirea, Jack!

Era un sfat bun, chiar dacă greu de acceptat. Jack nu se lăuda, crezând că seducătoarea misterioasă nu se culcase cu nimeni în afară de el. Trăsura neagră, anonimă și luxosul cuibușorul de nebunii demonstrau asta. Probabil el era unul dintr-un lung șir de cuceriri. Avusese o noapte de pasiune dezlănțuită fără nici o altă promisiune dorită sau oferită, genul pentru care mulți bărbați ar fi ucis. Ar fi trebuit să fie recunoscător. Și ar fi trebuit să renunțe și să-și vadă de drum. Cu siguranță nu trebuia să se facă de râs a treia oară, întorcându-se la casa din Candlemaker Row într-o încercare inutilă de a o găsi sau de a-l convinge pe majordom, care era la fel de închis în sine ca o scoică, să-i dezvăluie măcar un detaliu care să-l ajute în căutările sale.

Methven împinse ceașca de cafea spre el.

– Trebuie să fi fost foarte bună, zise el. Sau rea, în cel mai bun mod posibil.

Jack nu răspunse. În schimb, strânse din buze. Oh, da, ea fusese într-adevăr foarte bună! Nu cunoscuse niciodată o femeie asemenea ei, niciodată nu se lăsase așa pradă plăcerii carnale, niciodată nu simțise acel sentiment de dor.

– Ai încercat să te culci cu o prostituată ca să te vindeci de dorul ei? întrebă Methven. Să înlocuiești o târfă cu altă...

Înainte să-și dea seama ce făcea, Jack era aproape în picioare cu mâna la sabie. Își văzu vărul ridicând din sprâncene cu o expresie de amuzament laconic și înțelese că fusese atras în capcană, întrebându-se ce se putea citi în ochii lui.

– Îmi cer scuze, zise Methven iute. Nu mi-am dat seama că e chiar așa.

– Nu e, mârâi Jack. Se lăsă să cadă la loc pe scaun și își mai turnă niște cafea în ceașcă. Nu știu... începu el, dar se opri. Nu știa de ce reacționase așa, mai ales că, după toate probabilitățile,

femeia fusese o târfă de lux. Cu toate că, într-un fel, știa că nu era așa. Iar din cine știe ce motiv, asta conta. Nu a fost o târfă, zise el cu încăpățânare.

– Te-ai dus în locul în care v-ați întâlnit? întrebă Methven, privindu-l fix cu ochii lui albaștri, studiind reacțiile lui Jack, dar acesta avu o expresie de necitit.

– Am fost, răspunse el.

Balul mascat fusese organizat la casa din oraș a lui Lady Durness din Charlotte Square. Acum casa era închisă, pe perioada verii, iar majordomul nu fusese deloc dornic să-l ajute cu lista de oaspeți a stăpânei sale. Trăsura neagră anonimă nu avea blazon familial. Iar casa din Candlemaker Row, atât de opulentă, nu oferea nici un indiciu.

Trebuia să accepte că ea nu dorea să fie găsită și, cum el nu era un bărbat care să acorde prea multă atenție unei femei, acesta era sfârșitul poveștii. Rămăsese doar cu frustrarea, furia că fusese folosit și o senzație de dorință zădărnicită.

– Nu contează, zise el și se forță să zâmbească. Voiai ceva anume, Rob? În mesajul tău aminteai de o favoare.

Vărul lui încuviință din cap. Se uita gânditor în gol într-un fel care îl neliniști pe Jack. Apoi ridică privirea și îl privi.

– Știi că Ewan va fi botezat la Methven peste o lună? întrebă el. Am vrea să fii de față.

Robert se căsătorise cu Lady Lucy MacMorlan cu trei ani în urmă și aveau deja doi fii – cel de-al doilea copil avea doar două luni. James, moștenitorul, fusese botezat cu un an în urmă în cadrul unui eveniment grandios. Acum se părea că și al doilea copil avea parte de același tratament.

– Bănuiesc că va fi o altă reuniune grandioasă a clanului, zise Jack.

Robert se jucă cu piciorul paharului de brandy.

– Botezul va fi cu siguranță un eveniment formal, zise el în cele din urmă, dar petrecerea de acasă e un eveniment de familie.

Jack încercă să nu ofteze din nou. Ura întrunirile de familie, formale sau informale, iar aceasta avea să se dovedească, fără îndoială, chiar mai inconfortabilă decât ultima. În mod tradițional, clanurile

Methven și MacMorlan fuseseră dușmane. Unii membri ai familiei încă erau.

– Cu siguranță, căsătoria voastră ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a alunga divergențele dintre clanuri, zise el. Trebuie să faceți și mai mult?

– Da, răspunse Robert cu o expresie amuzată în ochii albaștri. Eu și Lucy nu i-am mai văzut pe Lachlan și Dulcibella de când au fugit să se căsătorească. Au avut decența de a nu veni la botezul lui James de anul trecut.

– Ei bine, nu ai pierdut nimic, zise Jack. Nu-i invita. Bunica nu poate să-i sufere. Nimeni nu poate. Ai scăpat ca prin urechile acului, Rob.

Privirea lui Robert se încălzi, iar Jack știu că se gândea la soția lui. Cu trei ani în urmă, Robert fusese logodit cu domnișoara Dulcibella Brodrie când aceasta fugise cu fratele lui Lucy, Lachlan. Robert, se gândi Jack, avusese mare noroc. Lucy era fermecătoare, deșteaptă și frumoasă și îl iubea la nebunie. Dulcibella era răsfățată, superficială și dușmănoasă. În plus, se iubea doar pe sine. Existau deja zvonuri că nu mergea bine căsnicia cu Lachlan.

– Trebuie să păstrez o relație bună cu Lachlan, zise Robert, de data asta pe un ton oarecum aspru. Acum, pentru că Dulcibella a moștenit domeniile Cardross, suntem vecini. Nu vreau dispute la granițe. El se aplecă în față și își sprijini coatele pe masă. Mai e ceva, Jack. Ne-am întrebat... Ai accepta să fii nașul lui Ewan?

Atmosfera se schimbă. Se lăsă liniștea. Jack nu-și găsea cuvintele. Simți fiori pe șira spinării când se gândi ce îi cerea vărul său. Ca să fie naș, trebuia să accepte legăturile de familie, responsabilitățile familiale. Trebuia să fie o prezență activă, reală în viața finului său. Iar dacă, Doamne ferește, li se întâmpla ceva lui Robert și lui Lucy, putea fi nevoit să devină tutorele finului său, un rol pentru care nu era defel pregătit. Jack își reprimă un fior.

– Nu ai nevoie de mine, zise el ușor. Ewan are un clan întreg de rude mult mai potrivite pentru asta.

– Jack, zise Robert mijindu-și ochii, dacă s-ar întâmpla ceva cu Lucy sau cu mine, aș vrea ca tu să fii tutorele atât al lui James, cât și al lui Ewan.

Pe Jack îl cuprinseră din nou fiori reci. Era imposibil.

– Rob... începu el cu dificultate.

– Și eu, și Lucy ne-am dori foarte mult asta, repetă Robert cu blândețe. Asta, dacă te simți în stare să accepți.

Jack nu se uită la el. În schimb, își ținu privirea ațintită pe restul de cafea din ceașcă.

– Nu sunt chiar un model de urmat, zise el pe un ton voit relaxat. Ewan merită mai mult.

– Dimpotrivă, răspunse vărul său pe un ton serios. Ewan nu ar putea primi ceva mai bun. Cum Jack rămase tăcut în continuare, tonul lui deveni nerăbdător: Jack, pentru numele lui Dumnezeu, ai mai multă încredere în tine! Știu la ce te gândești, dar tu ai făcut ce credeai că e mai bine pentru Averil...

Jack îi tăie vorba cu un gest rapid. Nu vorbea niciodată despre sora lui și nu avea de gând să înceapă acum.

– Am lăsat-o să putrezească în școala aceea îngrozitoare, Rob, zise el. Nu am făcut nimic pentru ea.

Se lăsă o tăcere grea, asemenea unor vorbe nerostite. Apoi Robert oftă.

– Foarte bine. Îți respect francheța și înțeleg, zise el și se foi pe scaun. Dar vei veni la Methven pentru botez?

– Asta nu e chiar o întrebare, nu-i așa? spuse Jack. Îmi poruncești.

Ochii lui Robert sclipiră amuzați.

– Nu pot să fac asta, știi prea bine, zise el și tăcu preț de câteva clipe. Dar bunica ar aprecia asta foarte mult. În ultima vreme nu s-a simțit prea bine, după cum știi. Cred că ar înveseli-o să te vadă.

– Nu reacționez prea bine la șantaj, zise Jack blând și oftă adânc. Oh, prea bine! Câtă vreme nu are alte planuri de căsătorie pentru mine...

– S-ar bucura să te vadă căsătorit, zise Robert.

– Afișezi o expresie șireată, observă Jack.

– E *posibil* ca bunica să fi invitat un număr de doamne eligibile la Methven pentru petrecerea de familie...

– Da, un fel de târg de vite, zise Jack și se strâmbă. Nu mă convingi deloc, Rob.

– Acum, când ai domeniul Glen Calder, cu siguranță te gândești la viitor, zise Robert calm.

– Viitorul meu nu implică o soție și o familie, replică Jack aspru. Nu toți bărbații își doresc asta.

Luă o înghițitură de cafea și apoi încă una. Nu era ce își dorea el. Ce își dorea el, ce îi trebuia lui era o dușcă zdravănă de brandy care să-l ardă pe gât. Nu se întâmpla prea des să își dorească să bea ca să uite, dar în seara aceea perspectiva era foarte îmbietoare. Prea îmbietoare. Își cunoștea slăbiciunile, știa de cât de puțin era nevoie pentru a cădea în ispită. Împinse sticla mai departe de el. Își dorea ca Robert să nu fi ales să bea brandy, dar nu era vina vărului său. Robert se oferise să bea o cafea cu el, dar Jack refuzase și îi comandase alcool. Nu-i plăcea defel când lumea ținea cont de slăbiciunile lui.

– Jack, nu ar trebui să te învinovățești, zise Robert și înjură în barbă. Nu ar trebui să porți povara greșelilor părinților tăi.

– Hai să nu vorbim despre asta, îi ceru Jack.

Își simțea gâtul aspru și vocea încordată. Auzea cuvintele rostite de vărul său, dar ele nu îl atingeau. Nu credea în ele, deoarece adevărul era că eșuase. Ca unic fiu, avusese datoria de a-și proteja mama și sora după moartea tatălui său, iar el eșuase lamentabil în privința asta.

Se uită cu coada ochiului la sticla de brandy. Îl mâncau degetele să se întindă după ea. Simțea dorința tot mai aprigă, crescând în el asemenea unui val întunecat.

Era mai bine dacă rămânea singur. În felul acesta se dezamăgea doar pe sine. Își lăsă mâna să alunece pe masă în direcția sticlei.

– Lady Mairi MacLeod, zise Robert.

Jack se opri și ridică brusc capul spre el.

– Poftim?

– Am zis că aș vrea să o însoțești pe Lady Mairi MacLeod la botez, repetă Robert, iar când Jack nu răspunse imediat, adăugă: Știu că îți displace, dar e cumnata mea. Ar fi un gest de curtoazie față de mine.

– Chiar trebuie? gemu Jack.

Tocmai când se gândea că seara nu putea să devină și mai proastă, se dovedi că se putea.

Că îi displăcea era o descriere vagă a ceea ce simțea față de Mairi MacLeod. Când o întâlnise prima oară cu trei ani înainte la nunta

surorii ei, se gândise că era frumoasă, fascinantă, rece, reținută – o provocare. Îi plăceau văduvele bogate, iar ele tindeau să-l placă. Nu pierduse timp, sugerându-i lui Mairi că ar fi trebuit să devină amanta lui. Ea îi comunicase cât se poate de clar ce putea face cu propunerea lui, iar apoi îl tratase cu indiferență. Jack nu era obișnuit cu refuzurile și îl deranja faptul că, după refuzul ei, încă se simțea atras de Mairi MacLeod, sentimentul acesta fiind atât de puternic, încât nu îl putea ignora. O săptămână în compania ei, însoțind-o pe drumuri proaste în călătoria lungă și dificilă spre Highland avea să-l facă să vrea ba să o strângă de gât, ba să facă amor cu ea și, din păcate, nici una din variante nu era posibilă.

Robert slobozi un oftat exagerat.

– Nu reușesc să pricep antipatia ta.

– Atunci permite-mi să te lămuresc, zise Jack. Lady Mairi e mândră și îngâmfată. Era prea bogată, prea frumoasă, prea deșteaptă.

Sentimentele contradictorii se agitară din nou în sufletul lui. Îl înfuria că nu putea fi indiferent față de Mairi MacLeod. Nici măcar noaptea de pasiune scandaloasă cu seducătoarea misterioasă nu reușise să rupă acea vrajă. De fapt, în mod straniu, nu făcuse decât să îi adâncească dorul. Acum erau două femei după care tânjea și cu care nu putea face amor.

– Are și alte defecte pe care dorești să mi le împărtășești? murmură Robert după ce izbucni în râs.

– Aș dori mai degrabă să nu o însoțesc, zise Jack și își trecu mâna prin păr. De ce nu poate să călătorească împreună cu familia ei?

– Pentru că ei sunt la Forres, iar Lady Mairi e la casa ei de lângă Edinburgh, răspunse Robert cu un calm imperturbabil. E un favor, Jack. După cum spuneam, încercăm să înlăturăm divergențele dintre clanuri. Robert ridică din umeri. Dacă într-adevăr lui Lady Mairi nu-i place de tine, așa cum spui, atunci va refuza să o însoțești.

– S-ar putea să accepte doar ca să mă chinuie, bombăni Jack și oftă din toți rărunchii. Oh, bine! Dar îmi ești dator.

– Nu prea cred, zise Robert sec.

– Cinci minute, zise Jack. Nu-mi vor trebui decât cinci minute s-o întreb, iar ea să refuze.

Nu avea să petreacă mai mult timp în compania ei. Avea să se ducă la Ardglen, să o invite pe Mairi să călătorească împreună

cu el la Methven, ea urma să refuze, iar el putea să plece. Ajunși la Methven pentru botez, puteau să se ignore în mod cordial.

Se lăsă pe spate, tensiunea atenuându-se un pic în umeri. El și Mairi MacLeod cu siguranță se puteau purta civilizat unul cu celălalt o perioadă scurtă. Cinci minute, după aceea totul se termina.

– Spune-i lui Lady Mairi MacLeod că domnul Rutherford dorește să o vadă.

Mairi era în salon când auzi ciocănelul de la ușă – un sunet puternic pe cât de arogant, pe atât de poruncitor. O clipă mai târziu, se auziră voci în hol – una era profundă și tărăgănată, o voce pe care acum o recunoștea cu fiecare fibră a ființei ei, făcând-o să tresară atât de tare, încât era să-și taie degetele în locul tulpinilor lungi de trandafiri pe care îi aranja în glastre. Puse ușor foarfeca pe masă, se îndreptă pe vârfuri spre ușa pe jumătate deschisă și rămase acolo ascultând, fiind conștientă de tensiunea din corpul ei. Parfumul greu al trandafirilor părea că umple aerul, tăindu-i răsuflarea. Sângele îi bubuia în urechi. Apucă strâns mânerul ușii și închise ochii în timp ce lumea se învârtea în jurul ei.

Timpul care trecuse îi indusese un fals sentiment de securitate. Plecase din Edinburgh în aceeași dimineață în care îl lăsase pe Jack dormind după nebuniile pe care le făcuseră în patul ei. Venise la casa de la țară și nu mai apăruse în societate ca să-l evite. Începuse să creadă că era în siguranță.

Cu toate astea, el era acolo.

Încercă să-și calmeze respirația, să-și spună că nu era nici un pericol. Chiar dacă Jack ar fi identificat-o, ea nu trebuia să-l confrunte. Le spusese lacheilor să nu permită nimănui accesul, iar aceștia erau foarte eficienți. Chiar acum îl auzea pe unul dintre ei cum îi refuza politicos accesul lui Jack cu o formulă adesea exersată.

– Îmi pare rău, domnule, dar Lady Mairi nu acceptă musafiri în acest moment.

– Pe mine mă va primi, zise Jack scurt.

Mairi se retrase, dar era prea târziu. Poate că Jack îi văzuse umbra pe marmura alb cu negru din hol. Poate că îi simțise prezența. Nu avu decât câteva secunde să se pregătească înainte ca Jack să intre în salon și să se posteze în fața ei.

Felul în care se mișca denota și autoritate, și o grație relaxată. Ea simți cum rămâne dintr-odată fără aer și cum o cuprinde un fior. Își dădu seama că tremura și își împleti degetele ca să ascundă trădarea corpului.

Primul lucru pe care îl observă la el fu eleganța hainelor. Cu siguranță se străduise să se îmbrace foarte bine înainte să vină în vizită la ea. Nu știa sigur cum să interpreteze asta. Jack se îmbrăca întotdeauna bine, dar în acea zi arăta spectaculos: haine scumpe și excelent croite, cămașă de un alb imaculat, cizme lustruite perfect. Le purta relaxat, dar cu eleganță și superioritate. Mulți bărbați arătau ridicol în hainele la modă, trași parcă în țeapă cu gulerele înalte ale cămășii și strânși în jachetele apretate. Jack Rutherford nu avea nevoie de artificii ca să arate bine. Jacheta verde se așeza pe umerii lați fără nici o cută. Pantalonii erau ca o a doua piele, mulați pe coapsele musculoase.

Mairi simți cum se aprinde o scânteie adânc în corpul ei. Răsuflarea îi era aproape blocată sub coaste, iar inima i-o luase la galop. Jack arăta un pic periculos, mai mult decât chipeș cu părul castaniu căzând dezordonat pe frunte și cu ochii mijiți într-o expresie de amuzament, cu fața parcă sculptată și proaspăt bărbierită. Intimitățile imposibile pe care le împărtășiseră o făceau să fie deosebit de conștientă de prezența lui și nu știa dacă își putea ascunde reacția corpului la vederea lui.

Își dădu seama că se holba la el. Se certă pentru asta și trase adânc aer în piept ca să se calmeze.

El făcu o plecăciune perfectă.

– Lady Mairi.

Nici un fel de scuze că dăduse buzna, nici o referire la faptul că îi ignorase în mod clar dorința de solitudine. În Edinburgh, ea fusese cea care inițiase întâlnirea lor. Acum acest lucru părea absurd. Jack Rutherford era mult prea puternic ca să nu dețină controlul oricărei situații. Șarmul lui relaxat era mascat de o voință de fier.

– Domnule Rutherford, zise Mairi, reacționând la indiferența lui cu o politețe rece.

Privirea lui se opri pe chipul ei. Nu exista nici un semn de recunoaștere în ochii lui.

El nu știa.

Ușurarea aproape că îi tăie genunchii și fu cât pe ce să se țină de masă ca să nu cadă. În mod deranjant, pe lângă sentimentul de ușurare, erau și alte emoții. Simți dezamăgirea și își dădu seama că tot ce era feminin în ea își dorea ca el să-și amintească de ea.

Ce nebunie! Ar fi trebuit să fie bucuroasă că scăpase cu bine. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare și ușurată, nu cuprinsă de această dezamăgire vanitoasă și prostească.

– Ce mai faci, domnule? întrebă ea. Sper că ești bine.

Gura lui Jack se strâmbă într-o expresie care sugera că își dădea prea bine seama de complezența cuvintelor rostite de ea. Nu se osteni să răspundă.

– Înțeleg că vei călători spre Methven pentru botezul nepotului dumitale, răspunse el. Privirea îi umbla prin cameră, de parcă nu ar fi dorit să se uite la ea. Am venit să mă ofer să te însoțesc.

El venise să discute despre botezul lui Ewan. Mairi se simți ușurată când auzi motivul vizitei și iritată că oferta lui venise pe nepregătite.

– Cât de amabil, zise ea și adăugă, deranjată de indiferența lui: Nu știam că îmi dorești atât de mult compania.

Ochii lui verzi distanți și reci poposiră asupra ei.

– Oferta vine la solicitarea vărului meu, doamnă, nu din proprie inițiativă.

– Desigur, zise Mairi. Știam că nu ar fi fost alegerea dumitale. Îi zâmbi la fel de rece. Te rog să-i comunici lui Lord Methven că îi apreciez intenția, dar îmi voi face propriile aranjamente de călătorie.

Jack încuviință din cap.

Ea își putea da seama că el nu voia să o convingă să se răzgândească, pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea era să o însoțească la castelul Methven. Totul din atitudinea lui sugera că își dorea să dispară din salonul ei și, dacă se putea, din viața ei. Putea să înțeleagă asta. În timp ce ea nu se putea gândi decât la noaptea nebunească petrecută împreună, Jack încă se gândea la ea ca la femeia care îi respinsese avansurile și îl tratase cu dispreț, o femeie de care din nefericire era legat prin rude comune.

„Dacă ar ști!" Ironia situației aproape că o făcu să zâmbească.

– La revedere, domnule Rutherford, zise ea. Este cât se poate de avantajos că la castelul Methven e suficient spațiu încât să nu ne vedem mai mult decât e necesar în perioada ședерii noastre acolo.

Ea luă din nou foarfeca în mână, strângând metalul rece în căldura palmei.

Într-o clipă el avea să fie plecat.

Privirea lui Jack căzu pe trandafirii cu petalele de un roșu profund. Erau frumoși și vibranți în contrast cu nuanța caldă a mesei. Soarele arunca lumini și umbre pe chipul lui, accentuându-i pomeții înalți și bărbia aspră. Mairi simți cum inima îi bate mai tare. El ridică ochii și îi întâlni privirea, iar inima ei tresări din nou, de teamă că nu își putea ascunde reacția.

– Bunicii mele i-ar plăcea aceste flori, zise Jack, surprinzând-o. Îi cultivi aici?

– În grădina cu ziduri, zise Mairi și atinse ușor petalele. Aceștia au fost cultivați special și numiți pentru mine Mairi Rose...

Ea se opri, dându-și seama ce spusese și amintindu-și că în Edinburgh, în noaptea aceea, îi spusese că numele ei era Rose.

Jack nu păruse să fi observat. Avea capul ușor aplecat, în timp ce studia trandafirii. Nu se mișcă.

După o clipă, Mairi respiră un pic mai ușor. Se duse spre ușă și, punând mâna pe clanță, deschise ușa – un semnal clar că venise timpul ca Jack să plece.

– O zi bună, domnule, zise ea tăios.

Jack ridică ochii și se uită la ea.

Inima ei se opri când îi văzu privirea. Indiferența rece dispăruse. În locul ei apărură uluiala, furia și o dogoare sălbatică, care îi tăie răsuflarea.

– Rose, repetă Jack foarte încet.

Senzația de strânsoare din pieptul lui Mairi se intensifică. Clanța îi alunecă din palma umedă. Simți brusc nevoia de a alerga spre scări, să fugă, să se ascundă. Doar că nu avea unde să se ascundă.

– Cred, zise ea cu o voce care acum nu era doar un sunet vag, că tocmai plecai, domnul Rutherford.

Jack își mijì ochii și o privi și mai intens.

Ea simți un alt fior pe șira spinării. Apoi el zâmbi.

– De fapt, spuse el foarte încet, nu cred că plecam.

Veni spre ea și se aplecă pentru a pune o palmă pe ușa salonului pentru a o închide cu hotărâre.

Capitolul 3

Jack se uită cum Mairi se îndepărta de el. Fiecare pas era o mișcare deliberată pentru a pune distanță între ei. Era calmă, elegantă, o adevărată lady din aristocrație.

Dar instinctul îi confirma ceea ce mintea încă refuza să accepte. Că aceasta era femeia cu care petrecuse cea mai explozivă noapte de pasiune din viața lui. Aceasta era femeia pe care o căutase în ultimele trei luni.

Simți cum îl cuprinde o furie orbitoare. Fusese destul de furios și de frustrat când își imaginase că seducătoarea misterioasă era o străină. Să-și dea seama că Mairi MacLeod fusese cea care îl folosise și-l părăsise era șocant. În mod clar, ea nu avusese defel intenția de a-și dezvălui identitatea. Probabil o amuzase să-i respingă avansurile și apoi să-l aleagă de parcă ar fi fost de vânzare. Singura surpriză fusese că nu-i lăsase bani când plecase de dimineață.

Conștientizarea faptului că fusese un prost și un fraier nu-i ostoia furia. Ar fi trebuit să o recunoască, dar fusese atât de orbit de pasiune, încât ratase indiciile cu privire la identitatea ei. Simți o altă înțepătură ascuțită de furie, accentuată și mai mult de conștientizarea bruscă și devastatoare că încă o dorea. Putea să fie imorală, răsfățată și înșelătoare, dar tot o voia, și chiar foarte mult.

Ea traversă încăperea spre șemineul de marmură și se întoarse să se uite la el. Soarele după-amiezii răzbătea prin geamurile înalte cu draperii străvezii și crea o strălucire aurie în jurul ei. Rochia de un albastru-deschis era într-un contrast izbitor cu părul ei roșcat-cafeniu. Stătea scăldată în lumina blândă, dar nu era nimic blând în frumusețea ei. Jack simți o înțepătură la fel de sălbatică. Își dorea să nu o placă. Avea toate motivele să nu o facă. În mod straniu, descoperirea că ea stârnea dorința arzătoare din visele lui o făcea să fie cea mai fascinantă femeie din câte cunoștea.

Când îi privi linia fină a gâtului și la felul în care buclele [illegible] roșcat aurii îi dezmierdau ceafa, fu transportat instantaneu înapoi în casa din Candlemaker Row, pe cearșafurile șifonate și în intimitatea ricul fierbinte, unde pielea ei aluneca intim peste a lui. Simți cum i se întărește ca răspuns la aceste gânduri.

– Tu ești Rose, zise el. Ai petrecut o noapte cu mine în Edinburgh cu trei luni în urmă.

Știa că era ea. Văzuse adevărul în ochii ei o clipă mai devreme, dar voia să o facă să admită asta.

Ea se întoarse să se uite la el. Expresia ei era prevăzătoare, fără să trădeze nici o emoție.

– Eu sunt, zise ea. Așa este.

Jack fu impresionat. Nouă din zece femei ar fi negat, susținând că nu știau despre ce vorbea. Dar poate că Mairi era așa de îndrăzneață când venea vorba de amanți încât nu se sinchisea să-și protejeze reputația cu minciuni.

– Mă aștept am să pretinzi că nu înțelegi despre ce vorbesc, zise el.

Mairi ridică din umeri.

– Asta ar fi dus la o conversație obositoare de vreme ce amândoi știm adevărul, zise ea.

Părea indiferentă, dar era o tensiune în corpul ei zvelt, care îi spunea lui Jack că nu era nici pe departe așa de rece cum părea. Asta îl mulțumea. Ea avusese controlul în noaptea în care îl sedusese. Acum era rândul lui.

– Mairi Rose, zise el. Cât de convenabil să ai încă un nume atunci când ai nevoie de el!

Ea își arcui buzele într-un zâmbet fals.

– Am trei nume, zise ea. Mairi Rose Isabella.

– Chiar mai bine, rosti Jack ridicând din sprâncene. Poți să alegi din trei identități.

– Nu voiam să știi cine sunt, spuse Mairi pe un ton disprețuitor, de parcă faptul că îl păcălise nu conta prea mult.

Jack simți cum se înfurie din nou. Era o senzație nouă să fie tratat cu desconsiderare și nu îi plăcea asta.

– Asta, zise el, era evident. Trăsura simplă, neagră, armata de servitori tăcuți – clădirea anonimă, dar luxoasă, închiriată

pe străduțe dosnice. Furia încă îi clocotea în vene și voia să o provoace. Nu pot decât să presupun că ai experiență când vine vorba de a alege și a seduce iubiți, Lady Mairi.

Dacă remarca o duruse, ea ignoră înțepătura.

– Îmi cer scuze dacă simți că te-am folosit, zise ea dulce. Un bărbat cu reputația ta este cu siguranță obișnuit cu astfel de întâlniri ocazionale.

– Tot aș prefera să cunosc identitatea a femeii cu care fac dragoste, zise Jack tăios.

Ea zâmbi.

– Nu mi s-a părut că te-ai plâns în momentul acela, domnule Rutherford, spuse ea apăsat, de parcă ar fi vrut să-i arate în mod clar îi era superioară în rang, fiica unui duce, iar era doar fiul mai mic al unui baron.

La naiba! Putea să fie mândră, putea să pretindă că era prea bună pentru atingerea lui, dar tot era o desfrânată imorală și el tot o dorea.

– Nu mă plâng, zise Jack. Nu pot nega faptul că mi-a plăcut să te posed.

Folosise voit un ton mai dur și văzu că în obrajii ei apăru un pic de culoare. Nu simțea nici o remușcare. Merita măcar asta pentru felul îndrăzneț în care vorbise.

– Aș fi preferat să fii sinceră și să spui că ai vrut să o faci, continuă el, dar sexul în sine a fost foarte plăcut. Mi-a plăcut că mi-ai permis să fac ce voiam cu tine. O femeie fără inhibiții e un lucru rar.

Văzu cum expresia ei se încorda, transformându-se în semeție. Nu-i plăcea să fie tratată cu atâta lipsă de respect. Ei bine, acum știa și ea cum se simțea el.

Traversă încăperea spre ea. De îndată ce se apropie, ea se întoarse cu spatele. El avea impresia că, dacă ar fi avut ocazia, pur și simplu l-ar fi lăsat acolo, dar, cum el se afla acum între ea și ușă, îi blocase calea de scăpare. Ceea ce era bine, pentru că el nu terminase cu ea – nici pe departe.

Dădu ocol pe la spatele ei. Ea își ținea capul plecat, așa că nu putea vedea decât bătaia genelor pe curbura obrazului și linia fină a bărbiei și a gâtului. Părea extrem de delicată. Aerul ei de vulnerabilitate era cât se putea de înșelător.

– De ce m-ai ales pe mine în noaptea aceea în Edinburgh? întrebă el cu voce aspră. Trebuie să fi existat un motiv. Care a fost?

Ea își ridică privirea și se uită fix la el.

– Îmi pare rău, zise ea. Se pare că nu ai înțeles, domnule Rutherford. Ochii ei albaștri întunecați ca noaptea îl ironizau. Cred că te-am ales la bal, nici măcar nu știam că erai tu. Ea făcu o pauză suficient de lungă pentru ca insulta să îl afecteze. Ai fi putut fi oricine.

Jack simți un val de furie primitivă, imposibil de negat, greu de explicat. Era și mai cinică, susținând că orice bărbat i-ar fi fost de ajuns ca amant în noaptea aceea. Iar instinctul îi spunea că mințea.

O apucă de braț și o trase aproape de corpul lui. Era atât de aproape de ea, încât îi putea simți parfumul care îi bântuise nopțile. Îi simțea răsuflarea, care nu era deloc regulată.

– Nu te cred, zise el. Trebuie să fi știut că eram eu. M-ai ales cu bună-știință. Cred că m-ai dorit din prima clipă în care ne-am cunoscut, iar declarațiile tale de virtute nu erau altceva decât o înșelătorie.

El nu știa dacă mândria sau instinctul încăpățânat îl îndemna să insiste, dar era sigur că ea nu spunea adevărul.

Totuși, dacă era o mincinoasă, atunci era una al naibii de bună. Ochii îi erau extrem de candizi. Ea ridică din umeri.

– E alegerea ta, domnul Rutherford, dacă mă crezi sau nu, zise ea din nou cu o ușoară ironie în glas. Poate că ai o opinie prea bună despre propria persoană ca să poți accepta faptul că nu te-am recunoscut. Observațiile mele din ultimii ani îmi sugerează că aroganța ta e atât de mare, încât presupui că orice femeie trebuie să te considere irezistibil.

„Touché."

Ea îl citise bine. Dacă Jack nu ar fi fost atât de furios, probabil că ar fi găsit amuzant faptul că Mairi MacLeod îl cunoștea atât de bine.

El slăbi strânsoarea pe brațul ei, lăsând mâna să-i alunece spre cot. Pielea îi era netedă și caldă sub atingerea lui, marginea de dantelă a mânecii mângâindu-i degetele.

– Dar tot m-ai găsit irezistibil, Lady Mairi, zise el. Fie că îmi știai identitatea, fie nu.

O trase mai aproape, iar fustele ei se lipiră de coapsele lui. Era încordată – putea să simtă asta în tot corpul ei și îi vedea pulsul

bătând în scobitura gâtului. Între ei scăpără conștientizarea prezenței celuilalt la fel de fierbinte și de brusc precum flacăra care aprindea iasca.

– Cred că m-ai ales pentru că mă voiai, continuă Jack blând și se aplecă și mai mult spre ea, șoptindu-i la ureche: Poate că a fost instinct, poate că nu ți-ai dat seama ce făceai, dar m-ai dorit ca amant.

Acum, pentru prima dată, observă altă expresie în ochii ei și știu că ea se temea exact de asta – fără să vrea, îl alesese pe el din mulțimea balului mascat din seara aceea din cine știe ce motive întunecate și profunde. Preț de o secundă, păru speriată, dar apoi disprețul îi alungă emoțiile și barierele fură ridicate ferm la locul lor.

– Nu te credeam romantic, domnule Rutherford, zise ea ușor. Și îmi pare rău că sunt nevoită să-ți risipesc din nou iluziile, dar nu cred că senzația că ai cunoaște pe cineva apropie oamenii. Astea sunt aiureli.

– Nu crezi că dorința e suficient de puternică pentru a te apropia de cineva? întrebă Jack ironic.

– Singurul lucru puternic aici este imaginația ta, domnule Rutherford.

Tonul lui Mairi era rece acum, toată emoția dispăruse.

Ea se desprinse din strânsoarea lui și se îndepărtă cu grijă, mătasea de un albastru-deschis al rochiei foșnind când trecu pe lângă el.

– Nu mi-am imaginat noaptea aceea la Edinburgh, zise Jack. Te-ai abandonat complet în brațele mele, fără ezitare sau rușine. Deși, după cum admiți, răspunzi la fel în fața oricărui bărbat care ajunge în patul tău.

Mairi se întoarse și-l întrerupse cu o mișcare hotărâtă din mână. Măcar reușise să o provoace. În obraji îi apăruse o culoare furioasă și ochii îi căpătaseră o minunată culoare albastră, furtunoasă.

– Mă jignești, iar observațiile tale cu privire la caracterul și comportamentul meu nu mă interesează. A venit vremea să pleci.

Jack îi susținu privirea.

– Nu le poți avea pe amândouă doamnă, zise el. Fie ești o târfă care își împarte favorurile la întâmplare, fie ești atrasă de mine, caz în care ar trebui să renunți la pretinsa indiferență. Cred că nu mi-ai spus un singur cuvânt adevărat în după-amiaza asta. Fii onestă măcar în privința asta și admite că mă dorești!

bătând în scobitura gâtului. Între ei scăpără conștientizarea prezenței celuilalt la fel de fierbinte și de brusc precum flacăra care aprindea iasca.

– Cred că m-ai ales pentru că mă voiai, continuă Jack blând și se aplecă și mai mult spre ea, șoptindu-i la ureche: Poate că a fost instinct, poate că nu ți-ai dat seama ce făceai, dar m-ai dorit ca amant.

Acum, pentru prima dată, observă altă expresie în ochii ei și știu că ea se temea exact de asta – fără să vrea, îl alesese pe el din mulțimea balului mascat din seara aceea din cine știe ce motive întunecate și profunde. Preț de o secundă, păru speriată, dar apoi disprețul îi alungă emoțiile și barierele fură ridicate ferm la locul lor.

– Nu te credeam romantic, domnule Rutherford, zise ea ușor. Și îmi pare rău că sunt nevoită să-ți risipesc din nou iluziile, dar nu cred că senzația că ai cunoaște pe cineva apropie oamenii. Astea sunt aiureli.

– Nu crezi că dorința e suficient de puternică pentru a te apropia de cineva? întrebă Jack ironic.

– Singurul lucru puternic aici este imaginația ta, domnule Rutherford.

Tonul lui Mairi era rece acum, toată emoția dispăruse.

Ea se desprinse din strânsoarea lui și se îndepărtă cu grijă, mătasea de un albastru-deschis al rochiei foșnind când trecu pe lângă el.

– Nu mi-am imaginat noaptea aceea la Edinburgh, zise Jack. Te-ai abandonat complet în brațele mele, fără ezitare sau rușine. Deși, după cum admiți, răspunzi la fel în fața oricărui bărbat care ajunge în patul tău.

Mairi se întoarse și-l întrerupse cu o mișcare hotărâtă din mână. Măcar reușise să o provoace. În obraji îi apăruse o culoare furioasă și ochii îi căpătaseră o minunată culoare albastră, furtunoasă.

– Mă jignești, iar observațiile tale cu privire la caracterul și comportamentul meu nu mă interesează. A venit vremea să pleci.

Jack îi susținu privirea.

– Nu le poți avea pe amândouă doamnă, zise el. Fie ești o târfă care își împarte favorurile la întâmplare, fie ești atrasă de mine, caz în care ar trebui să renunți la pretinsa indiferență. Cred că nu mi-ai spus un singur cuvânt adevărat în după-amiaza asta. Fii onestă măcar în privința asta și admite că mă dorești!

Se țintuiră cu privirile – a lui sălbatică și fierbinte, a ei sfidătoare. Nu cunoscuse niciodată o femeie atât de închistată. Niciodată nu simțise o dorință atât de intensă ca acum, astfel încât să-i distrugă barierele și să o oblige să-și recunoască pasiunea.

Ridică o mână și îi dădu la o parte buclele roșcate de pe ceafă. În clipa în care o atinse, ea îngheță. El își lăsă degetele să alunece la baza gâtului, poposind în scobitura de acolo. O simți tremurând. Era un gest mărunt, dar revelator, care îi făcu sângele să clocotească. Pielea ei se încălzea ușor sub atingerea lui, pulsul bătând sub degetele lui. Se simțea caldă și tentantă.

El se aplecă mai mult spre ea, astfel încât buzele lui ajunseră la un centimetru de ale ei. Ochii ei deveniră de un albastru încețoșat, adormit, pe jumătate închiși. El își frecă buzele de ale ei, ca un sărut abia simțit. Ea trase aer în piept. El simți aerul pe buzele lui și brusc fu cuprins de o dorință fierbinte de a o trage în brațele lui și de a o ameți cu sărutări.

În schimb, se controlă fără milă și o sărută din nou, mai profund, mai lung. Buzele ei se desfăcură, se agățară de ale lui, trădând adevărul pe care refuzase să-l rostească în cuvinte.

– Mă vrei, zise el.

Durerea din vintrele lui se intensifică. Într-o secundă, își aminti cum stătea în trăsură în călătoria aceea neașteptată prin Edinburgh, își aminti senzația de anticipație și dorința teribilă. O sărută pentru a treia oară – avea gust dulce, așa cum își amintea; își trecu limba peste buza ei de jos și pătrunse în gura ei, să se împletească cu limba ei, sărutul adâncindu-se într-o dorință evidentă. După un alt sărut, aspru și insistent de data asta, el aproape că își pierdu controlul și dădu la o parte trandafirii care se aflau pe masă pentru a o poseda acolo.

Simți ciupitura unei lame la gât.

– Foarfeca asta e la fel de tăioasă ca orice pumnal, zise Mairi cu vocea ușor răgușită. Fă un pas în spate, domnule Rutherford.

Jack avu nevoie de câteva secunde pentru a-i înțelege cuvintele, dar în timpul acesta lama apăsă mai tare, așa că se gândi că era mai înțelept să se supună. Ridică o mână, trecând degetele peste lama tăioasă. Era, așa cum spusese ea, foarte ascuțită. La fel privirea ei.

– Aș putea să te dezarmez, zise Jack.

Cu o smucitură ar fi fost destul de ușor, dar bănuia că Mairi MacLeod avea și altă armă ascunsă pe undeva. În plus, arăta de parcă ar fi fost bucuroasă să găsească un motiv ca să o folosească împotriva lui.

– Ai pierdut elementul-surpriză, zise ea amabilă. Și nu mai ești bine-venit aici. Se duse la ușă și o deschise. La revedere, domnule Rutherford, zise ea.

Apărură nici mai mult, nici mai puțin de trei lachei în negru care să-l escorteze pe Jack la ușa din față. Evident, așteptaseră să dea buzna și să o salveze pe Mairi dacă ea dădea semnalul. Expresiile lor erau amenințătoare, mai ales a celui care nu reușise să-l împiedice pe Jack să intre. Acesta arăta de parcă ar fi avut ceva de dovedit.

Jack, care se descurcase cu bărbați mult mai intimidanți în locuri mult mai intimidante decât salonul lui Lady Mairi, își înăbuși un zâmbet. Se gândi iute dacă merita să creeze agitație și, din păcate, se decise să nu o facă.

– Văd că ai angajat o armată privată, zise el, permițând privirii să se mute de la șirul de lachei în negru la chipul lui Mairi. De ce ți-e teamă?

Se gândi preț de o clipă că ea nu avea să răspundă și că urma să-l arunce afară pe caldarâm fără alte conversații.

– Sunt o văduvă bogată, răspunse ea după un moment foarte lung. O văduvă foarte bogată. Au existat... Ea ezită. Au primit amenințări de răpire, de căsătorie forțată. Mi-am angajat personal de protecție pentru că nu am absolut nici o intenție să mă căsătoresc din nou.

– Mi-e milă de prostul care ar încerca să te oblige să te căsătorești cu el, zise Jack. Pari să știi să mânuiești o armă.

Îi aruncă o privire insolentă, studiind-o din cap până în picioare și văzu cum i se colorează obrajii din pricina îndrăznelii lui. Își ridică bărbia semeață.

– Aș putea fi tentată să folosesc din nou o armă, zise ea, dacă nu pleci imediat din casa mea.

Jack rânji.

– Nu ai de ce să te temi de mine, iubito! zise el. Eu sunt chiar mai bogat ca tine și nu intenționez să mă căsătoresc, ci doar să fac amor cu tine. Din nou!

Îi aruncă alt zâmbet ironic înainte să coboare încet treptele de la intrare. Aproape că se aștepta să simtă pumnalul ei între omoplați. În schimb, auzi ușa trântindu-se în urma lui. Un alt lacheu îmbrăcat în negru îl aștepta pe caldarâm, ținându-i calul pregătit. Dincolo de arcadă, înspre grajduri văzu că era pregătită o trăsură de călătorie, nu neagră, simplă, ci de data asta cu blazoanele ducelui de Forres și ale familiei MacLeod. Era luxoasă, rapidă și cu roți zdravene, suficient să facă față chiar și drumurilor din Highland. Lady Mairi își făcea într-adevăr propriile aranjamente de călătorie, iar ele nu îl implicau.

Dar, odată ce ajungeau la Methven, ea nu mai putea să-l evite. Castelul era enorm, dar la o petrecere oaspeții erau instalați în aceeași aripă, indiferent de dorințele lor. Jack își dădu seama brusc că era mult mai entuziasmat de acea vizită decât cu o seară înainte. O petrecere în familie oferea destule ocazii de intimitate, iar el voia să reia aventura cu Mairi, voia să guste din nou pasiunea arzătoare a nopții petrecute împreună. O voia pe ea, voia fragilitatea și puterea ei, emoțiile sălbatice pe care le ascundea sub acel exterior rece. Știa că și ea îl dorea. Trădase asta când îi răspunsese la sărut. Putea să mintă, dar corpul o trăda.

Încă era foarte furios pe ea pentru că pretinsese că era indiferentă și apoi îl sedusese în secret, petrecând o noapte cu el și alungându-l ca pe un amant plătit. Se întrebă de ce era furios. În general, nu era un bărbat introspectiv, dar ceva la Mairi MacLeod îl făcea să își observe reacțiile și emoțiile asemenea unui poet sau unui filosof. Era straniu și nu-i plăcea. Dar furia era neobișnuită. De obicei, nu purta ranchiună. Nu era interesat de răzbunare. De regulă uita, trecea mai departe.

Ridică din umeri. Era o chestiune destul de ușor de rezolvat. O altă noapte de pasiune, de data asta după regulile lui, apoi putea fi pregătit să o uite. Funcționase întotdeauna până acum. Interesul lui pentru o femeie rezista rareori după ce o cunoștea intim.

Își îndemnă calul la trap și stârni colbul de pe drum. Lady Mairi MacLeod putea fi imorală și necredincioasă, dar așa era și el. Din punctul acesta de vedere se potriveau. El era sigur că nu avea să dureze mult până ce ajungea din nou în patul ei.

Capitolul 4

Mairi ședea la biroul ei cu registrul de cheltuieli al casei dinaintea ei. Jack Rutherford plecase, dar aerul încă părea să vibreze din pricina prezenței lui sălbatice și primitive. Îi era imposibil să se concentreze. Coloanele de cifre se estompau dinaintea ochilor ei, iar tot ce vedea era chipul lui Jack, iar tot ce simțea era atingerea buzelor lui peste ale ei. Îl dorise foarte mult și știa că el își dăduse seama.

„La naiba cu el!"

Nu putea să-l acuze pe Jack pentru că era furios pe ea. Nici nu putea să-i reproșeze că o considera o târfă, nu după ce îi spusese clar că orice bărbat ar fi fost bun ca amant în noaptea aceea. Acesta fusese adevărul, dar nici un bărbat nu putea să audă așa ceva și să nu o considere o târfă nerușinată.

Cu un mic oftat, puse penița deoparte și își strânse baza nasului ca să atenueze durerea din spatele ochilor. Nu înțelegea de ce era așa de atrasă de Jack. El era opusul soțului ei, Archie, care fusese bun și blând. Cu toate astea, din clipa în care Jack intrase în salon, ea fusese cât se poate de conștientă de prezența lui, de vitalitatea și energia pe care le avea, de mersul legănat, încrezător și de perfecțiunea corpului musculos pe sub acele haine mulate și superb croite.

Nu voia să-l dorească. Și totuși se simțea de parcă el și-ar fi lăsat amprenta asupra ei, iar simțurile ei tânjeau după el, după gustul și atingerea lui. Îi displăcea profund sentimentul că era atât de vulnerabilă în fața lui, dar nu reușea să-l alunge.

În Edinburgh, se folosise de Jack cu nerușinare pentru a alunga sentimentele de singurătate și de melancolie. În noaptea aceea, căutase un bărbat ca să uite măcar pentru o clipă ce responsabilitate imensă purta pe umeri și secretele pe care le ascundea. Pentru o vreme funcționase; uitase totul în extazul provocat de atingerea lui Jack și de senzațiile șocante și palpitante declanșate

în corpul ei. Avea prea puțină experiență în pat. Habar nu avusese că putea fi atât de delicios. Nu se compara în nici un fel cu bâjbâielile și atingerile jenante de care avusese parte la începutul căsniciei cu Archie MacLeod, când abia reușiseră să consume căsătoria.

Ei bine, compensase cu vârf și îndesat lipsa ei de experiență. Abia dacă îi venea să creadă că acționase fără inhibiții când fusese cu Jack. Tot ce știa aflase din cărțile din biblioteca tatălui ei.

Chiar și acum sexul cu Jack o făcea să se simtă foarte înfierbântată și ametită. Își puse capul în mâini și gemu. Încă tânjea după el. Voia să experimenteze din nou acea plăcere nerușinată pe care o simțise în mâinile lui. Era imposibil. Nu se putea întâmpla.

Două mierle care se ciorovăiau pe terasă o treziră din visare cu strigătele lor gălăgioase. Își scuturâ capul nerăbdătoare și se întoarse la teancul de hârtii de pe birou. Era în mare parte corespondența pe care Murchison, secretarul ei, o triase deja și o considerase suficient de importantă pentru ca ea să o parcurgă.

Archie MacLeod nu fusese fiul cel mare, dar moștenise o avere uriașă de la nașul lui bogat când împlinise 21 de ani. Existau două case în Edinburgh, domeniul de la țară, în afara orașului, unde Mairi se afla în acest moment, și castelul Noltland, în estul Highlandului, aproape de orașul Cromarty. Existau bani în obligațiuni și investiții. Existau o sumedenie de acțiuni caritabile, afaceri și acțiuni filantropice. Întreaga avere îi revenise lui Mairi în urma testamentului lui Archie.

Teancul de corespondență includea rapoarte de la administratorii diferitelor fundații caritabile înființate de Archie. Chiar dacă moștenirea lui fusese dincolo de visurile unui avar, generozitatea lui fusese la fel de mare. Își dorise cu disperare să folosească banii ca să facă bine – case pentru bătrâni sărmani, un orfelinat, un spital pentru bolnavii de holeră, atât de multe fapte bune, încât pe Mairi o lua amețeala de fiecare dată când încerca să le țină evidența. Ea era custodele averii lui Archie și trebuia să fie demnă de această încredere. Trebuia să continue opera lui de caritate.

La fundul teancului era o ultimă scrisoare, scrisă în termeni legali și concișI. Era de la Michael Innes, moștenitorul titlului de baron al familiei MacLeod. Mairi citi scrisoarea prima oară în treacăt, apoi încă o dată cu o senzație crescândă de iritare. Scria că Innes

intenționa să se adreseze justiției ca să arate că Mairi era stăpâna nepotrivită pentru averea lui Archie MacLeod. Susținea că avea dovezi cu privire la administrarea defectuoasă a finanțelor și la lipsa ei de moralitate. Urma să prezinte Curții dovezile și să solicite ca toată averea lui Archie MacLeod să îi fie transferată.

Mairi lăsă scrisoarea să cadă pe birou. Nu era prima dată când Michael Innes amenința că avea să o târască prin tribunale. Întotdeauna îl deranjase moștenirea lui Archie și insistase că ar fi trebuit să fie inclusă în averea familiei MacLeod, fiind de părere că o femeie nu era în stare să administreze o avere așa de mare fără indicațiile soțului. Mairi știa că era mânat de ură și de lăcomie. Dar o frază din josul paginii îi atrase atenția și se opri să o citească pentru a treia oară: „Să fii sigură că nu voi ezita să expun toate vechile scandaluri în căutarea adevărului".

Un fior de neliniște îi alunecă pe șira spinării. Se frecă la ochi. Îi simțea uscați și sensibili. Capul îi era greu, de parcă era plin de nisip. Încercă să gândească.

„Nu voi ezita să expun toate vechile scandaluri..."

Socrul ei încercase să se asigure că acele scandaluri nu aveau să fie dezvăluite niciodată. Lui Mairi nu-i venea să creadă că Michael Innes știa de ele. Nimeni nu știa. Doar ea și Lord MacLeod știau tot adevărul. Sau cel puțin așa crezuse. Dar așa se întâmpla cu secretele. Nu puteai fi niciodată complet sigur că erau în siguranță.

Brusc începu să o doară capul atât de tare, încât își mușcă buza. Nu știa ce să facă. Nu avea pe nimeni cu care să împartă povara în afară de Lord și Lady MacLeod. Archie le devastase viețile la fel de sigur cum o distrusese și pe a ei și nu exista clipă în care să nu caute să compenseze asta.

Rămase nehotărâtă preț de o clipă și apoi apucă peniță. Știa că trebuia să-i scrie socrului ei despre ultima amenințare. Nu putea rămâne neinformat. Simți cum i se face greață când începu să scrie. Bătrânul lord era prea fragil și prea bolnav pentru a fi deranjat cu astfel de chestiuni, dar ea avea nevoie de sfatul lui înțelept. În plus, nu exista nimeni altcineva în care să aibă încredere.

O clipă mai târziu, se auzi o bătaie la ușă, iar Frazer intră cu o tavă mare de argint cu ceai. Mairi dădu hârtiile la o parte,

și Frazer puse cu grijă tava pe birou. Toate mișcările lui erau precise și ordonate.

– M-am gândit că ați avea nevoie de un întăritor, doamnă, zise el.

– Mulțumesc, îi zâmbi Mairi. Chiar am nevoie. Contabilitatea asta îmi provoacă dureri de cap.

– Mă refeream ca tratament pentru șocul suferit, doamnă, zise Frazer.

– Ah, făcu Mairi.

Zâmbetul ei se lărgi la vederea expresiei austere de pe chipul lui Frazer. Majordomul era un prezbiterian convins și nu ezita niciodată în a-și face cunoscută dezaprobarea. Mairi bănuia că el considera că era parte din obligațiile lui să o mențină pe linia dreaptă.

– Bănuiesc că te referi la domnul Rutherford, zise ea. Mă tem că păcatele mele m-au trădat.

– Chiar așa, doamnă, zise Frazer, fără vreo urmă de zâmbet pe chip. Îmi pare rău că Murdo, Hamish și Ross au fost obligați să-l audă pe domnul referindu-se la excesele senzuale pe care le-a împărtășit cu dumneavoastră.

– Foarte elegant formulat, Frazer, zise Mairi. Însă, cum Murdo a condus trăsura în care l-am adus pe domnul Rutherford, iar Hamish și Ross au acționat pe post de lachei, sunt sigură că deja sunt conștienți de acțiunile mele imorale. Mulțumesc pentru ceaiul întăritor, adăugă ea. Ești cât se poate de atent.

Expresia lui Frazer se îmblânzi un pic.

– Murdo m-a rugat să îl scuz, doamnă, zise el. Îi pare teribil de rău că nu a reușit să-l împiedice pe domnul Rutherford să intre.

– Nu este vina lui, răspunse Mairi. Amestecă mierea în ceai și apoi puse linguriță jos gânditoare. Bănuiesc că domnul Rutherford face întotdeauna ceea ce dorește.

– Într-adevăr, zise Frazer. Un bărbat periculos, doamnă.

Făcu o plecăciune și ieși, închizând ușa cu o grijă exagerată.

Mairi luă ceașca de ceai în mână și se duse la ferestrele înalte. Erau deschise spre terasa joasă. Dincolo de cele câteva trepte și de terasă, Mairi putea vedea sclipirea argintie a soarelui pe mare. Ziua de iulie era fierbinte; în aer se simțea doar o briză ușoară. Dacă vremea nu se schimba în câteva săptămâni, avea să fie frumoasă

la botezul de la Methven. Și avea să fie jenant să-l revadă pe Jack Rutherford, dar intenționa să îi ceară lui Lucy o cameră cât mai departe posibil de cea a lui Jack. Animozitatea dintre ea și Jack le era cunoscută tuturor. Lucy nu putea găsi rugămintea ciudată.

Își goli ceașca de ceai. Gândurile i se întorceau la chestiuni de familie – se întreba dacă nu cumva Lucy era din nou însărcinată. Dacă Lucy și Robert urmau să aibă mulți copii, ani întregi aveau să fie astfel de călătorii la Methven pentru reuniuni familiale precum botezuri, zile de naștere sau chiar căsătorii. Mairi se cutremură. Ura reuniunile de familie, ura tot ce îi amintea de propria solitudine și mai ales își ura statutul de văduvă fără copii. Își dorise cu disperare o familie a ei. Lipsa acesteia era ca un gol în viața ei, un gol pe care îl putea ignora, dar care nu se putea umple niciodată.

Își puse ceașca jos cu un clinchet pe măsuța din lemn de cireș de lângă ușă. În timp, Jack probabil avea să vină cu o soție și cu propria familie la viitoarele evenimente. Deși susținea contrariul, un bărbat voia o soție sau cel puțin un moștenitor. Simți o senzație de gol, de abis în stomac. Nu exista nici un copil care să moștenească Ardglen, Noltland sau orice însemna averea lui Archie, chiar dacă ea reușea să le apere de mâinile lacome ale lui Michael Innes.

Ca să alunge acele gânduri, păși pe terasă și se duse să se sprijine de balustrada încălzită de soare. Aerul era saturat de parfum de trandafiri și de caprifoi. Soarele se simțea fierbinte pe chipul ei. Era liniște – nu se auzea decât clinchetul îndepărtat al unui ham și al vocilor dinspre grajduri.

Preț de o clipă, se simți transpusă în timp și avu impresia că îl putea vedea în orice clipă pe Archie înaintând spre ea pe pietriș, zâmbind în hainele lui vechi de grădinărit, ars de soare și ștergându-și pământul de pe mâini. Ea îl tachinase mereu că avea numeroși grădinari, dar alegea să lucreze singur. Niciodată nu fusese mai fericit ca atunci când se afla în natură.

Tăcerea deveni apăsătoare și pătrunzătoare. Nimic nu se mișca în grădinile tăcute. Era o tăcere expectativă, de parcă cineva ar fi stat la pândă și era pe cale să se întâmple ceva. Mairi se simți amețită, de parcă ar fi stat prea mult la soare.

Singurătatea o năpădi atât de brusc și de sălbatic încât pentru o clipă avu impresia că soarele dispăruse. Nu mai simțea căldura și nici asprimea balustradei sub palmele ei. Era înspăimântător.

– Doamnă?

Mairi nu-l auzise pe Frazer intrând, iar acesta fu nevoit să-și dreagă glasul foarte zgomotos. Ea se întoarse și încercă să afișeze un zâmbet. Simți că era forțat și ezitant, iar lacrimile îi înțepau ochii și o înecau. Se luptă cu disperare să-și recapete controlul.

– Hamish m-a rugat să vă transmit că trăsura e pregătită pentru plecarea la Methven mâine-dimineață, zise Frazer. Vom putea porni de îndată ce sunteți pregătită.

Cuvintele erau banale, dar preț de o clipă Mairi se luptă să le înțeleagă.

– Mulțumesc, răspunse ea cu o voce care părea răgușită. Te rog, transmite-i lui Hamish că voi fi gata la ora 7.

– Desigur, doamnă, rosti Frazer și făcu o plecăciune, adăugând: Și domnul Cambridge e aici să vă vadă.

„La naiba!"

Mairi clipi.

Era cât se poate de deranjant că Jeremy Cambridge era acolo când ea se simțea la fel de stoarsă de puteri ca o cârpă de vase. Dacă nu era atentă, plângea de față cu el, iar acesta ar fi fost un dezastru din multe puncte de vedere.

– Să-i spun domnului că sunteți indispusă? întrebă Frazer cu delicatețe, rămânând lângă ușa de la terasă.

– Nu, zise Mairi și-și drese glasul. Nu, mulțumesc. Dacă plec mâine spre Methven, nu voi mai avea timp să vorbesc cu el. Dar, Frazer, adăugă ea ridicând bărbia, te rog să mă lași un moment.

Majordomul încuviință din cap.

De îndată ce plecă, Mairi se duse iute la oglinda de lângă șemineu și se privi. Nu arăta așa de rău cum crezuse, deși avea ochii obosiți și umezi și linii la coada ochilor despre care ar fi putut jura că nu fuseseră acolo până atunci. Cu un oftat, își prinse o buclă rebelă și se întoarse spre ușă.

Când fu anunțat Jeremy Cambridge, ea stătea în spatele biroului. Găsi că avea nevoie de bariera aceea fizică. Nu pentru că ar fi avut nevoie de protecție în fața lui Jeremy. Nu exista nimic

amenințător la el. Tatăl lui fusese administratorul domeniului lui Lord MacLeod, dar avusese ambiții pentru copiii lui, ca aceștia să avanseze în societate. Îl trimisese pe Jeremy la universitate, iar pe sora lui, Eleanor, la școala de fete. Jeremy era acum un bancher respectat în Edinburgh și, printre altele, cel care se ocupa de afacerile familiei MacLeod. Era solid și de încredere. Sigur și puternic. Mairi se trezi gândindu-se că era diferit de Jack Rutherford în toate privințele. Nu avea nimic din spiritul neliniștit al lui Jack și nici aerul amenințător pe care acesta îl emana.

– Lady Mairi. Se cunoșteau de mulți ani, dar Jeremy fusese întotdeauna foarte respectuos. Întinse mâna către ea. Treceam pe aici și am venit în speranța că ați putea fi acasă. Sper că vă simțiți bine.

– Sunt bine sănătoasă, zise Mairi. Nu are rost să te formalizezi, Jeremy. Ai dori o ceașcă de ceai?

Ea îl văzu cum se relaxează, iar ochii cenușii i se încălziră.

– Desigur, dacă aveți timp. Frazer mi-a spus că plecați mâine spre Methven. Vă opriți la Lord și Lady MacLeod pe drum?

Mairi încuviință din cap.

– Da, așa am de gând. Sper că Lady MacLeod se va simți suficient de bine ca să mă primească.

Lord MacLeod va fi primit până atunci scrisoarea ei. Ea se opri și cântări ideea de a-l informa pe Jeremy despre ultima amenințare din partea lui Michael Innes, dar decise să nu o facă. Trebuia să vorbească mai întâi cu lordul. Jeremy nu știa nimic despre secretele lui Archie și era mai bine dacă lucrurile rămâneau așa. În afară de asta, avea orgoliul ei și, chiar dacă îl cunoștea bine pe Jeremy, nu-i făcea plăcere să discute cu el ceea ce Innes numea depravarea ei morală.

Așteptă până când Frazer, care în mod evident îi anticipase porunca, aduse tava de ceai și o puse lângă cotul ei, pe masă, alături de canapeaua cu dungi aurii. Mairi se așeză. Jeremy, care așteptase să se așeze mai întâi ea, așa cum i se cerea unui gentleman, se așeză în fața ei, aplecat spre ea într-o poziție cuviincioasă. Mairi zâmbi vag. Jeremy era atât de devotat! Ea nu fusese niciodată sigură dacă o admira pe ea sau averea ei. Un alt chip îi apăru în fața ochilor – puternic, întunecat, nici pe departe un gentleman. Încă putea să simtă strânsoarea degetelor lui Jack în jurul încheieturii, să audă timbrul profund al vocii și să simtă atingerea buzelor lui.

Degetele îi tremurară. Linguriţa se lovi de marginea ceainicul în timp ce amesteca.

– E totul în regulă? întrebă Jeremy.

– Desigur, răspunse Mairi, dar simţi cum i se înc inge faţa.

Îşi feri privirea de a lui, concentrându-se la turnatul ceaiului, apoi adăugă lapte şi îi întinse ceaşca.

– Ai veşti interesante? întrebă ea. Sunt la Ardglen de atâta vreme încât nu am auzit ultimele bârfe.

Chipul lui Jeremy se lungi, de parcă ar fi sperat să evite exact această întrebare.

– Sunt o sumedenie de veşti, zise el evaziv.

– Nimic din Edinburgh? întrebă Mairi.

Când ochii lui sclipiră, el îşi feri privirea.

– Nu sunt multe de povestit, bombăni el.

Ei bine, asta chiar era ciudat. Întotdeauna existau veşti din Edinburgh, chiar şi vara, când înalta societate era liniştită şi multă lume se afla la reşedinţa de la ţară. Mairi aşteptă, dar Jeremy nu mai zise nimic, golindu-şi ceaşca dintr-o sorbitură. Ignoră biscuiţii de casă şi arăta de parcă abia aştepta să plece.

Schimbarea fusese produsă de menţionarea bârfelor din Edinburgh. Mairi simţi o vagă scânteie de alarmă. Se întrebă dacă bârfele o vizau cumva pe ea. În mod normal, nu era aşa de vanitoasă încât să creadă că toată lumea vorbea despre ea, dar gândindu-se la scrisoarea ameninţătoare din partea lui Michael Innes, rămase cu gustul amar al spaimei.

Oare Innes aflase de noaptea pe care o petrecuse cu Jack? Ştia cumva toată lumea?

Ea îşi mai puse miere în ceai şi îl bău, încercând să se calmeze. Moştenitorul familiei MacLeod lansase şi altă dată ameninţări de genul acesta. Nu avea nici un motiv să presupună că acum avea mai multe dovezi decât în trecut.

Ea se uită la Jeremy. El privea motivul de pe covorul turcesc. I se înroşiseră vârfurile urechilor şi arăta de parcă stătea pe ace.

Ştia. Mairi era sigură de asta. Iar dacă Jeremy auzise bârfa, trebuie să fi auzit şi restul lumii. Inima îi bătu cu putere şi simţi că i se face rău. Nu avea de gând să se scuze faţă de nimeni pentru noaptea pe care o petrecuse cu Jack Rutherford, dar nu voia să fie

subiectul bârfelor din Edinburgh. Ar fi fost mai mult decât jenant. Ca văduvă, i se permitea o anumită libertate, dar era înjositor să simtă că reputația îi era pătată și că toată lumea îi diseca pe îndelete comportamentul. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva.

Dar poate că ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să renunțe la orice precauție și să savureze o noapte de pasiune sălbatică cu Jack.

– Mai dorești ceai, Jeremy? întrebă ea, întinzându-se spre ceainic.

Nu putea decât să spere că bârfele aveau să dispară la un moment dat, când ea nu se afla în oraș. Absența ei avea să stopeze bârfele. Sau cel puțin așa spera.

– Nu, mulțumesc, exclamă Jeremy și sări în picioare.

Ea avea dreptate: el era disperat să plece. Se întinse și îl prinse de mână, ținându-l strâns. El era prea educat ca să-și tragă mâna dintr-a ei, așa că rămase acolo ca un școlar certat în biroul directorului.

– Jeremy, zise Mairi. Tu mi-ai spune dacă ar fi ceva ce ar trebui să știu, nu-i așa?

El afișă o expresie alunecoasă. Nu exista alt cuvânt pentru asta. Acea expresie era nepotrivită pentru chipul lui de regulă sincer.

– Oamenii vorbesc despre mine? întrebă Mairi.

Jeremy nu răspunse direct.

– Nu, zise el și înghiți în sec, aruncându-i o privire iute. Pot să văd că... nu e nimic.

– Ce e? întrebă Mairi din nou, nedumerită.

De data asta, Jeremy își trecu degetul pe sub guler.

– Nu s-a întâmplat nimic, repetă el, aiureli.

Nu o convinse, dar știu că nu putea să-l convingă să vorbească decât dacă îl tortura. Ea oftă.

– Atunci îți doresc o călătorie sigură spre casă, Jeremy, sper că te voi revedea curând.

Jeremy păru ușurat. Privirea i se îmblânzi și se uită scurt la ea. Îi cuprinse mâna.

– Sper să aveți o călătorie bună spre Methven, zise el și ezită, adăugând: După ce trece botezul, cred că ar trebui să vă întoarceți în Edinburgh.

– Așa crezi? ridică Mairi din sprâncene. Mă gândeam să trec mai întâi pe la Noltland.

Jeremy ridică bărbia cu încăpățânare.

– În Edinburgh ar fi mai bine. Trebuie să fiți văzută în societate, să nu se creadă că vă ascundeți la țară. El îi sărută mâna, de data asta cu mai multă fervoare decât se aștepta ea. Lady Mairi... zise el.

În voce lui se simțea o emoție reprimată.

– Jeremy?

Ea spera că el nu avea de gând să-i facă o declarație. Nu voia să-i rănească sentimentele, dar nici nu îl putea privi altfel decât ca pe un prieten. Simți că o cuprinde un sentiment de vinovăție. După ce îl pierduse pe Archie, se bazase pe Jeremy. Sperase că el nu avea să considere prietenia lor drept ceva mai mult.

– La revedere, dragă Jeremy, zise ea și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Știi cât de mult îți prețuiesc prietenia.

Jeremy se îmbujoră și aproape că se împiedică de covorul turcesc în drum spre ușă. Ieși bâlbâindu-se, spunând că aveau să se vadă în Edinburgh peste o lună, în timp ce Frazer îi ținea haina.

Se lăsă din nou tăcerea. Curând, Frazer avea să se întoarcă pentru a lua ceștile de ceai, iar camerista ei, Jessie, urma să vină pentru a pregăti bagajele de călătorie. Nu ar fi trebuit să lase pregătirile pentru ultimul moment, nu când știa că avea să fie plecată cel puțin patru săptămâni. Călătoria avea să dureze cel puțin o săptămână. Methven se afla pe coasta de nord-vest, iar ea avea de gând să facă și câteva vizite pe drum.

Pe de o parte, îi părea rău să plece de la Ardglen tocmai când trandafirii erau în floare. Îi aminteau de Archie. Fusese prietenul ei din copilărie și îi lipsea foarte tare. Ieși din nou pe terasă și coborî încet treptele năpădite de mușchi, pășind ușor pe aleea de pietriș spre locul unde grădina de trandafiri dormita între zidurile de cărămidă.

O altă parte din ea se temea însă de singurătate și voia să plece direct spre Methven, dar umbrele după-amiezii se lungeau, alunecând spre seară. Era mai bine să aștepte până dimineață și să pornească devreme. Odată ce se termina botezul, putea să se ducă la Noltland – indiferent de ce o sfătuise Jeremy –, apoi înapoi la Edinburgh pentru sezonul de iarnă și în cele din urmă la casa tatălui

ei din Forres pentru Crăciun. Îi plăcea să aibă planuri. Avea nevoie de ele. Erau baza vieții ei, o viață care uneori părea periculos de goală, indiferent cât de mult muncea să întrețină moștenirea lui Archie. Trebuia să fie mereu în mișcare, să călătorească, să se țină ocupată pentru a alunga întunericul.

Capitolul 5

Se lăsase seara când trăsura de călătorie trase în curtea hanului Inverbeg pe malul Loch Lomond. Mairi era pe drum de douăsprezece ore și se simțea obosită și înțepenită după atâtea ore în trăsură. Fu bucuroasă să vadă luminile de la ușa hanului și să știe că Frazer rezervase din timp o cameră cu salon privat.

Când majordomul veni în grabă să o ajute să coboare din trăsură, îi fu clar că era o problemă.

– Îmi pare rău, milady, zise el, dar nu există decât un salon privat, iar acesta e deja ocupat.

– De cine? întrebă Mairi ridicând din sprâncene.

– De soțul dumneavoastră, doamnă. Hangiul, un individ slab și agitat, cu un chip pământiu și privire alunecoasă, îl urmase pe Frazer afară și acum stătea la baza treptelor trăsurii. A sosit acum o jumătate de oră și a cerut un salon privat. Când i-am spus că e rezervat pentru dumneavoastră, m-a asigurat că nu e nici o problemă, pentru că e soțul dumneavoastră, care a pornit la drum înainte. A comandat cea mai bună mâncare a casei.

Soțul ei.

Lui Mairi nu îi fu greu să ghicească pe cine avea să găsească în salonul privat. Jack Rutherford. Simți o ușoară reacție de animozitate fizică. Jack dădea dovadă de îndrăzneală dacă juca rolul soțului ei.

Probabil că o făcuse doar ca să o provoace, pentru că îi refuzase oferta de a o însoți la Methven sau pentru că, fiind și mai arogant, presupunea că aveau să își continue aventura pe parcursul călătoriei. Oricum ar fi fost, ea avea de gând să-l pună la punct.

Hangiul se uita de la Mairi la chipul împietrit al lui Frazer.

– Îmi pare rău, doamnă. Dacă e o problemă...

– Nu e nici o problemă, hangiule, interveni Frazer și se întoarse spre Mairi. Dacă sunteți bună să așteptați în trăsură, doamnă, mă voi duce să rezolv cu domnul.

Mairi își ridică fustele cu o mână și coborî.

– Mă voi ocupa eu.

– Dar, doamnă, ar putea fi periculos... începu Frazer alarmat.

Mairi zâmbi și îl bătu pe braț. Îi plătea pe Frazer și pe fiii lui ca să o protejeze, dar voia să îl înfrunte singură pe Jack.

– Stai liniștit, zise ea. Mă îndoiesc că există vreun pericol. Poți să aștepți pe hol. Te voi chema dacă am nevoie de apărare.

Hangiul păru ofensat și bombăni că nu avea rost să se vorbească de violență și că el conducea un stabiliment bine pus la punct. O vorbă a lui Frazer și sclipirea unui ban de argint îl reduseră la tăcere, apoi îi conduse înăuntru.

În han era cald și plăcut, dar gălăgie. Din sala mare se auzeau voci ridicate. Pe sub ușă se strecura fuior de fum de tutun, mirosul de bere era puternic, iar peste el se insinua aroma delicioasă a cărnii fripte. Hangiul o conduse pe Mairi pe un culoar îngust cu ziduri din piatră date cu var și decorate cu o colecție amestecată de pumnale și săbii cu două tăișuri. Îi puteau fi de folos dacă Jack se dovedea greu de stăpânit.

Ușa către salonul privat era deschisă și dinăuntru se auzea un murmur de conversație.

Jack Rutherford stătea într-un fotoliu mare, cu picioarele pe o masă, încălzindu-și cizmele lângă foc. Își dăduse jacheta jos și își desfăcuse lavaliera. În lumina aurie a focului, arăta bronzat și chipeș – coșmarul oricărei însoțitoare. Pe masă se afla o farfurie cu resturi dintr-o plăcintă cu vânat. O servitoare cu un bust deosebit de generos, pus în valoare de o rochie cu un decolteu adânc, tocmai îi umplea paharul. Stătea foarte aproape de el și chicotea în timp ce turna. Un pic de lichid ajunse pe mâneca lui Jack, iar fata se apucă să șteargă cu șorțul rochiei, fără prea mare succes, chicotind și mai tare. Jack o privea cu ochii pe jumătate închiși, care păreau ușor amuzați.

Curentul produs de ușa deschisă agită focul, făcându-l să scapere și să trosnească, și flăcările lumânărilor să pâlpâie. Jack ridică privirea. Amuzamentul din ochii lui dispăru și se transformă într-o

privire fixă și deranjantă. Își coborî picioarele alene de pe masă și se ridică, schițând o plecăciune. Mairi bănui că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că avea cât de cât maniere. Înaintă până în mijlocul încăperii și își scoase mănușile, punându-și săculețul pe fotoliul aflat vizavi de cel al lui Jack.

– Ah, soțul meu rătăcitor, zise ea rece. Deja încerci să îți găsești ibovnică, iar asta în timp ce mă aștepți.

Jack afișă un zâmbet răutăcios, provocator. Se așeză la loc.

– Dacă primirea ta, iubito, ar fi mai caldă, poate că nu ar trebui să caut în altă parte.

– Tu ai căuta întotdeauna în altă parte, zise Mairi. Ești un cuceritor, domnule, nu m-aș aștepta la fidelitate din partea ta. Dacă voiam asta, îmi luam un câine.

Încercă să-și ascundă amărăciunea din glas, dar știa că era prea târziu. Jack o auzise. O țintui gânditor cu ochii mijiți.

Servitoarea se năpusti să solicite atenția lui Jack. În mod evident, îi plăcea să fie în centrul atenției.

– Nu mi-ai spus că ești căsătorit, zise fata pe un ton acuzator.

Își frământa mâinile în șorț, dar voit, își dădu Mairi repede seama, fiindcă îi trăgea decolteul periculos de jos. Lui Jack însă nu părea să îi fie greu să ignore pieptul tresăltând aflat la nivelul ochilor lui. Legăna un pahar pe jumătate golit între degete și o studia pe Mairi cu o privire cercetătoare. Nu-și luă nici măcar o clipă privirea de la ea.

– Mi-a ieșit din minte, murmură el.

– Ciudat, zise Mairi acid, mai ales că i-ai comunicat hangiului acum nici o jumătate de oră că suntem căsătoriți.

– Enervanta mea memorie slabă, zise Jack.

– Se potrivește bine cu enervanta ta moralitate îndoielnică, fu Mairi de acord pe un ton mieros.

Se uită prin încăperea cu fotoliile adânci, draperiile de catifea trase, apoi la Jack așezat confortabil în fotoliul său.

– Hai să lăsăm pretextele, domnule, zise ea. Sala mare era prea urâtă pentru tine? Sau buzunarele tale sunt goale? De asta ai decis să pretinzi că suntem căsătoriți, ca eu să-ți plătesc facturile?

– Totul a fost doar pentru plăcerea companiei tale, draga mea, făcu Jack cu o expresie ironică în ochi. Îmi plac tare mult conversațiile noastre. Sunt atât de astringente!

Mairi își dădu jos pelerina și și-o puse pe braț. În cameră era cald și se simțea tot mai încinsă sub privirea rece a ochilor verzi ai lui Jack. Simțea că el putea să-i dărâme zidurile de apărare pe care și le ridicase cu grijă timp de ani întregi. În ochii lui pătrunzători se vedea vigilența. În plus, vedea mai multe decât ar fi vrut ea să vadă.

Se întoarse cu umărul spre el și i se adresă hangiului:

– Aș vrea să îmi aduceți tocană de vită și un pahar de vin, vă rog. Aruncă o privire spre masă. De fapt, voi termina sticla începută de *soțul* meu... Ea se uită spre Jack. Asta dacă nu dorește el să o facă.

– Eu beau apă, zise Jack, dar ești bine-venită să o împărțim dacă vrei.

– Apă?

Mairi se holbă la el, uitând brusc de animozitatea ei. Nu se potrivea cu persoana lui. Ar fi zis că era un bărbat care bea doar cel mai bun vin roșu și cel mai bun brandy.

Jack ridică din umeri. În gestul lui se strecurase un mic disconfort.

– Călăritul îmi face sete, zise el.

Vorbise ușor disprețuitor, dar Mairi avu impresia că se ascundea ceva mai mult în spatele cuvintelor lui. Ceva ce nu era pregătit să dezvăluie. După o clipă, el ridică din sprâncene întrebător, iar ea se îmbujoră pentru că își dădu seama că încă se holba la el.

– Hangiule, zise ea iute, aș dori să fiu condusă în camera mea și să mi se trimită apă caldă pentru spălat. Ea făcu o pauză când un gând neplăcut îi apăru în minte și se întoarse din nou cu fața spre Jack. Sper că nu ai îndrăznit să te muți și în dormitorul meu, domnule?

În ochii lui Jack sclipi o luminiță diabolică.

– A fost tentant, zise el cu voce tărăgănată, pe un ton mai profund, activându-i simțurile ca o catifea aspră. Dar am așteptat să mă inviți tu, draga mea.

O cuprinse un val de fierbințeală absolut nepotrivit, simțind cum i se răspândește prin vene. Genunchii i se înmuiară și aproape că se așeză fără vlagă pe fotoliu, amintindu-și abia în ultima clipă

că nu erau singuri în încăpere și că ar fi trebuit să-i dea o palmă, nu să-i cadă în brațe.

– Va trebui să aștepți mult și bine, zise ea. Îți sugerez să-ți iei o cameră proprie. Doar așa ai avea loc pentru tine și egoul tău supradimensionat. Ea îi oferi un zâmbet vag și rece. Era mândră de zâmbetul acela. Era opusul a ceea ce simțea. Aș dori să nu te mai găsesc aici la întoarcere, zise ea. Frazer... Se întoarse spre majordom. Dacă ai putea să-l conduci pe domnul Rutherford într-o parte a hanului care e cât mai departe de mine...

– Nu e nevoie de escortă, murmură Jack. Pot să-mi găsesc singur drumul.

Se ridică și își luă jacheta, aruncând-o peste umăr. Schiță o plecăciune care nu avea nimic deferent în ea.

– Sluga dumneavoastră, doamnă.

Hangiul se scărpină în cap, nedumerit de comportamentul excentric al aristocrației, și o conduse pe Mairi pe scara largă a hanului și indică a treia cameră pe dreapta. Era mare și bine aranjată, iar bagajele lui Mairi erau deja acolo, la marginea patului. Camerista ei, Jessie, o fată brunetă și scundă, cea mai mică dintre cei zece copii ai lui Frazer, începuse să despacheteze și să îndrepte rochia pentru a doua zi.

Mairi se așeză brusc pe marginea patului. Își dădu seama că tremura un pic și nu era sigură de ce. Putea să se descurce cu Jack Rutherford. Putea să se descurce cu orice. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le învățase în căsnicia ei și în scandalul care urmase.

Jessie turuia, ceea ce era un lucru bun, pentru că o distrăgea. Spre deosebire de tatăl ei, nu era defel tăcută și serioasă.

– Nu-i chiar așa de rău hanul ăsta, zise ea. Cel puțin e curat și confortabil.

– Clientela lasă un pic de dorit, murmură Mairi.

– Am auzit că e un domn bine aici, turui Jessie mai departe. Vărul lui Lord Methven. Bogat și chipeș, se zice. Fetele de la bucătărie sunt topite după el.

– Sunt sigur că va fi încântat să afle, rosti Mairi.

Jessie rămase privind visătoare în zare, cu rochia lui Mairi uitată în mâini.

– Se zice că a făcut o avere în India, zise ea. Din comerțul cu condimente și alte lucruri de genul ăsta.

– În Canada, replică Mairi oftând. Din comerțul cu lemn.

Nu știa prea multe despre Jack, dar știa că adunase o primă avere înainte să împlinească 25 de ani și pe a doua după ce se întorsese în Scoția, importând bunuri de lux în Leith.

– Se zice că e un spadasin desăvârșit și un cuceritor periculos, continuă Jessie și lăsă cuvântul să-i alunece pe limbă cu fervoare. Și că are un domeniu enorm spre Glen Calder.

– Toate astea îl fac absolut irezistibil, comentă Mairi sarcastic. Aia e muselina mea galbenă pe care o mototolești în mâini?

Jessie se uită în jos.

– Oh, da! Voi avea grijă să fie călcată până mâine, doamnă.

– Mulțumesc, zise Mairi.

Până când se întoarse în salon, focul fusese întețit și i se turnase un pahar de vin. Aceeași slujnică, supărată de data asta, îi aduse o farfurie cu tocană de vită. Nu era nici urmă de Jack Rutherford. Mairi știa că ar fi trebuit să se bucure și chiar asta făcu. Dar simțea o oarecare dezamăgire, iar asta o tulbura mai mult decât orice.

Nu mai rămase în salon după ce termină de mâncat, ci ieși pe hol, intenționând să se ducă în cameră și să citească. Era ușor amețită de oboseală și de vinul roșu bun, așa că se opri la baza scării, agățându-se de balustradă pentru susținere. Ușa de la sala mare a hanului era întredeschisă. Ea se uită înăuntru. Prin fumul din sală și mulțimea de oameni, îl văzu pe Jack Rutherford. Stătea la o masă cu o halbă în fața lui. Mairi se întrebă dacă halba conținea tot apă sau dacă Jack trecuse la ceva mai tare.

În timp ce privea, se auzi o exclamație în mulțime pentru că Jack câștiga jocul. Mai mulți bărbați îl bătură pe umăr, iar el zâmbi, ducând halba la gură. Mairi privi cum i se mișca gâtul când înghițea și cum trânti halba goală pe masă, cerând încă un rând pentru toată lumea, o generozitate întâmpinată cu exclamații de aprobare. În fața lui se afla un morman de monede de argint mult mai mare decât cele ale celorlalți jucători de la masă. În timp ce continua să privească, Jack apucă un pumn de monede și i le dădu hangiului pentru mai multe halbe care acum umpleau masa. Era o adunare

gălăgioasă, bine dispusă. Mairi simți o înțepătură de gelozie. Jack era primit cu prietenie în sala mare nu doar datorită banilor săi.

Unul dintre servitorii de la han trecu pe lângă ea, murmurând o scuză; ușa de la sala mare scârțâi din balamale și Jack își ridică privirea de la joc. Privirile li se întâlniră preț de o clipă, apoi în ochii lui apăru o scânteiere, iar el își ridică halba într-un salut ironic. Mairi țâșni în sus pe scări, furioasă pe ea însăși că fusese surprinsă holbându-se la el.

Nu îl mai văzu pe Jack în seara aceea și adormi iute, în sunetul valurilor liniștite care se loveau de malul lacului. Până când se trezi ea pentru micul dejun, Jack pornise deja în călătoria spre Methven. Domnul Rutherford călătorea călare, îi spuse servitoarea, iar bagajele îl urmau. Asta însemna că avea să fie mult mai rapid. Mairi se simți recunoscătoare că era scutită de un lung șir de nopți la aceleași hanuri ca Jack.

Când Frazer veni la trăsură, avea o față la fel de lungă și de întunecată ca o zi cu ploaie în Edinburgh.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă Mairi în timp ce majordomul punea punga cu bani în cutia de fier de sub bancheta ei.

Frazer se îmbufnă și mai tare, iar colțurile gurii îi coborâră și mai jos.

– Hangiul nu a vrut să ne ia banii, zise el. Totul a fost plătit.

El îi întinse un bilet.

Mairi nu văzuse niciodată scrisul lui Jack Rutherford, dar nu îi fu greu să identifice mâzgăleala cu cerneală neagră ca fiind a lui.

„Un domn plătește întotdeauna", scria pe bilet.

Mairi lăsă biletul să cadă pe banchetă lângă ea. Își aminti cum îl tachinase pe Jack seara trecută când el se instalase în salonul ei. Își aminti că îi spusese că voia confortul pe care banii îl puteau oferi. Și își mai aminti că el era unul dintre cei mai bogați oameni din Scoția și că nu avea nevoie să cerșească în fața ei acel confort.

– Acum toată lumea crede că sunteți amanta lui, zise Frazer acru. Și că eu sunt un fel de intermediar care îi furnizează domnului Rutherford femei când dorește. Hangiul m-a felicitat pentru o slujbă atât de profitabilă. Mi-a promis discreția lui.

– Oh, Dumnezeule! zise Mairi.

Știa că ar fi trebuit să se simtă exasperată, dar tot își simți buzele tresărind. Era limpede că Frazer se enervase mai degrabă pentru că fusese confundat cu un proxenet decât de faptul că ei îi afecta reputația.

În timp ce trăsura ieșea pe drumul spre Achallader, Mairi se gândi sec că Jack se răzbunase cu viclenie. Ea îl refuzase, dar, cu toate astea, el le lăsase tuturor impresia că ea era amanta lui.

Jack trase de hățuri când ajunse la capătul drumului, sus pe Bridge of Orchy. Priveliștea era spectaculoasă: marele lanț muntos, colorat în verde și auriu, cu sclipirea razelor soarelui pe suprafața apei de dedesubt. Simțea ca un fel de durere în piept, o strângere de inimă provocată de nostalgie. Nu mai călătorise pe acolo de ani buni. Nu era sigur de ce urcase acum, când drumul spre Methven ar fi trebuit să-l ducă de-a lungul vâlcelei late de jos.

Nimic din ce văzuse în Canada nu întrecea în vreun fel frumusețea nepereche a acestui pământ. Întorsese spatele Scoției cu zece ani în urmă, dar la un moment dat simțise că trebuia să se întoarcă. Când Robert se întorsese să preia titlul și moșiile, Jack se gândise să rămână. Spre deosebire de vărul său, el nu avea nici un motiv special pentru care să se întoarcă pe pământul străbunilor, dar până la urmă își vânduse afacerea cu un profit uriaș și luase o corabie spre casă.

Jos, pe drumul spre Achallader, putea întrezări ceva care aducea a convoi regal dintr-un șir de patru trăsuri. Lady Mairi MacLeod pornise la drum. Gura i se arcui într-un zâmbet. Ea făcea un spectacol din statutul și averea ei, cu trăsuri, servitori și interminabilul șir de bagaje. Se întrebă cum se simțise oare când descoperise că el îi plătise șederea la han. Probabil că era cât se poate de enervată. Ea nu părea să aibă simțul umorului, un motiv în plus să o provoace.

Se întrebă dintr-odată dacă Mairi călărea vreodată așa cum o făcea el în dimineața aceea, liber de toate constrângerile luxului, singur, doar cu cerul deasupra. Se îndoia de asta. Ea era înconjurată de prea mult protocol și protecție. Dar poate că era înțeleaptă. Era fabulos de bogată, iar cu doar câțiva ani în urmă, în acea zonă văduvele bogate erau răpite și forțate să se căsătorească.

Căsătoria, bănuia el, nu era în planurile lui Mairi MacLeod. Și de ce ar fi fost când avea tot ce își dorea, precum și libertatea de a-și lua amanți după cum voia? Nu îl deranja în mod deosebit refuzul ei de seara trecută. Acum jucau un joc – ea cunoștea regulile la fel ca el și nu mai dura mult până când avea să cedeze. Ea îl dorea, iar așteptarea făcea ca anticiparea momentului să fie mai tulburătoare și mai dulce.

Se încruntă ușor, amintindu-și tonul amar din vocea lui Mairi noaptea trecută, când îl caracterizase drept un cuceritor. Cuceritorii erau cei mai buni amanți, chiar dacă nu și cei mai buni soți, dar poate că asta era ce sporea anticiparea momentului. Nu îl întâlnise niciodată pe Archie MacLeod și nu auzise decât laude despre el, dar poate că erau lucruri pe care el nu le cunoștea. Poate că MacLeod, oricât de extraordinar ar fi părut, avusese un harem de amante în întregul Edinburgh.

Trăsurile dispărură și praful se așeză la loc pe drum. Era dis-de-dimineață și aerul se simțea rece și proaspăt. Tăcerea se lăsă în jurul lui Jack, străbătută doar din când în când de cântecul unei ciocârlii care se ridica mai sus și mai sus pe cerul albastru. Tăcerea era aproape stranie, aducând mai degrabă a singurătate. Jack își îndemnă calul la pas și coborî pe drumul spre următoarea vâlcea.

Acolo unde drumul șerpuia la vale, trecu pe lângă câteva ferme mici, date cu var. Erau goale, pereții începeau să se năruie, hornurile distruse încă se ridicau spre cer. Un pic mai încolo, era o bisericuță pătrățoasă și cenușie cu clopotul încă agățat în turlă.

Jack se opri. Amintirile erau tot mai aproape. Parcă putea să simtă fantomele pe urmele lui. Fusese una dintre așezările tatălui său, deși reverendul Samuel Rutherford nu fusese un slujitor deosebit de devotat bisericii. Ca fiu de baron, se gândise că era dreptul lui să colecționeze așezări bogate, așa cum colecționai porțelanuri și argint. Erau o podoabă a statutului său, dar nu îl interesau prea mult congregațiile pentru care era răspunzător. Gura lui Jack se curbă într-un zâmbet amar. Se gândise adesea că obsesia lui pentru muncă era o revoltă față de lenea deplorabilă a părintelui său.

Legă frâiele calului de gardul din jurul vechii biserici și urcă încet poteca. Aici erau îngropați părinții lui. Tatăl său construise un conac grandios la o jumătate de kilometru mai jos, o casă pe care

Jack o abandonase voit. Când se întorsese din Canada și își căutase un domeniu, Black Mount fusese ultimul loc pe care l-ar fi luat în considerare.

Roua încă era proaspătă în iarbă, însă soarele era fierbinte, iar roua avea să dispară în curând. Jack se opri la mormântul părinților săi. Piatra funerară a tatălui său era împodobită ridicol și nu se potrivea cu simplitatea curții bisericii. Piatra mamei sale era mai puțin ornamentată. „Soție iubită a lui Samuel Rutherford..." Cuvintele acelea, se gândi Jack, nu descriau nici pe departe iubirea pe care părinții săi o simțiseră unul pentru celălalt.

Dintr-odată se simți înfrigurat, deși nu apăruse nici un nor care să acopere soarele. Iubirea părinților săi fusese unică, aprigă și, în cele din urmă, complet nimicitoare. Când era mic, înțelegea prea puțin aceste lucruri. Ca adult, își dădea seama cât de periculoasă se dovedise iubirea în cazul lor.

Îngenunche în iarbă. Acolo, năpădită de trandafiri sălbatici și de mărăcini albi și roz, era o piatră simplă, gravată cu numele Averil Rutherford și anii 1791–1803. Dădu la o parte plantele care acoperiseră piatra. Dintr-odată, mâinile începură să îi tremure.

Strigătul aspru al potârnichii negre îl făcu să tresară. O umbră căzu pe potecă. Ridică privirea și văzu un bărbat în redingotă neagră și guler alb, succesorul părintelui său în acel loc izolat.

– Pot să vă ajut? întrebă bărbatul, dar Jack scutură din cap, dornic dintr-odată să plece de acolo.

– Nu, zise el. Mulțumesc.

Simți ochii bărbatului urmărindu-l pe potecă, dar el nu se uită înapoi. Desfăcu frâiele calului, se aruncă în șa fără să se ostenească să îndemne calul spre piatra de încălecat și porni la galop. Știa că nu putea să fugă de amintiri.

Și mai știa că nimeni nu-l putea ajuta.

Capitolul 6

Mairi stătu în a doua noapte a călătoriei ei la castelul Lochgowrie lângă Kinlochleven, cu Lord și Lady Gowrie. Era plăcut să fie într-o casă particulară și nu la un han, să mănânce bine și să fie în companie plăcută, să aibă apă caldă și un pat de dimensiunile comitatului Dunbartonshire. În timp ce făcea o baie înainte de cină, pentru a scăpa de junghiurile și durerile provocate de călătorie, se gândea că era o răsfățată. Averea și statutul privilegiat te transformau într-un răsfățat, chiar dacă îți dădeai seama că averea și statutul privilegiat aveau un preț foarte mare.

Maria Gowrie era o prietenă de-ale ei și membră a Societății Doamnelor Intelectuale din Highland. Cinară liniștiți doar ei trei, iar Maria se plânse că vecinii ei, ducele și ducesa de Dent, le refuzaseră invitația, deoarece și ei aveau un oaspete.

– Vărul marchizului de Methven, zise Maria. Jack Rutherford. L-am întrebat dacă ar dori să ni se alăture aici, dar e așa de căutat! Avea deja trei invitații.

Mairi își dădu ochii peste cap.

Chiar și acolo părea imposibil să scape de Jack. Dacă nu era fizic de față, oamenii tot vorbeau despre el.

– I-am întrebat pe duce și ducesă dacă nu ar dori toți să ni se alăture la cină, dar Anne Dent dorește să-l păstreze pe Jack Rutherford pentru ea, continuă Maria.

– Probabil că se gândește să îi fie următorul amant, bombăni soțul ei, făcând semn lacheului să servească mai multă vită. Am auzit că Dent nu mai e bun de nimic.

– Se spune că Jack Rutherford e cel mai bun amant din toată Scoția, zise Maria.

– Eu am auzit că e un pescar excelent și un țintaș de mare clasă, contră soțul ei.

– Iar eu aud mult prea multe despre el, zise Mairi.

Se simțea iritată. Se părea că oamenii nu se mai săturau de Jack, în vreme ce ea se săturase cu vârf și îndesat de el.

– Putem să vorbim despre altceva? întrebă ea. Anticipați că va fi sezon bun de pescuit somoni pe râurile voastre în vara asta?

Conversația se îndreptă spre pescuit și de acolo la o serie de conferințe științifice care aveau loc la Edinburgh ceva mai târziu anul acesta și de aici la o varietate de alte subiecte, dar, spre enervarea lui Mairi, când se retrase în dormitorul uriaș unde luase și un terier cu ea ca să-i fie mai cald, descoperi că nu putea dormi. Sforăitul câinelui răsuna până în tavan, dar Mairi stătea trează, gândindu-se la Jack Rutherford. Nu voia să se gândească la el. De fapt, o enerva peste măsură că *nu putea* să nu se gândească la el. Iar când adormi în sfârșit, o făcu doar ca să îl viseze pe Jack și toate detaliile vii și înfierbântate din noaptea pe care o petrecuseră împreună. În visele ei, singurătatea pe care o simțea era alungată, iar ea era iubită. Era intens, copleșitor și minunat, dar se trezi și-și dădu seama că era singură, iar sentimentul de izolare aproape că o strivi. Strânse tare câinele lângă ea. Nu era nici pe departe același lucru, dar căldura acestuia era reconfortantă.

La micul dejun se simți obosită și cu ochii grei și nici măcar sclipirea soarelui deasupra Loch Leven și blândețea aerului de Highland nu o putură binedispune. Parcă simțea fiecare hurducătură a trăsurii în ziua aceea. Merseră întins până la Fort William și se opriră în cele din urmă la hanul Cluanie, mult după ce soarele dispăruse în spatele munților, iar umbre groase, albastre se adunaseră deasupra pajiștilor. Mairi era prea obosită ca să mai dorească ceva în afară de o cină la ea în cameră și confortul unui pat moale.

– În seara asta, stă și domnul Rutherford aici, zise Jessie când îi aduse un vas cu apă fierbinte. Ce coincidență!

Mairi gemu tare. În realitate nu era cine știe ce coincidență. Exista un singur drum spre Methven, și pe traseu nu erau prea multe hanuri, dar o irita faptul că Jack călătorea în același timp cu ea.

– Câtă vreme nu vrea din nou să împartă salonul cu mine... zise ea.

– Hangiul spune că cinează cu lordul locotenent și cu un domn soldat, anunță Jessie plină de importanță, de parcă era sarcina vieții ei să studieze agenda socială a lui Jack.

În timp ce Jessie îi ducea una dintre rochii la călcat pentru ziua următoare a călătoriei, Mairi se strecură la parter ca să se asigure că Frazer și oamenii ei erau cazați confortabil pentru noapte. Aveau camere deasupra grajdurilor pentru că hanul era mic. Curtea pietruită era tăcută și mirosul dulce al fânului se amestecase cu mirosul mai acru al bălegarului. Doar una dintre boxe era deschisă. Un armăsar frumos își scoase capul cercetător când Mairi trecu pe lângă el, dorind o dezmierdare pe nas. Era foarte puternic. Mairi era o bună călăreață, dar nu era sigură că putea să-l controleze. În plus, era frumos în lumina lunii care i se reflecta pe corp și în ochii negri, inteligenți.

Mairi tresări când un bărbat deschise ușa grajdului și ieși alene în curte, fluierând. Era Jack, cu mâinile de la cămașă suflecate până la coate și o găleată în mână. Nu o zărise în întuneric; se duse la pompă, puse găleata jos pe pietriș și se stropi cu apă pe cap și pe ceafă. Picăturile sclipeau în întuneric, apa alunecând pe liniile puternice ale gâtului ca să ude cămașa cu care era îmbrăcat. Era enervant acest efect pe care îl avea asupra ei, chiar dacă nu era nimic altceva decât o reacție fizică. S-ar fi putut descurca și fără această reacție.

Dar Mairi trebuie să fi făcut o mișcare, pentru că Jack se întoarse iute, cu mâna la pumnalul pe care îl avea la curea.

– Interesante reacții, zise Mairi, din partea unui bărbat care trăiește în vremuri pașnice.

Jack râse, dezvelindu-și dinții albi în întunericul de afară.

– Întotdeauna e bine să fii pregătit, Lady Mairi, pe vremuri pașnice sau nu. Îmi cer scuze dacă te-am speriat.

– Absolut deloc, zise Mairi. Și eu port un pumnal la mine.

– Îmi amintesc, zise Jack.

Ceva din glasul lui o făcu pe Mairi să regrete că îi amintise asta, că îi amintise de intimitatea momentului în care ea îi dăduse pumnalul și-i ceruse să-i taie panglica de la corsaj. Se înfioră când își aminti de disperarea primitivă care o mânase atunci. Simți cum se îmbujorează și fu bucuroasă că era prea întuneric pentru

ca Jack să observe. Nu voia ca el să o facă să se înroșească asemenea unei debutante.

– Ce faci aici, la Cluanie? întrebă ea. Mă urmărești?

Zâmbetul lui Jack deveni ironic.

– Nu există decât un drum spre Methven, zise el, așa că mă scuzi că îl folosesc în același timp cu Excelența Voastră.

El veni și se sprijini de ușa grajdului și mângâie botul catifelat al armăsarului, vorbind încet cu el. Era cu umărul întors spre ea și părea că o ignoră cu bună-știință.

– E un cal foarte frumos, zise Mairi. Îl îngrijești chiar tu?

Nu era sigură de ce prelungea conversația cu el, când era foarte clar că el nu dorea să vorbească cu ea. Poate că de vină era întunericul care pândea în colțurile minții ei, mult mai negru și mai sufocant ca noaptea din Highland. O bântuia această depresie a spiritului, așteptând până când era singură și vulnerabilă, iar în momentul acela se temea să rămână singură, în caz că ar fi dat buzna peste ea și ar fi copleșit-o.

– Spre deosebire de tine, eu nu călătoresc cu o armată de servitori, zise Jack sec. Închise ușa grajdului și începu să-și lase în jos mânecile de la cămașă. Prefer lucrurile așa, adăugă el. Am muncit mereu în viață, într-un fel sau altul. Aș fi pierdut fără să am o ocupație.

– Sugerezi că eu duc un trai de trândăvie și de lux, zise Mairi.

Critica o deranja. El nu avea habar cât de mult muncea ea.

Jack ridică ușor din umeri.

– Dacă asta vrei să crezi.

– Nu vreau, zise Mairi într-un acces temperamental, enervată că el o judeca atât de lesne. Nu ai habar ce fac eu cu timpul meu!

Jack se îndreptă de spate, proptindu-și umerii lați de ușa închisă și se uită la ea fără să zâmbească.

– Știu că seduci bărbați la baluri mascate, zise el.

– Nu, nu fac asta, spuse Mairi. Furia ei se aprinse și mai mult. Se simțea bine, parcă o încălzea, aducând-o din nou la viață. Știi doar despre experiența ta cu mine, zise ea. Nu ai idee cum mă port cu alți oameni. Îți bazezi judecata pe un singur exemplu.

De data asta, Jack zâmbi și își înclină capul, acceptând argumentul.

– Ești o femeie educată, zise el. Acum vom purta o discuție filosofică despre probabilități? Despre probabilitatea că eu nu am fost primul?

Privirile li se întâlniră și se țintuiră reciproc.

– Nu prea cred, zise Mairi. Prefer să nu dau nimănui explicații despre mine.

– Nu, făcu Jack cu buzele curbate într-un zâmbet amar. Preferi să controlezi pe toată lumea.

Mairi rămase șocată. Își dădu seama că era adevărat. Își dădu seama că nimeni nu spusese asta până atunci. Era ciudat că Jack Rutherford, care o cunoștea atât de puțin, putea să o citească atât de ușor – era ciudat și tulburător.

– Sunt singură de foarte multă vreme, se trezi ea dând totuși explicații. Asta dă naștere la independență.

– Patru ani de când a murit soțul tău, zise Jack.

„Mai mult de atât..."

Cuvintele rămaseră agățate între ei, chiar dacă ea nu le rostise.

– Ți-e dor de el? întrebă Jack brusc.

– Desigur.

Trebuia să aibă grijă. Aici se ascundea pericolul. Toată lumea se gândea că ea era o văduvă veselă, care își ascundea durerea în spatele unei măști de voioșie. Se gândeau că era curajoasă și stoică, flirturile ei fiind o metodă de a-și distrage gândurile de la pierderea suferită. Și într-o mare măsură lucrurile chiar așa stăteau. Doar că ea nu jelea un soț.

– A fost prietenul meu cel mai bun, zise ea.

Îl simți pe Jack mișcându-se lângă ea.

– O formulare interesantă, zise el. Nu sufletul-pereche sau... iubirea ta?

Tonul lui era ușor batjocoritor. Cuvintele lui ironice o răniră.

– Am fost prieteni din copilărie, până când am devenit...

– Iubiți?

– Soț și soție, îl corectă ea.

Chiar și asta era o minciună. Simțea că Jack se uita la ea prin întunericul care se lăsa tot mai tare.

– Fără pasiune, așadar.

El pricepea repede, prea repede.

Se simțea vulnerabilă, deja demascată.

– Înțeleg.

El aștepta ca ea să-l contrazică, să rostească măcar o formă convențională de negare, dar cuvintele îi erau încremenite în gât, ea nu reușea să rostească o minciună. Se uită țintă la el în vreme ce umbrele se adunau profunde în jurul lor. El întinse mâna și îi atinse mâneca foarte ușor, dar dintr-odată ea simți ca și cum acel contact ar fi ars-o. Și atunci apăru din nou acel fulger de atracție și conștientizare care era excitant și terifiant în același timp. Începu să tremure.

Nu, nu fusese pasiune între ea și Archie, dar acum și aici, cu Jack, tremura din pricina atracției.

Porni prin curtea pietruită, îndreptându-se spre ușa hanului. Dacă reușea să ajungă la lumină, acolo unde era gălăgie și se aflau oameni, putea fi în siguranță, departe de această tentație periculoasă. Dar Jack reuși să țină pasul fără efort, mergând aproape de ea. Ea nu trebuia decât să întindă mâna și ar fi fost în brațele lui. Voia să-l sărute, îl dorea cu o foame care era mai puternică decât oricând.

– Am auzit că ai înnoptat la familia Dent seara trecută, zise ea.

Vocea ei suna fără vlagă chiar și în propriile urechi. Încerca să găsească totuși ceva care să o distragă de la dorința de a-l săruta. Se simțea amețită. Capul îi vâjâia. Nu cunoscuse niciodată atracția fizică și cu siguranță nu-și dăduse niciodată seama că putea să se simtă ca și cum ar fi băut prea mult și prea repede.

– Pari foarte interesată de mișcările mele, zise Jack, pentru cineva care susține că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

Părea amuzat, încrezător. Nu făcea nici un gest ca să o atingă și, cu toate astea, ea se simțea ca o pradă. Tremură și grăbi pasul.

– Am auzit că tu ai înnoptat la familia Gowrie, zise Jack.

Deci se interesase și el de ea. Mairi simți un scurt sentiment de plăcere, deși știa că nu ar fi trebuit. Și ar fi trebuit să-i fie rușine pentru că Jack reușea atât de ușor să o seducă din nou.

– Cina a fost bună, zise ea. Ai ratat un somon delicios. Dar înțeleg că ai fost prea ocupat să ni te alături. Atâta lume care concurează pentru plăcerea companiei tale!

– E o problemă constantă pentru mine, râni Jack.

– Nu mă îndoiesc, făcu Mairi acru.

Începea să se simtă un pic mai sigură, iar ușa hanului era la nici șase metri distanță.

– Nu găsești și tu la fel? întrebă Jack. Când ești bogat cum nu ți-ai imaginat nici în visurile cele mai îndrăznețe, Lady Mairi, lumea întreagă vrea să-ți fie prietenă.

– Nu, ripostă ea. Nu găsesc că e așa. Dar, pe de altă parte, eu nu sunt la fel de cinică, domnule Rutherford. Sau poate că am doar prieteni mai drăguți. Tindem să atragem prietenii pe care îi merităm.

– *Touché*, făcu Jack râzând. Unde îi găsești pe ai tăi? Îi aduni de pe la baluri mascate?

Mairi reuși să-și reprime o exclamație.

– Arareori, zise ea. Asta se termină de regulă prost.

– Așa crezi? se interesă Jack. Am crezut că s-a terminat destul de bine.

– S-a terminat, făcu Mairi. Asta e ideea.

– Ești sigură? întrebă Jack blând. Interesul tău continuu pentru mine pare să susțină exact contrariul.

Mairi zâmbi.

– Din nefericire, interesul meu pentru tine va fi mereu o palidă imitație a fascinației tale pentru propria persoană. Chiar n-ai nevoie de alți admiratori, nu-i așa, domnule Rutherford?

Ea apucă mânerul ușii și păși înăuntru. Lumina, căldura și sunetele o învăluiră. Se simțea ridicol de ușurată, de parcă ar fi scăpat de cine știe ce primejdie. Era stupid. Probabil își închipuise totul – flacăra atracției, tresărirea dorinței și acel sentiment tulburător, dar palpitant, de parcă el nu ar fi iertat-o pentru că îl păcălise.

– Te rog, nu plăti și aici pentru mine, așa cum ai făcut la Inverbeg, zise ea. Și aș prefera să mă scutești de plăcerea companiei tale până când ajungem la Methven.

Ea îl văzu pe Jack zâmbind. El închise încet ușa în spatele lor.

– Încerci din nou să preiei controlul, zise el și o privi gânditor. Eu nu primesc ordine.

Fără avertisment, se apropie mai tare de ea și reduse spațiul dintre ei. În holul mic, decorat cu steaguri, nu avea pe unde să scape. Mairi nu reuși să mai respire din pricina parfumului pielii lui,

a mirosului amestecat cu sudoare, aer proaspăt și piele. I se urcă direct la cap, asemenea șampaniei, iar la fel ca șampania, îi făcu genunchii să se înmoaie și degetele să i se strângă în pantofi.

Jack își ridică mâna ca să îi mângâie foarte blând obrazul.

– Tot ce vreau, zise el, e să te am din nou în patul meu.

Mairi exclamă surprinsă. Acum tremura și mai mult. Blândețea lui amestecată cu o dorință puternică o nedumerea. Confuzia o ținu pe loc o clipă, permițându-i lui să se apropie și mai tare și să o ia în brațe.

O sărută, iar buzele i se mișcară peste ale ei cu o solicitare posesivă care le răpi amândurora respirația, iar ei – rezistența. Când el se opri în cele din urmă, sentimentele ei erau atât de răscolite, încât simțea lacrimile înțepând-o în gât. Era important să se protejeze înainte ca Jack să vadă cât era de vulnerabilă. Panica amenința să o cuprindă. Se simțea atât de expusă! El nu trebuia să știe cum o făcea să se simtă.

– Mergem pe un teren deja bătătorit, zise ea. Noapte bună, domnule Rutherford.

Ea făcu un pas în spate și văzu cum brațele lui căzură în lateral. Văzu cum expresia din ochii lui deveni goală. Se întoarse și se grăbi pe scări în sus. Încă tremura când ajunse în siguranța camerei. Își dori ca Jack Rutherford să nu se fi întors în viața ei.

Berăria The Sheep's Head de pe Candlemaker Row din Edinburgh văzuse în decursul anilor destule personaje dubioase, iar când un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat cu jachetă și pantaloni jerpeliți se strecură înăuntru în jurul orei 11.00 într-o noapte ploioasă, nimeni nu îi aruncă a doua privire, după ce câțiva mârâiră la el să facă bine să închidă repede ușa.

Nou-sositul aduse cu el un amestec de mirosuri: străzi proaspăt spălate de ploaie, tutun și putoarea închisorilor, dar nici ăsta nu era un lucru neobișnuit la The Sheep's Head. Hangiul îi aruncă o privire atentă și îi făcu semn cu capul spre ușa din spate a barului. Bărbatul încuviință din cap și se strecură înăuntru, silențios ca o fantomă.

– Cardross.

Bărbatul care îl aștepta nu se ridică să-l salute, nu-i întinse mâna, ceea ce arăta cât de jos ajunsese fostul conte de Cardross.

Titlul îi fusese luat, domeniile, confiscate, iar acum fugarul – fost conte – era umbra lordului elegant care fusese cândva. Știa asta și îl enerva îngrozitor, dar șiretenia îl făcea să-și joace cărțile cu mare grijă. Erau singurele pe care le avea.

– Te cunosc? întrebă Cardross și se așeză în fața bărbatului, punându-și coatele pe masa uzată.

Își studie companionul. Un individ banal, masiv, blond, nicidecum înfricoșător, ceea ce îl făcea mult prea ușor de subestimat.

– Nu, zise bărbatul. Deși avem prieteni comuni.

Cardross rânji.

– Prietenii tăi m-au scos din închisoare? întrebă el.

– Poate, răspunse bărbatul.

Cardross așteptă, dar se părea că tăcerea era o calitate cu care companionul său se simțea bine, pentru că nu mai spuse altceva, lăsându-și privirea palidă, gânditoare să adaste pe chipul lui Cardross. După o clipă, pocni din degete, și un servitor care pândea din umbră aduse o halbă de bere și o farfurie cu plăcintă rece cu carne de berbec. Cardross se năpusti asupra lor ca un animal flămând în vreme ce companionul său rămase în tăcere, privindu-l cum mânca.

– Vrei să te răzbuni, Cardross? întrebă el alene, jucându-se cu un pahar gol și studiindu-l.

Cardross simți cum se trezește în el o scânteie de cruzime, dar care se stinse la fel de repede. Nu pentru că și-ar fi pierdut foamea de cruzime, ba dimpotrivă. Aceasta ardea la fel ca întotdeauna. Dar răzbunarea, chiar dacă era tentantă, părea inutilă. Răzbunarea nu avea să-i aducă înapoi domeniile și titlurile. Regele i le confiscate când fusese dezonorat ca trădător și rămăseseră pierdute pentru totdeauna.

– Nu vreau răzbunare împotriva acelei cățele cu chip lăptos care mi-a furat pământurile, zise el cu voce aspră. Să o strivesc pe Dulcibella Brodrie ar fi o pierdere de vreme. La fel pe chițibușarul pe care îl numește soț.

Celălalt bărbat își arcui gura într-un zâmbet.

– Îmi place asta la tine, Cardross, zise el. Vezi imaginea de ansamblu.

Împinse carafa cu bere spre celălalt bărbat și apoi se lăsă pe spate, privindu-l cum își turna bere în halbă.

– Dacă nu vrei răzbunare, zise el încet, atunci ce vrei?

– Bani, rosti Cardross și își șterse gura cu mânșeta murdară. Bani ca să-mi pot cumpăra o viață nouă.

– Cu asta pot să te ajut, încuviință bărbatul din cap.

Cardross își țuguie buzele. Individul nu era un binefăcător. Trebuia plătit un preț pentru asta.

– Ce vrei în schimb? întrebă el.

Companionul său zâmbi și se foi pe scaun. Nu răspunse pe loc. Își ațintì privirea spre foc. Apoi își ridică ochii, iar Cardross tresări când văzu ce era în ei. Ură. Amărăciune. O violență atât de tăioasă și de plină de cruzime cum nu mai întâlnise până atunci.

– O vreau pe verișoara ta, Lady Mairi MacLeod, zise bărbatul. Are ceva ce îmi aparține mie de drept. Când o voi avea pe Lady Mairi cu tot cu averea ei, îți vei primi partea. Destul cât să îți cumperi o viață nouă.

Cardross se holbă la el.

– Vrei să te căsătorești cu Mairi?

– Nu am spus asta, răspunse încet celălalt bărbat cu o privire întunecată, din care dispăruse acel fulger de ferocitate incredibilă.

Cardross se simți mânat de o curiozitate care îi făcea greață. Nu avea nici urmă de curiozitate în ce îi privea pe verii lui. Sora lui Mairi, Lucy, și soțul ei, Robert Methven, contribuiseră la căderea lui. Dar acest străin avea ceva înspăimântător.

– Nu ești singurul bărbat care o vrea pe Lady Mairi, zise Cardross. Sau averea ei.

– Așa aud, zise bărbatul. Michael Innes vrea banii.

Ridică din umeri.

– El e avocat, nu luptător.

Cardross râse aspru ca o zgârietură pe metal.

– Innes încă luptă murdar în tribunale. Am auzit că vrea să scoată la iveală scandaluri vechi ca să-i păteze reputația lui Lady Mairi.

Privirea celuilalt deveni brusc tăioasă ca o lamă, iar toată indolența dispăru.

– Ai auzit vorbindu-se despre asta chiar și în închisoare?

Cardross ridică din umeri, golindu-și halba. O trânti apoi pe masă și râgâi zgomotos.

– Prizonierii vorbesc, zise el. Gardienii vorbesc. Toată lumea spune că Michael Innes va susține că Lady Mairi e o târfă. Va jura dacă așa poate pune mâna pe banii lui Archie MacLeod.

Îl văzu pe celălalt relaxându-se.

– Și vechile scandaluri? întrebă el alene.

– Ceva ce are legătură cu Archie MacLeod, răspunse Cardross enervat că nu avea să dea la schimb mai multe informații. Dar era inutil să pretindă că avea, așa că ridică din umeri. Unii spun că a fost un mare scandal cu ani în urmă, iar bătrânul Lord MacLeod l-a ascuns. Nu știu mai multe despre asta.

– Să sperăm că nimeni nu știe, zise celălalt gânditor, inclusiv Michael Innes. Altfel, s-ar putea să fiu nevoit să-l ucid.

Se lăsă o tăcere stranie, care îți dădea fiori din pricina intensității. Cardross se trezi că se holbează din nou. Ochii celuilalt erau goliți de orice urmă de emoție.

Își reprimă un fior. Nu existau multe lucruri care să-l sperie, dar călăul acesta fără suflet îl făcea să se simtă îngrețoșat. Nu avea nici urmă de îndoială că omul ucisese și că avea să o facă din nou.

– Deci o vrei pe Mairi, își drese el glasul. Trebuie să o aduc la tine?

Bărbatul încuviință din cap.

– Călătorește spre Methven, pentru botezul nepotului ei. Ar trebui să existe suficiente ocazii de a o răpi pe drum înainte să ajungă acolo. Pornești în seara asta.

Cardross păru îngrijorat.

– Are oameni care o protejează.

Bărbatul ridică din umeri.

– Clanul lui Frazer. Un bătrân și niște băieți. Nu se compară cu tine și cu oamenii pe care ți i-am găsit. Se aplecă spre el, vorbind pe un ton dintr-odată apăsat: Ea nu trebuie vătămată, Cardross, înțelegi?

Asta strica toată distracția. Cardross oftă exagerat.

– Nici măcar un pic?

– Nici măcar un pic, altfel înțelegerea cade.

Cardross își vârî mâinile în buzunare, așezându-se mai bine.

– De ce ar trebui să am încredere că te vei ține de cuvânt?

– Nu ar trebui, zise bărbatul. Ridică din nou din umeri, indiferent. Accepți sau nu. Afară sunt soldați care te caută chiar în timp ce vorbim. Știi asta. Pot să te scot din oraș, să te ascund în locuri unde nu te vor găsi niciodată.

Cardross analiză propunerea. Nu era cine știe ce afacere și nu existau garanții, dar alternativa de a-și petrece restul vieții prin taverne și case închiriate amărâte nu îl încânta. Avea să fugă, să se ascundă de lege, fără bani și fără un viitor și cu certitudinea că într-o bună zi cineva avea să îl vândă autorităților pentru nimic mai mult decât o bucată de pâine.

El încuviință din cap.

– Dacă trebuie să te contactez...

– Te voi găsi eu.

Asta, se gândi Cardross, nu era deloc liniștitor.

Încuviință din nou din cap.

– Iar dacă eșuez... Nu era sigur de ce întreba asta, dar parcă simțea în ceafă respirația fricii.

O eșuare nu intra în discuție.

Celălalt bărbat zâmbi pentru prima dată.

– Să nu o faci, zise el.

Capitolul 7

Mairi îl auzi pe Jack plecând a doua zi de dimineață și fu bucuroasă că el era înaintea ei pe drum. Nu existau alte rute spre Methven prin acești munți sălbatici și ea nu voia să stea peste noapte la aceleași hanuri ca Jack tot restul călătoriei. Era mult prea conștientă de prezența lui, era prea vulnerabilă în prezența lui. Trebuia să se țină la distanță. Nu că probabilitatea de a se mai întâlni era prea mare acum; călare pe armăsarul său, Jack era mult mai rapid, iar ea intenționa să petreacă următoarele două zile la castelul Dornie, unde Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland avea o întrunire. Ea era membră a acestui club exclusiv de doamne de când se căsătorise și, deși ratase întâlnirile din ultimele trei luni, era dornică să participe la cea de acum. Programul includea discuții despre botanică și mecanică, conform metodei newtoniene. Și existau și alte distracții mai puțin intelectuale. Doamnele din Highland se întruneau în fiecare lună în alt loc și se mândreau cu teme variate. Aveau printre el cititoare și scriitoare, deschise în fața noilor interese intelectuale și foarte mândre de realizările lor într-o lume adesea dominată de bărbați.

Vremea era din nou bună – un cer de un albastru palid se arcuia deasupra lumii, presărat cu mici nori printre raze strălucitoare de soare. Mairi privi peisajul derulându-se dinaintea ei dincolo de fereastra trăsurii. Era confortabil să călătorească așa, dar, pentru prima dată în călătoria ei, se simțea nemulțumită, de parcă trăsura ar fi fost o cutie, o închisoare luxoasă, ce-i drept, dar tot închisoare.

Se întrebă dintr-odată cum ar fi fost să călărească alături de Jack prin munți și să se scalde în râuri. O cuprinse o dorință bruscă să renunțe la toate regulile care îi marcau viața. Jack încuraja sălbăticia din ea, sălbăticie care nu-i era familiară, dar era foarte seducătoare.

Trecuse de prânz când ajunseră la Dornie, așa că găsi castelul în forfotă.

– Lady Mairi!

Lady Dornie, elegantă într-o rochie roșie de mătase cu diamante, veni să o apuce pe Mairi de mâini de îndată ce ajunse și să o tragă spre grupul de doamne care povesteau printre ferigi și statuile din oranjerie.

– Cât ne bucurăm că ai putut veni la întâlnirea noastră de azi! zise ea. Ai lipsit din societate atât de mult încât am început să ne îngrijorăm pentru sănătatea ta. Privirea ei se mută spre abdomenul lui Mairi, gestul ei fiind cât se poate de clar. Sper, zise Lady Dornie, cu o voce încărcată de curiozitate, că nu te-ai simțit rău.

Mairi se alarmă. Mai multe doamne îi aruncau priviri furișe, iar unele, precum Lady Dornie, se uitau cu mai multă curiozitate decât curtoazie la abdomenul ei. Sugestia era clară.

Credeau că era însărcinată.

Dacă asta era bârfa la care se referea Jeremy, era mult mai rău decât credea.

Lady Dornie o privea cu o expresie ușor malițioasă, zâmbetul curbându-i buzele în așteptarea răspunsului. Mairi se adună cu greu.

– Sănătatea mea nu a fost niciodată mai bună, mulțumesc, zise ea și acceptă un pahar de șampanie de la un lacheu. Am avut o problemă cu canalul de scurgere din casa din Charlotte Square, adăugă. Un miros infernal! Așa că o vreme m-am mutat la Ardglen, până ce a fost rezolvată problema.

– Ah, canalul de scurgere, zise Lady Dornie, desigur. O problemă neplăcută.

Ea se îndepărtă ca să salute și alte nou-venite și o lăsă pe Mairi să studieze mulțimea. Era o întrunire exclusiv feminină. Doamnele din Highland erau o societate clandestină ale cărei întruniri erau private și ale cărei interese erau un secret bine păstrat. Bărbaților nu li se permitea să participe decât ca să țină o prelegere sau să ofere un fel de divertisment.

– Mairi, draga mea! Lady Kenton, o rudă îndepărtată și nașa surorii ei, Lucy, se grăbea spre ea, toată numai zâmbet. Cât de bine

e să te vedem aici! zise Lady Kenton radioasă. Nu știam dacă erai deja la Methven pentru botezul lui Ewan.

– Mă îndrept într-acolo, zise Mairi. Mi te vei alătura?

– Din păcate, nu pot, răspunse Lady Kenton. Nepoata mea se căsătorește weekendul următor la Edinburgh. O apucă de mâini și se dădu înapoi ca să se uite la ea. Dar mă bucur să te văd. Arăți foarte bine, draga mea, și ești foarte subțire.

– Nu mai mult ca de obicei, zise Mairi.

Începea să se simtă iritată. Se simțea un curent de bârfe în încăpere; evantaiele fluturau, doamnele îi zâmbeau în timp ce trecea, dar privirile erau reci. Se gândise că se afla între prietene, dar în trâncăneala generală se auzea un ton destul de răutăcios.

– Erai mai împlinită la balul MacAlmond din aprilie, zise Lady Kenton. Mulți au remarcat asta.

– Sunt mai împlinită în unele zile ale lunii decât în altele, zise Mairi sec. E o suferință comună tuturor femeilor, din câte înțeleg.

– Sigur, sigur, făcu Lady Kenton și se uită la ea cu o cută între sprâncene. O luă pe Mairi de braț și o trase spre locul unde erau două scaune într-un alcov sub un lămâi în ghiveci. Mirosul de citrice parfuma aerul. Acum putem să discutăm în privat, zise Lady Kenton și se așeză în zornăit de brățări și sclipiri de smarald, uitându-se la Mairi cu ochii ei mari și albaștri. Nici nu pot să-ți spun ce încântată am fost de căsătoria surorii tale! Ca nașă a lui Lucy, o consider cea mai mare realizare a mea.

Mairi își mijii ochii. O cunoștea pe Lady Kenton suficient de bine ca să știe că această aparentă schimbare de subiect nu era ceea ce părea. Femeia avea ceva de spus și urma să revină destul de repede la ce o frământa.

– Nu știam că ai avut un rol atât de important în a-i aduce pe Lucy și Robert laolaltă, doamnă, zise ea.

Din câte își amintea Mairi, Lady Kenton fusese foarte dornică să o vadă pe Lucy măritată cu vărul lor, Wilfred Cardross, iar asta ar fi fost o căsnicie din iad, nu din rai.

– Oh, de îndată ce i-am văzut pe Lucy și Robert împreună am știut că erau meniți unul pentru altul, zise ea cu ochii umezi. Și uite cât de bine a funcționat! Au doi copii deja și sunt căsătoriți doar de trei ani. Draga ta mamă ar fi fost foarte mândră. O țintui

pe Mairi cu privirea. Dar cum stau lucrurile cu tine, draga mea? Îmi doresc să îți găsești și tu fericirea. Am auzit zvonuri, neplăcute mă tem, continuă Lady Kenton și își făcu de lucru cu paharul. Nu am cum să ocolesc chestiunea Mairi, draga mea. În cel mai bun caz ești considerată o văduvă cu morală îndoielnică, iar în cel mai rău caz... Lady Kenton se opri și își tamponă buzele cu batista. Ei bine, oamenii spun...

Ea se opri, fiind vizibil jenată de subiect.

– Te rog să fii sinceră, îi ceru Mairi.

Simți un alt fior de neliniște. Noaptea ei cu Jack fusese secretă și era intolerabil să fi fost descoperită de bârfele din societate. Voia să creadă că era o greșeală. Cu toate astea, golul din piept nu îl simțea doar din cauza bârfelor. I se părea absolut revoltător că tot ce fusese important pentru ea devenea ieftin și murdar din cauza lor.

Nebunie. Era o completă nebunie. Nu fusese nimic special în noaptea ei cu Jack. Înghiți în sec și încercă să se concentreze la ceea ce îi spunea Lady Kenton.

– A început cu scorpia de Dulcibella, zise Lady Kenton. Oh, îmi doresc ca fratele tău să nu fi fugit cu ea! E o creatură extrem de neplăcută, numai zâmbet și dulceață la suprafață și veninoasă ca un șarpe în interior. Lady Kenton se încruntă la paharul de șampanie. A fost mereu geloasă pe tine și a comentat în fața lui Lady Dornie cu câteva luni în urmă că pari cam dolofană.

– Îmi amintesc, zise Mairi. Era la balul mascat. Togile acelea romane se legănau destul de mult în vânt.

– Într-adevăr, așa e, zise Lady Kenton. Și a mai fost șalul pe care l-ai purtat la cina de la familia Graham. Culorile erau divine, dar te făcea să arăți de parcă ascundeai o familie întreagă de orfani sub fuste.

– Văd în ce direcție ne duc toate astea, zise Mairi destul de supărată.

Senzația de gol din piept i se adâncea.

– A mai fost mânșonul acela uriaș pe care l-am purtat când a nins în martie. Mi-a plăcut, era ultima modă, dar părea imens. Suficient pentru a ascunde o burtică, se lamentă Lady Kenton. Apoi... Ea se foi, jenată. Ei bine, a fost balul mascat de la Lady Durness, șopti femeia și se aplecă, vorbind cu voce mai joasă: Ai fost *văzută*.

Era păcatul capital. Discreția însemna totul. Mairi știa că putea fi cât de scandaloasă voia, cu condiția să nu fie descoperită. Iar ea fusese descoperită, clar ca lumina zilei.

„La naiba!"

– Nu sunt sigură că a fost un gentleman.

Lady Kenton scoase o exclamație șocată.

– Vrei să spui că bârfele erau adevărate? Toate? Aventura? Sarcina? Copilul?

Mairi se holbă uimită la ea.

– Sigur că nu!

– Ai lipsit trei luni din oraș, șuieră Lady Kenton. Ai fost văzută într-o *situație intimă* cu un bărbat. Te-ai îngrășat. Și acum ești slabă. Mai întâi grasă, pe urmă slabă. O fixă pe Mairi cu o privire plângăcioasă. Poți să-ți imaginezi ce spune lumea, draga mea. Toți cred că aventura exista de multă vreme, te-au văzut cu un amant și sunt siguri că ai făcut un copil cu el.

Mairi înghiți niște șampanie. Toate astea erau mult mai rele decât își putuse închipui. Avea nevoie de timp să se gândească. Și mai ales avea nevoie să scape de privirile ascuțite și de limbile bârfitoare, dar nu prea erau șanse ca asta să se întâmple, nu în oranjeria lui Lady Dowrie, cu toate membrele din Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland așteptând să sară pe fiecare frântură de informație. Asta era problema scriitoarelor educate. Dacă aveau o lacună în cunoștințe, o umpleau pur și simplu cu ficțiune.

– Oamenii au prea multă imaginație și prea mult timp de bârfe, zise Mairi. Să inventeze așa ceva din atât de puține informații! Se uită la Lady Denton, care îi evita privirea cu lașitate. Dragă doamnă, izbucni ea, cu siguranță nu poți da crezare unor asemenea prostii! Cum Lady Denton nu răspunse imediat, continuă: Ce altceva mai spun? Că am dat copilul?

Vocea ei devenise mai puternică de supărare, dar în sinea ei se simțea absolut dezolată. Ar fi dat orice pentru un copil. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să renunțe la un copil.

Ea văzu cum Lady Denton se uită iute prin jur și îi face semn să vorbească mai încet.

– E stupid, continuă ea, de data asta cu vocea mai scăzută. Totul! Am petrecut o noapte cu un amant, dar asta e tot!

– Desigur, zise Lady Kenton și își schimbă tonul fără efort. Dragă Mairi, desigur! Și nici nu se pune problema ca să-ți ruineze atâta lucru reputația. Nu ești o debutantă. Ești o văduvă și, mult mai important, fiica unui duce. Numai statutul tău îți garantează că oamenii nu te vor ignora. Și ești bogată. Ceea ce înseamnă că nimeni nu va spune că a fost mai mult decât un flirt scandalos.

– Un flirt scandalos, repetă Mairi. Ce eufemism șarmant! Și totul din pricina unui gest care aproape că nu merită atenție.

Se gândi că lui Jack nu i-ar plăcea ca talentele lui într-ale amorului să fie caracterizate astfel. Nu când el se considera cel mai bun amant din Scoția. Și, cine știe, probabil că așa era.

– Știi cum sunt zvonurile, draga mea, zise Lady Kenton cu tristețe. Capătă o viață proprie. Adevărul devine irelevant și chiar cea mai mică abatere...

Mairi nu o mai ascultă. „Abatere." Se gândi că probabil noaptea cu Jack fusese mai mult decât o mică abatere. Momentul fusese prost ales, iar faptul că ea fusese văzută plecând cu el de la bal era și mai rău. Jack fusese o mare greșeală, iar acum ea plătea pentru asta.

– A existat un comentariu în paginile de scandal, zise Lady Kenton tot cu tristețe. Se referă la viața ta socială agitată, iar toată lumea știe că asta înseamnă că ai o sumedenie de amanți. Și, desigur, odioasa Dulcibella a pus paie pe foc și a spus că te-ai retras din societate într-un loc mai ferit ca să te ocupi de interesele tale.

Mairi hotărî să o strângă de gât pe cumnata ei data viitoare când aveau să se întâlnească. Asta urma să învioreze un pic reuniunea familială de la Methven.

– Nu mi-am dat seama, zise ea. Nu am văzut ziarele de când am plecat din Edinburgh.

Iritată, bătu darabana pe masă. Zvonurile despre viața ei amoroasă circulau încă de când murise Archie. Ea își ascunsese singurătatea și tristețea sub un văl de hedonism excesiv, într-un vârtej de petreceri, baluri și flirturi. Nu era de mirare că reputația ei avusese de suferit. Și nici nu-i păsase de ce spuneau oamenii. Era prea învăluită în propria tristețe ca să-i pese. Ironia era că niciodată nu adusese un bărbat în patul ei până în noaptea aceea petrecută cu Jack Rutherford, când se simțise atât de singură încât încercase să-și uite disperarea pentru o vreme. Iar acum oamenii bârfeau, iar

ea era năpădită de zvonuri aprinse și se simțea absolut jalnic. Pentru o clipă, simți aceeași disperare care o copleșise la Ardglen. Se simțea atât de singură!

– Desigur, o femeie are anumite nevoi, zicea Lady Kenton sorbind delicat din al doilea pahar de șampanie, care îi îmbujorase obrajii. Înțeleg asta. Un bărbat pasional în pat... Mai luă o gură de șampanie, ochii scânteindu-i de amețeală și lascivitate. Spune-mi, draga mea, făcu ea și se aplecă conspirativ, cine e?

– Buzele mele sunt sigilate, făcu Mairi.

Dacă asta era o informație pe care iubitorii de scandal o doreau, ea nu avea de gând să le-o furnizeze. Și nu neapărat din loialitate față de Jack, ci pur și simplu de enervare.

Dar Lady Kenton era făcută dintr-un aluat mai zdravăn.

– A fost... bun? șopti ea cu ochii strălucitori.

– Excepțional, rosti Mairi cu seriozitate. Pasional, viguros și foarte priceput.

Lady Kenton își făcu vânt isteric cu ambele mâini.

– Oh, Dumnezeule! Păru apoi să-și amintească faptul că trebuia să joace rolul sfătuitoarei înțelepte și trase adânc aer în piept. Ei bine, asta nu are nici o importanță. Cred că ar fi mai bine dacă te-ai căsători din nou. Asta ar pune capăt zvonurilor. M-am gândit deja la Lord Donaldson ca mire pentru tine. Ar fi foarte interesat dacă ai avea... alte interese.

– Cât de atent din partea lui! zise Mairi și oftă. Dragă doamnă, nu am alte interese! Am trăit aproape ca o călugăriță de când a murit Archie. Incidentul de la bal a fost... Ridică din umeri. Cum să-l descrie pe Jack? ... o greșeală, zise ea. Iar acum se pare că sunt cea mai notorie femeie din Scoția.

– Oh, chiar e un ghinion să fii surprinsă în momentul acela, fu Lady Kenton de acord. Ce păcat! Ai putea să te distrezi la nesfârșit. Ea o bătu pe Mairi pe braț. Să te gândești totuși la sfatul meu. Iar dacă dorești să-i fii prezentată lui Lord Donaldson, mi-ar plăcea să te ajut. El încă are tot părul pe cap și cei mai mulți dinți.

– E de mirare că nimeni nu l-a luat de bărbat până acum, zise Mairi. Știu că te gândești la binele meu, doamnă, continuă ea, dar sunt sigură că pot să trec peste acest scandal, mai ales că *nu* există un scandal.

– Asta e bine, zise Lady Kenton, dar cum rămâne cu Michael Innes? El cu siguranță va încerca să profite de toate astea. Știi ce părere are despre averea lui Archie, că ar fi trebuit să-i revină lui, nu ție. Și e avocat. Lady Kenton își frângea mâinile. Are relații în justiție. Nu poți să-ți permiți să-i oferi o șansă.

O umbră rece se lăsă peste inima lui Mairi. Își aminti de scrisoarea pe care o primise la Ardglen. Ea încercase să o considere o altă amenințare a lui Innes, dar scrisoarea avea un ton de bucurie răutăcioasă. Poate că asta intenționa să folosească împotriva ei. În mâinile lui, astfel de zvonuri puteau fi folosite în cel mai rău mod. Ea avea să fie prezentată ca imorală și coruptă, o femeie care înșelase memoria soțului care îi încredințase domeniile lui, o stăpână complet nepotrivită și nedemnă. Dacă Innes se apuca să sape acel scandal, cine știe ce mai găsea. Trecutul lui Archie putea fi adus la lumină, putea fi umilit, părinții lui, distruși, iar trecutul s-ar fi întins spre prezent ca să distrugă și alte vieți. Lady Kenton avea dreptate, Innes era un avocat cu contacte în lumea justiției. Era suficient de lipsit de scrupule ca să le folosească pe toate în folosul său.

– Cred, zise Lady Kenton și îi studie chipul cu atenție, că ar trebui să te gândești serios la sugestia mea. O logodnă te-ar proteja de alte atacuri la adresa reputației tale...

– Mă protejez singură! se răsti Mairi. Întotdeauna am făcut-o. Se opri și strânse tare din buze. Era adevărat, dar Lady Kenton nu știa toate secretele căsniciei ei cu Archie MacLeod și era mult prea convențională pentru a putea să i le spună. Îmi cer scuze, doamnă, zise Mairi, văzând cât de necăjită era Lady Kenton. Nu am intenționat să mă răstesc. Sunt doar supărată. Îi strânse mâinile doamnei într-o încercare de a-i transmite scuze și de a o consola. Să fii sigură că mă voi gândi la sfatul dumitale. Sunt recunoscătoare.

Lady Kenton se lumină la față, pe chip apărându-i un zâmbet.

– Ești o fată bună, Mairi, iar oamenii care susțin că ești încăpățânată nu își dau seama cât de bună ești.

– Mulțumesc, doamnă, zise Mairi întristată și se aplecă să o sărute pe Lady Kenton pe obraz. Acum te rog să mă scuzi. Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru prima reuniune.

– E despre botanică și arta chineză în după-amiaza asta, zise Lady Kenton, și despre băi cu nămol diseară. E terapeutic, să știi. Foarte bun pentru piele.

– Desigur, zise Mairi.

Știa totul despre tratamentele terapeutice ale lui Lady Kenton de la sora ei, Lucy. Oarecare confuzii cu privire la un tratament prin masaj la o adunare a doamnelor din Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland, cu câțiva ani în urmă, dusese la compromiterea lui Lucy de către Robert Methven. Lui Mairi i se părea că băile cu nămol se puteau dovedi la fel de primejdioase.

Se bucură de prelegerea despre botanică și alese să-și petreacă timpul pe bancheta din fața ferestrei din biblioteca generoasă de la Dornie, citind exemplare vechi din *Quarterly Review*. De îndată ce se auzi gongul pentru cină, li se alătură doamnelor din salon, deși își dădea din nou seama de vârtejul de bârfe și de zvonuri. Era atât de pregnant, încât se simțea tentată să țipe și să caute un han pentru a înnopta, dar știa că asta nu ar fi făcut decât să alimenteze speculațiile.

Știa, de asemenea, că în curând avea să apară alt scandal, iar oamenii aveau să uite de ea, încântați să distrugă altă reputație. Michael Innes însă nu putea fi ignorat la fel de ușor. Era un bărbat răzbunător și lacom, care s-ar fi folosit de orice ocazie ca să pună mâna pe pământurile și banii ei. Se foi și se răsuci toată noaptea, încercând, când nu aținea, să găsească o cale de a nu fi totul distrus.

Capitolul 8

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Rutherford.

Lord MacLeod îi scutură mâna lui Jack. Avea o strânsoare fermă, dar mâna îi era rece, pielea subțire și fragilă ca hârtia. Insistase să se ridice ca să-l salute pe Jack când fusese anunțat, dar Jack se temea că gazda lui avea să se prăbușească înainte să ajungă din nou la fotoliul său de lângă foc. Lord MacLeod se îndreptă încet spre fotoliu de parcă fiecare pas l-ar fi chinuit, dar avea ceva sfidător în statura și în atitudinea lui, ceva care interzicea ajutorul.

Jack respectă asta.

Un lacheu aduse gustări. Îi fu oferit vin, dar Jack alese cafeaua. Voia să-și păstreze capul limpede. Nu avea idee de ce îl convocase lordul domeniului MacLeod. Abia dacă se cunoșteau. Dar el bănuia că MacLeod voia ceva și mai bănuia că nu avea să-i placă asta. În general, făcea rar favoruri oamenilor dacă nu avea și el un beneficiu substanțial. Sigur, se putea spune că era un fel egoist și dezonorabil de a fi, dar nu-i păsa de asta.

– Soția mea își cere scuze, dar sănătatea ei e precară și nu-i permite să vă vadă.

Lord MacLeod se așeză la loc în fotoliu cu un pahar de vin roșu lângă el.

– Îi doresc numai bine lui Lady MacLeod, zise Jack, îmi pare rău să aud că e indispusă.

Se foi în scaun; se simțea inconfortabil. Încăperea era prea caldă, focul duduia, deși soarele strălucea afară, făcând apele din Loch Carron să strălucească și îmblânzind vârfurile ascuțite ale munților. Într-o asemenea lumină, chiar și vârfurile arătau mai puțin amenințător. Exista un fel de nefericire în aer care te deprima. Nu era defel superstițios, dar până și el simțea răceala emanată.

Îl cunoscuse pe moștenitorul lui Lord MacLeod, Ruraidh MacLeod când era în Canada și făcuse niște afaceri cu el. Își păziseră unul altuia spatele pe niște teritorii necunoscute. MacLeod fusese doar unul dintre aventurierii scoțieni care căutau să facă avere, așa cum făcuse și Jack. El nu știuse că MacLeod era moștenitorul unui baron, cu atât mai puțin că era cumnatul lui Lady Mairi MacLeod. Bărbatul fusese tăcut și serios, aproape mut și nu vorbise niciodată despre casa sau familia lui. Jack presupuse că, asemenea multora dintre ei, MacLeod venise în Lumea Nouă ca să înceapă o nouă viață.

Doar când MacLeod murise de febră și Jack își luase responsabilitatea să returneze bunurile acestuia familiei vizitase castelul Strome și îi cunoscuse pe Lord și Lady MacLeod, care încercau elegant să-și țină viețile într-o oarecare normalitate, deși pierduseră nu unul, ci doi fii. El îi mai vizitase de câteva ori după aceea, înțelegând că voiau să vorbească despre Ruraidh cu cineva care îl cunoscuse și să afle amănunte despre viața fiului lor în Canada. Nu părea greu de făcut. Jack simțise că ambii erau dureros de singuri, deși își ascundeau durerea, afișând un curaj nemaipomenit. Le admirase refuzul de a ceda disperării.

În dimineața asta însă, simți Jack, Lord MacLeod voia ceva mai mult decât să vorbească despre timpul petrecut de fiul său în străinătate. Schimbară impresii despre vreme și starea drumurilor. Jack îi umplu lordului din nou paharul cu vin roșu și refuză a doua cafea.

Lord MacLeod se foi în fotoliu, îndepărtându-se de o rază de lumină care îl țintuise și se ascunse în umbră. Se juca cu paharul de parcă ar fi reflectat asupra unei decizii. Apoi își îndreptă umerii și îl privi pe Jack în ochi.

– Am nevoie de ajutorul dumitale, domnule Rutherford.

Jack avu un brusc sentiment de retragere, același pe care îl simțise când Robert îl rugase să fie nașul fiului său. Legăturile care îi țineau aproape pe alți bărbați nu erau pentru el. Fu cât pe ce să spună asta, apoi zări dezolarea din ochii lui MacLeod. Bătrânul lord nu avea pe altcineva la care să apeleze.

– Domnule? făcu Jack.

Reticența lui trebuie să fi fost vizibilă pentru că zări din nou acea sclipire neliniștitoare de amuzament din ochii lui Lord MacLeod. Lordul de la Strome era bătrân, dar mintea îi funcționa perfect.

– E vorba de nora mea, zise Lord MacLeod, Lady Mairi, văduva fiului meu mai tânăr.

Jack simți că i se usucă gura și înghiți cu greu în sec. El și Lord MacLeod nu discutaseră niciodată despre Mairi. Numele ei nu fusese amintit. Acum avea un sentiment straniu de vinovăție și de teamă, de parcă era un băiat de șapte ani, din nou în biroul tatălui său – una dintre rarele ocazii în care tatăl său îl băga în seamă –, gata să fie mustruluit zdravăn pentru cine știe ce păcat pe care îl comisese. În cazul lui Mairi păcatul era destul de limpede: dorința.

– Bănuiesc că o cunoști pe Lady Mairi, continuă Lord MacLeod.

– Da, răspunse Jack. A o cunoaște nu era chiar descrierea exactă a relației cu Mairi, dar în acest context doar atât era pregătit să admită. Ne-am întâlnit.

Lord MacLeod încuviință din cap.

– M-am gândit că trebuie să vă cunoașteți pentru că e înrudită prin alianță cu vărul dumitale, Lord Methven. Făcu o pauză, așteptându-se ca Jack să facă un comentariu oarecare despre Mairi, dar el rămase într-o expectativă prudentă. Lord MacLeod zâmbi ușor. Lady Mairi ne e foarte dragă mie și soției mele, zise el. Îi datorăm foarte multe. O umbră îi acoperi ochii, de parcă ar fi privit undeva departe, înapoi în trecut. Nu ar fi putut fi altceva decât o fiică pentru noi nici dacă ar fi fost sânge din sângele nostru.

Jack spera ca surprinderea să nu se arate pe chipul lui. Nu-și închipuia că Lady Mairi MacLeod avea o latură atât de blândă. Nu conta. Asta era o situație în care în mod clar nu avea să se implice. Chiar dacă era interesat să o cunoască pe Mairi mai bine, doar în sens fizic, cu siguranță nu putea să se lase atras în problemele familiei MacLeod.

– Îmi pare rău să aflu că există dificultăți, milord, zise Jack prevăzător, dar nu cred că sunt bărbatul potrivit pentru a vă ajuta.

Simțea cum nădușeala îi umezește gulerul. Își simțea lavaliera mult prea strânsă.

„Nu sunt bărbatul pe care îl crezi."

MacLeod se foi din nou în fotoliu. Jack putu vedea cum mișcarea îi provoca durere. Acea durere era marcată în cutele adânci de pe chipul bătrânului lord. Cu toate astea, el nu se trădă cu nici un cuvânt, cu nici o privire. Își ținu privirea ațintită asupra lui Jack până când acesta începu să se simtă rușinat, refuzul său părând nedemn și lipsit de curaj. Sentimentul îl surprinse. Nici un bărbat nu avusese până acum puterea de a-l intimida. Era enervant că Lord MacLeod reușea asta.

– Îmi pare rău să aud asta, domnule Rutherford, zise MacLeod în cele din urmă cu voce seacă și uscată ca un pergament vechi. Te consider un bărbat de onoare. Permite-mi să prezint situația cât se poate de clar și să apelez la onoarea dumitale. Îl țintui pe Jack cu o privire aprigă și întunecată. Apelez la dumneata, domnule Rutherford, pentru că nu am un fiu în viață. Într-adevăr, nu am rude apropiate în afară de soția și de nora mea. În circumstanțe obișnuite, nici nu mi-ar trece prin cap să inoportunez o cunoștință. Dar acestea nu sunt circumstanțe obișnuite.

– Aveți un moștenitor, milord, zise Jack cu o disperare tot mai mare.

„Nu apela la onoarea mea! Eu nu am onoare."

MacLeod zâmbi, dar în privirea lui nu exista nici urmă de umor.

– Tocmai moștenitorul meu, domnul Michael Innes, este problema, domnule Rutherford. E un văr îndepărtat, viclean și în care nu poți avea încredere. Titlul și domeniul meu îi vor reveni ca membru al familiei, dar asta nu îl satisface. El vrea mai mult. A început să lanseze amenințări.

Se lăsă din nou tăcerea. Privirea lui Lord MacLeod era ascuțită ca o lamă pe chipul lui Jack, dar în spatele voinței de oțel, Jack putea vedea un bărbat care ar fi dat orice să-și recapete forța și să fie în stare să apere cu sabia ce mai rămăsese din familia lui.

– Sunt onorat de încrederea acordată, milord, zise el, dar nu pot...

– Amenințările se îndreaptă împotriva lui Lady Mairi, îl întrerupse prea puțin ceremonios Lord MacLeod. Am aflat că moștenitorul meu încearcă să îi ia moștenirea rămasă de la soțul ei. Îi va păta reputația în orice fel posibil ca să reușească asta. O va târî prin tribunale și va încerca să o ruineze.

Jack simți o flacără de furie protectoare care îl șocă. Dacă Michael Innes ar fi fost de față în acel moment, probabil l-ar fi făcut bucățele. Reacția îl dădu peste cap. Ce-i păsa lui dacă Mairi MacLeod dădea de necaz? De fapt, felul în care se purta ea era posibil să-i aducă necazuri, iar el nu era omul care să o scoată din ele, categoric nu!

– Nu-mi pot imagina că Lady Mairi se lasă așa de ușor intimidată de un bărbat, zise el. Ar trebui să-i spună să se ducă naibii!

Se gândi la armata de servitori cu care se înconjura Mairi. Acea armată privată avea mult mai mult sens acum. Nu era doar toana unei femei bogate sau o dovadă a propriei importanțe.

Mairi se temea.

Simți din nou acea senzație ciudată: furie, dorința de a proteja. Nu voia să se simtă protector față de Lady Mairi MacLeod. Asta făcea ca o situație complicată să devină infinit mai complicată. Alungă gândul. Citea prea mult în propriile reacții. Lady Mairi era frumoasă, iar el o dorea. Asta nu era complicat. Era foarte simplu. Lord MacLeod zâmbi.

– Se pare că o cunoști bine pe nora mea, domnule Rutherford. Îmi închipui că acesta a fost răspunsul ei inițial. Nu se sperie așa de ușor. Dar aici e vorba de mai mult, nu doar de reputația ei. Bătrânul strânse capătul bastonului până când i se albiră degetele. Dacă moștenitorul meu încearcă să răscolească un scandal, s-ar putea să dea peste secrete vechi care ne-ar distruge pe toți.

Tăcu și se uită spre focul din șemineu.

– Care este natura acestor secrete? se interesă Jack.

Nu se putea gândi la nimic ce putea fi atât de scandalos încât să merite o asemenea descriere. Cu toate astea, Lord MacLeod nu era un bărbat care se speria ușor. Dar chipul său slab era întunecat de teamă și de furie. MacLeod își întoarse din nou privirea spre el.

– Asta nu pot dezvălui, zise el. Dacă accepți solicitarea mea, va fi decizia lui Mairi să îți spună adevărul. Este alegerea dumitale, domnule Rutherford. Rămase cu privirea ațintită în gol și expresia visătoare a unui bărbat ale cărui gânduri erau pierdute în vremuri demult apuse. Mâna îi tremură când se întinse după pahar. Se uită din nou spre Jack și dintr-odată arătă obosit, copleșit de viață. Eu nu pot acționa, făcu el și arătă spre corpul său. Sunt un bătrân, măcinat de boală. Dar dumneata ai putea să o ajuți pe nora mea.

Ai putea să îi oferi protecția dumitale pentru a-l convinge pe domnul Innes că nu e în interesul lui să o amenințe.

Răspunsul era în mod evident nu. Jack nici nu trebuia să se gândească prea mult la asta. Nu era genul care să ajute oameni bătrâni sau femei frumoase aflate în necaz. Nu avea nici o legătură cu el. Dorința absolut nepotrivită de a o proteja pe care o simțea față de Mairi dispăru, ia carapacea dură se așeză la loc, asigurându-l că era rece și deloc emoțional.

– Nu la mine, ci la vărul meu ar trebui să apelați, milord, zise Jack. Ca rudă prin alianță cu Lady Mairi, sunt sigur că Lord Methven ar fi dispus să își ofere ajutorul.

Robert l-ar fi blestemat, își imagină el, pentru că îl implica în disputele altcuiva, dar era un bărbat care își lua sarcinile de familie în serios. În vreme ce Jack nu o făcea. Absolut deloc. Dintr-odată, tânji după un pahar de brandy și la fel de mult își dori să fie departe de castelul Strome și de secretele sale întunecate, dar și de sentimentul de responsabilitate pe care voia să i-l inducă Lord MacLeod.

Lord MacLeod încuviință din cap.

– M-am gândit să-l rog pe Lord Methven, dar îmi imaginez că pentru el ar fi mult mai dificil să păstreze secretul. Dumneata, în schimb... Lordul zâmbi. Dumneata ești un bărbat solitar, obișnuit să păstreze secrete nu-i așa, domnule Rutherford?

Se opri, iar Jack se simți nelalocul său. MacLeod avea dreptate, firește. El era un solitar din fire. Ceea ce îl făcea și mai puțin dornic să se amestece în problemele altora.

– Milord... începu el din nou.

– Nu ar fi prea dificil să ne ajuți, continuă bătrânul lord, de parcă el nici nu ar fi vorbit. În afară de asta... MacLeod ridică privirea și se uită fix la el. Ajutorul la care m-am gândit nu poate fi oferit de Lord Methven. Mă gândeam că ar trebui să te logodești cu Lady Mairi.

Jack aproape că se înecă bând din cafea. Preț de o clipă, i se păru că nu auzise bine, dar lordul încă îi zâmbea blând, de parcă i-ar fi făcut o ofertă deosebit de tentantă pe care Jack nu o putea refuza.

Puse ceașca jos ușor și își drese glasul. Își simțea lavaliera și mai strânsă la gât. Rezistă dorinței de a o slăbi ca să nu arate cât era de șocat de propunere.

– Milord... începu el pentru a treia oară.

– Ca logodnic al lui Lady Mairi, ai putea să-i oferi protecția de care are nevoie și vei avea dreptul să rezolvi problema amenințării pe care o reprezintă moștenitorul meu, continuă MacLeod, de parcă nu ar fi auzit intervenția strangulată a lui Jack. Află ce știe! Convinge-l să își retragă plângerea! Odată ce amenințarea dispare, vei fi liber, desigur, să rupi logodna dacă vei dori să faci asta.

Jack trase adânc aer în piept.

– Domnule, sunt onorat că mă considerați un logodnic potrivit, dar mă tem că vă adresați cui nu trebuie, zise el. Nu i-ar face nici un bine reputației lui Lady Mairi să fie logodită cu mine. Dimpotrivă, probabil i-ar fi distrusă complet.

Lord MacLeod afișă o privire vicleană.

– Sunt de acord că nu ești un bărbat deschis căsniciei, domnule Rutherford, dar nu de asta e nevoie aici. E nevoie e un bărbat suficient de puternic ca să o protejeze pe Lady Mairi și suficient de lipsit de scrupule încât să se ocupe de domnul Innes. Tu ești acea persoană.

Jack recunoștea lingușirea când o auzea, dar fu nevoit să admită că Lord MacLeod avea dreptate. El cu siguranță nu s-ar fi lăsat intimidat de un avocat care intenționa să îi distrugă reputația lui Lady Mairi MacLeod. Dar era imposibil să se implice. Pur și simplu nu era ceva pentru el. Chiar și acum se întreba de ce era așa de dificil să refuze pur și simplu.

– Lady Mairi știe de aceste planuri, milord? întrebă el. Nu cred că o va bucura sugestia dumneavoastră.

MacLeod zâmbi.

– Mairi nu va fi bucuroasă de amestecul meu, dar ca șef de clan încă am dreptul să îi stabilesc căsătoria.

Mairi, se gândi Jack, avea să fie furioasă pentru că era manipulată în felul acesta. Cunoscându-i înclinația către independență și dorința de a-și controla viața, putea să pună pariu că avea să fie revoltată de faptul că șeful ei de clan încerca să se amestece.

Aproape că merita să fie de acord doar ca să-i vadă reacția.

Se lăsă din nou tăcerea și se auziră doar șuieratul și trosnetul focului, în care lemnul se desfăcea într-o ploaie de scântei. Afară încă era lumină. Jack putea vedea micile valuri produse de briză pe suprafața apei din Loch Carron. În depărtare, o trăsură elegantă

neagră de călătorie coti de pe drumul spre Achnasheen și porni spre castel. Jack o recunoscu pe dată.

– Văd că nora dumneavoastră vă vizitează în drum spre Methven, zise el.

– Lady Mairi vine mereu să ne viziteze când trece pe lângă Strome, zise Lord MacLeod. Speram să am răspunsul dumitale ca să i-l prezint.

Își puse paharul gol pe masă cu un clinchet ușor și nu mai făcu absolut nici o încercare de a-l convinge.

Jack văzu cum trăsura trecea pe aleea spre castel. Își permise să ia în considerare, doar pentru o secundă, avantajele planului lui MacLeod. Oricât de șocant era să admită, existau aspecte care îl tentau. Viața lui fusese destul de calmă în ultima vreme. Când se întorsese în Scoția din Canada, considerase următoarea provocare ca fiind achiziționarea domeniului Glen Calder, dar curând acesta era condus atât de eficient încât simțise că îl cuprinde din nou neliniștea. Nu putea să se așeze undeva. Se gândi că nu o putea face niciodată. Afacerile îi ocupau timpul pentru o vreme – investise în fabrici de oțel, în construcția de nave, în importul de bunuri de lux pentru New Town din Edinburgh, aflat în plină dezvoltare –, dar întotdeauna simțise că lipsea ceva din viața lui. Dacă accepta să-l ajute pe MacLeod, asta măcar i-ar fi oferit ceva de făcut. După botezul de la Methven, îl putea căuta pe domnul Michael Innes, să afle planurile omului și să-l convingă, în cel mai amabil mod posibil, să renunțe la ele.

Apoi era Lady Mairi. O voia foarte mult și era sigur că ea putea fi convinsă ușor să reia aventura cu el. Răspunsul ei pasional de noaptea trecută o dovedea. Dacă accepta cererea lui Lord MacLeod, ar fi fost recunoscut public drept logodnicul ei. Putea să profite de respectabilitatea publică pentru a fi amantul ei în particular. Doar gândul acesta era suficient ca să-l excite. Ar fi fost dezonorant din partea lui să se folosească de acea situație ca să o aibă pe Mairi ca amantă, dar niciodată nu-l deranjase să acționeze fără scrupule.

Se auziră scrâșnetul roților pe pietriș și o ușă trântindu-se. Era timpul să se decidă.

Ușa bibliotecii se deschise cu avânt.

Până să își dea seama că el era acolo, Jack văzu o Mairi MacLeod foarte diferită de cea care îl tratase cu un dispreț înțepător. Ea nu aștepta să fie anunțată de majordom și se grăbi să intre, mișcând zâmbind spre MacLeod cu mâinile întinse. Purta o rochie galbenă de călătorie. Culoarea contrasta minunat cu părul ei și o făcea să arate ca o rază de lumină în umbrele din cameră. Pe chipul ei se citea o tericire atât de luminoasă, încât Jack simți cum se urnește ceva în el, un sentiment de golicinne și de pierdere pe care nu-l putea înțelege.

Lord MacLeod zâmbi și se ridică cu greu în picioare, înclinând capul pentru a primi sărutul ei pe obraz.

Apoi Mairi îl văzu pe Jack și se opri. Soarele încă strălucea, dar Jack avu senzația că temperatura din cameră scăzuse brusc cu câteva grade. O văzu mijindu-și ochii, iar în acel moment știu că ea se întreba ce naiba făcea el acolo și dacă socrul ei știa ceva despre natura relației lor.

Bărbia i se ridică ușor în felul hotărât pe care Jack îl cunoștea. Nu părea nici intimidată, nici speriată. Îl privi direct în ochi.

Jack îi zâmbi binevoitor. Nu îl deranja să o lase să se întrebe în continuare ce căuta el la castelul Strome.

– Mairi, draga mea, zise Lord MacLeod, cred că îl cunoști pe domnul Rutherford. A fost foarte amabil să accepte să se ocupe pentru mine de domnul Michael Innes.

Mairi arătă amuzant de șocată. Părea că dezaproba profund ideea și nu se strădui să ascundă asta.

– Sunteți sigur, milord? întrebă ea. Nu-mi pot închipui că domnul Rutherford ar face un gest atât de cavaleresc.

În clipa aceea, Jack luă decizia.

– Va fi plăcerea mea, zise el prompt, făcând o plecăciune.

Suspiciunea și dubiile din privirea ei se adâncirăă, iar ea îl provocă din priviri să fie cinstit.

– Chiar așa, domnule?

Jack zâmbi.

– Desigur. Și pentru a mă ocupa cât mai eficient de acest domn, eu și socrul dumitale am fost de acord ca noi doi să ne logodim.

Mairi rămase cu gura căscată. O închise pufnind.

– Mă scuzați, dar ce să facem?

– Suntem logodiți, zise Jack. Se duse lângă ea și îi luă mâna într-a lui. O sărută ușor și plin de respect pe obraz, apoi se retrase zâmbind de lângă ea, de parcă ar fi mușcat-o. Încetișor, murmură el, răsuflarea lui mișcându-i părul. Nu vrei să-l superi pe socrul tău. El e foarte mulțumit de planul acesta.

Stând atât de aproape de ea, îi putea vedea petele aurii din ochii albaștri furtunoși și linia furioasă a buzelor roșii, aflate atât de aproape de ale lui. Corpul lui reacționă prompt.

– Unul dintre noi e evident nebun, zise Mairi, și nu cred că sunt eu. Ochii ei albaștri superbi se opriră asupra lui. Spune-mi domnule Rutherford, înainte să distrug planul ăsta al dumitale, ce te-ar fi putut convinge să fii de acord cu o logodnă cu mine? Ce ai avea de câștigat?

Jack zâmbi și o trase spre el, astfel încât buzele lui se lipiră de urechea ei.

– Pe tine, răspunse el.

Capitolul 9

O jumătate de oră mai târziu, Jack ședea în salonul de la Strome cu o cafea proaspătă și cu ziare vechi de trei zile pe care să le răsfoiască. Lady Mairi încă era închisă cu socrul ei în bibliotecă, probabil încercând să-l convingă să își abandoneze planul. Pe Jack nu-l deranja să aștepte. Se distra mult mai bine decât își închipuise. În plus, era sigur că Mairi nu avea să izbândească. Lordul era bătrân, dar avea o voință de fier.

Auzi o ușă trântindu-se și sunetul unor pași grăbiți. Un minut mai târziu, Mairi intră ca o furtună în salon. Părea înfuriată. Obrajii îi erau îmbujorați, iar ochii ei albaștri sclipeau furioși. Jack găsi că îi plăcea așa, cu o fațadă elegantă și cu emoțiile necontrolate expuse. Se ascunsese în spatele acestei fațade până acum, dar barierele căzuseră, iar el simți cum corpul său reacționează. Dădu ziarul la o parte.

– Să înțeleg că întâlnirea nu a mers prea bine? se interesă el.

Mairi îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Socrul meu, zise ea, a auzit că circulă anumite zvonuri că m-aș fi dedat depravării sexuale – aproape că scuipă cuvintele – și crede că e în interesul meu să obțin imediat protecția numelui tău.

Jack rânji.

– Depravării sexuale? Sună interesant. Spune-mi mai mult.

– Nu trebuie să-ți spun mai mult! se răsti Mairi. Erai acolo. Ea își trecu mâinile prin păr și răspândi agrafele cu vârf de diamant pe podeaua lustruită din salon, unde rămaseră sclipind în soare. E numai vina ta!

– E puțin nedrept, zise Jack blând, având în vedere că tu m-ai sedus pe mine și nu invers.

Mairi îi aruncă altă privire furioasă, dar nu îl contrazise.

– La naiba zise ea, singura dată când... începu, dar se opri.

– Nu ai mai fost prinsă până acum? întrebă Jack.

Privirea din ochii albaștri îl străpunse din nou.

– Nu m-am dedat niciodată depravării sexuale, domnule Rutherford.

Tonul ei era un amestec de exasperare și disperare.

Jack fu destul de mulțumit să audă asta. Bănuia că spunea adevărul. Era mult prea reținută, prea prevăzătoare ca să riște. Ceea ce făcea să fie și mai interesant faptul că alesese să riște cu el.

– La naiba! repetă ea, mai blând de data asta. Se frecă pe frunte. Și mai multe agrafe din buclele ei încântătoare strânse cu o panglică galbenă căzură pe jos, și părul i se revărsă pe umeri, făcând-o să arate delicios de tulburată. Nu pot să cred că au construit un scandal monstruos din mai nimic.

– Nu e o descriere deosebit de flatantă a nopții petrecute împreună, zise Jack.

Ea schiță un zâmbet.

– Reputația ta poate suporta asta, zise ea. E absolut intactă, spre deosebire de reputația mea. Bătu iritată cu degetele în masă. În mod normal, nu m-ar preocupa asta, zise ea. Bârfa dispare mereu, iar eu sunt văduvă, așa că am o anumită libertate. Dar Michael Innes e în căutare de scandal, și asta nu se putea întâmpla într-un moment mai prost.

– Așa am auzit, zise Jack. Lord MacLeod a spus că Innes intenționează să te discrediteze în tribunale ca să pună mâna pe averea ta.

Mairi îi aruncă o privire piezișă.

– Asta e tot ce ți-a spus?

– Nu, zise Jack. Mi-a spus că, dacă Innes adâncește scandalul, ar putea scoate la lumină vechi secrete care ar fi periculoase chiar și astăzi. Secrete care au legătură cu soțul tău decedat.

Dacă se gândea bine, nu avea chef să ajute la păstrarea memoriei sfântului Archibald MacLeod. Gelozia nu era o emoție cu care să fi fost prea familiarizat, dar era destul de sigur că o simțea acum, pentru că o voia pe Mairi MacLeod. O voia în patul lui pentru a o face să uite că Archie existase vreodată, iar curând avea să o facă.

O văzu pe Mairi cum închise scurt ochii. Când îi deschise, el fu șocat de disperarea pură pe care o văzu în ei. În mod evident, lordul nu exagerase. Era vorba de un secret foarte important. Ceea ce era

în avantajul lui, având în vedere că Mairi ar fi făcut orice ca să-l țină ascuns. Nu avea nici o remușcare să profite de situație. Asta era o afacere, afacerea seducției, iar dacă Mairi avea nevoie de protecția lui, atunci el intenționa să negocieze cât se putea de dur.

– Nu pot să înțeleg, zise Mairi, cum a reușit socrul meu să aleagă o persoană atât de nepotrivită ca tine, domnule Rutherford, ca să ne ajute. Încă aștept să îmi explici cum s-a putut întâmpla asta.

Ea se sprijinea cu ambele palme pe masa cu blat de marmură. Poziția era apetisantă, pentru că îi împingea pieptul înainte prin muselina subțire a corsajului, iar fustele îi conturau curbura coapselor și a posteriorului. În mod evident, ea nu își dădea seama ce tablou oferea. Direcția gândurilor lui Jack era inevitabilă, așa că ea trebui să repete întrebarea pentru ca el să-și dea seama că îi vorbea.

– Poftim? zise el.

Ea se încruntă de parcă el ar fi fost îngust la minte.

– Aștept să îmi explici legătura cu Strome și cu familia MacLeod. Nu ești atent?

– Ba sunt, zise Jack, permițând privirii să o studieze în detaliu. Dar nu la întrebare.

Ea se îndreptă pufnind și își încrucișă brațele la piept, cu obrajii în flăcări.

– Domnule Rutherford, răspunde la întrebare!

– L-am cunoscut pe Ruraidh MacLeod în Canada, zise Jack. Îi vizitez ocazional părinții.

Mairi rămase perplexă.

– Tu? Nu mi-aș fi putut închipui că ești atât de atent. Presupun că asta explică de ce a apelat Lord MacLeod la tine, zise ea morocănoasă, deși nu înțeleg de ce ai acceptat...

– Am explicat și asta, zise Jack. Intenționez să fac ca situația să fie în avantajul meu.

Ea îi aruncă altă privire tăioasă și intens albastră.

– Ai amintit asta mai devreme, spuse ea. Cum eu nu sunt o virgină naivă, nu pot decât să presupun că prețul pentru ajutorul tău este să devin amanta ta. Vocea ei era plină de dispreț. Ai o părere ciudată legată de privilegiile unui logodnic. În toate cărțile de bune maniere pe care le-am citit, un domn logodit îi poate aduce doamnei

doar un pahar cu limonadă și poate dansa doar de trei ori cu ea la un bal. Asta e culmea îndrăznelii.

– Cred, rosti Jack, că vei găsi interpretarea mea a rolului de logodnic mult mai plăcută.

O voia deja, o voia acolo, în acea clipă. Era delicios de tentantă, iar pasiunea dintre ei dogorea ca focul.

Ea se așeză în fotoliul din fața lui, apăsându-și palmele pe obrajii înflăcărați.

– Pot oare să apelez la onoarea ta? întrebă ea încet cu ochi albaștri nevinovați.

Părea sinceră. Jack oftă. Începea să-l obosească faptul că oamenii îi cereau să dea dovadă de o calitate pe care el pur și simplu nu o avea. De ce se presupunea că ar fi fost integru doar pentru că era fiul unui gentleman era un mister pentru el. Nu că nu ar fi avut propriul cod etic. Îl avea. Dar, când venea vorba de seducerea unei femei de care se simțea atras și despre care știa că îl dorea și ea, nu avea de gând să ezite.

– Mă tem că nu, vorbi el blând. Interesul personal stă la baza relațiilor mele.

Mairi clătină ușor din cap. Se încruntă.

– Nu se poate. Tu și Robert sunteți atât de apropiați! Trebuie să o faci. Ai lucrat cu el în ultimii zece ani.

– A fost mereu în avantajul meu, zise Jack.

Mairi păru îngrozită, de parcă ar fi avut cine știe ce iluzii cu privire la relațiile lui de familie.

– Am crezut că vei fi nașul lui Ewan...

Jack o întrerupse clătinând din cap.

– Am refuzat. Responsabilitatea fără profit nu este în avantajul meu.

El îi văzu gestul de retragere din privire. Dar tot părea că nu îl credea atât de crud.

– Dar cum rămâne cu bunica ta?

Lui Jack îi apăru în minte o amintire nedorită, nechemată – ușa închisorii deschizându-se și bunica lui stând acolo, cu mătasea și dantela atât de nepotrivite în mizeria și praful de acolo, strigătele beților și ale nebunilor. Își aminti cum fusese îngrozitor de rușinat de starea în care se afla, de putoarea alcoolului pe haine,

de sângele și mizeria de pe ele. Ea îl scosese din toate astea și îl obligase să facă ceva cu viața lui. Dar nu fusese în stare să repare restul daunelor. Era prea târziu pentru asta. Dezamăgise prea mulți oameni. Atunci înțelesese că nu își permitea să mai țină vreodată la cineva, să iubească pe cineva, pentru că avea să piardă, să eșueze din nou, iar asta nu se putea întâmpla.

De data asta, îi tăie vorba lui Mairi cu un gest al mâinii.

– Crede-mă pe cuvânt ca nu am sentimente mai delicate, zise el. Poate că sunt gentleman din naștere, dar din fire sunt un bărbat care negociază la sânge. Prezența ta în patul meu este prețul pe care îl cer pentru ajutorul meu. Acceptă sau nu!

Mairi sări în picioare.

– Nu cred că ai discutat partea asta a planului cu socrul meu, zise ea. El te crede un om de onoare. Ea făcu semn spre ușă. Ar trebui să mă duc să-i spun ce fel de om ești.

Jack o apucă de încheietură.

– Dar nu o vei face, nu-i așa? zise el blând. Pentru că ai nevoie de ajutorul meu. Ai nevoie de mine cu disperare. Trebuie să conservăm reputația ta... fără prihană în public, pentru ca secretele fostului tău soț să rămână ascunse.

Privirile li se întâlniră. El văzu furie și dispreț în privirea ei, dar și ceva care aducea a dezolare. Era prinsă în capcană și ura asta. Pentru o femeie ca Mairi MacLeod, obișnuită să poruncească, era cel mai frustrant lucru din lume să fie atât de lipsită de putere. Ura să se supună, dar, dacă nu o făcea, putea pierde tot ce îi era drag.

– Ești absolut intolerabil, zise ea.

– De acord, spuse Jack. Cu toate astea, va trebui să mă tolerezi cumva dacă vrei ajutorul meu.

Mairi îi aruncă altă privire cu acei ochi albaștri fumurii, pe care o simți în vintre.

– În mod normal, zise ea, ai fi ultimul bărbat din lume cu care aș fi de acord să mă logodesc, dar din nefericire nu există nimeni altcineva.

– Mulțumesc, zise Jack.

– Dacă ar fi altă cale... zise Mairi.

– Vom lua asta ca atare, rosti Jack.

Ea își înclină capul.

– De îndată ce este posibil, te voi părăsi, zise ea. Pe deplin și cu mare satisfacție.

– Nu înainte ca eu să fac dragoste cu tine, zise Jack. Pe deplin și cu mare satisfacție.

Ochii ei erau mari, umbriți de emoții pe care el nu le putea nici citi, nici înțelege. Întinse o mână și atinse una dintre buclele arămii care scăpaseră de sub panglică. Era moale și se răsucea încrezătoare pe degetele lui ca un lanț din mătase. Îi cuprinse obrazul în palmă. Și pielea îi era fină; dintr-odată, își aminti curburile moi și adâncimile corpului ei și fu cuprins de o dorință atât de acută și primitivă încât aproape că o trase în brațe.

În schimb, cu ultima fărâmă de autocontrol, își lăsă mâna să alunece la ceafa ei și o trase mai aproape, până când buzele lor ajunseră la doar câțiva centimetri distanță.

Parcă ar fi aprins un foc. Când coapsa lui se atinse de materialul rochiei ei, ea scoase un oftat. Ochii i se întunecară și deveniră de un albastru-închis, adormit, fumuriu. Buzele i se desfăcură.

Simțea și ea asta; el știa că simțea, știa din momentul în care o sărutase la Ardglen că atracția dintre ei era reciprocă și teribil de fierbinte. Dar această confirmare, evidența că și ea era pe cale să își piardă autocontrolul, era de ajuns ca să-l împingă dincolo de limită.

– Predă-te! îi șopti el. Ultima oară ai luat ce ți-ai dorit. De data asta, e rândul meu.

Mintea lui era plină de imagini ale nopții pe care o petrecuseră împreună, cu corpul ei alunecos și înfierbântat lipit de al lui, peste al lui, sub al lui.

Ea îi puse o mână pe obraz. Avea impresia că și palma era fierbinte, că atingerea ei îl marcase.

Apoi își dădu seama că ea îl oprea, nu îl trăgea spre ea. Încă erau unul lângă altul, aproape atingându-se.

– Ești un șantajist, șopti ea cu buzele mișcându-se lângă ale lui. Încerci să profiți de slăbiciunea mea. Nu ești mai bun decât domnul Innes.

Jack zâmbi.

– Cred că vei găsi că sunt mult mai bun decât domnul Innes, zise el. Sau decât oricine altcineva.

Își înclină ușor capul, căutând să adâncească sărutul. Limba lui îi atinse colțul gurii, apoi alunecă pe buza ei de jos. Ea se deschise brusc pentru el, de parcă nu ar fi putut rezista. Avea gust de căpșune și de soare, iar el simți din nou acel val de dorință.

– Ei bine? întrebă el când îi dădu drumul.

– Nu pot... zise Mairi.

– Ba cred că poți, replică Jack.

Își trecu degetul mare peste buza ei de jos și o simți tremurând drept răspuns.

– Nu reacționez prea bine la șantaj, spuse ea.

– Dimpotrivă, zise Jack. Cred că tocmai ai făcut-o.

Ea clătină ușor din cap. Nu era sigur dacă ea era dezamăgită de el sau de ea. Dacă părerea proastă era despre el, atunci aproape că nu conta, dar nu îi plăcea ideea ca ea să fie dezamăgită de ea însăși. Ceea ce era ciudat, pentru că habar n-avea de ce ar fi trebuit să-i pese.

– Gândește-te că nu ai avut de ales, o sfătui el, dacă vrei să pretinzi că ești virtuoasă.

Privirea ei era plină de deziluzii.

– Întotdeauna poți alege, domnule Rutherford. Dacă voi deveni amanta ta, nu mă voi amăgi că ar fi alegerea altcuiva, ci voi ști că e doar a mea.

Jack zâmbi la felul ceremonios în care îi rostea numele.

– Dacă devii amanta mea, zise el, ar trebui să-mi spui Jack. Cum suntem logodiți, e cât se poate de acceptabil ca tu să-l rostești în public... Mairi.

Ea îl privi șocată. O femeie care își dăruise corpul fără nici o inhibiție părea șocată când i se spunea pe numele mic. Asta îl amuza.

– Îți permiți cam multe, zise ea rigid.

– Nici nu am început, făcu Jack și o sărută din nou.

În ea erau rezistență, indecizie și un tumult de alte sentimente pe care el le simțea, dar nu le înțelegea, însă când ea își deschise buzele spre ale lui uită de tot și se pierdu în nevoia profundă pe care o simțea. Când îi dădu drumul, ochii ei erau goi din pricina șocului. Mairi își apăsă degetele pe buze.

– Nu-mi vine să cred ce simt, șopti ea.

Părea tulburată, neîncrezătoare. Părea și foarte tânără și neexperimentată, și asta îl făcu pe Jack să simtă un straniu sentiment de îndoială. Se întrebă dacă nu cumva o judecase greșit, iar toată sofisticăria nu era decât o fațadă.

– Ce simți? o întrebă el.

Nu se aștepta ca ea să-i răspundă. Era prea prevăzătoare când venea vorba de sentimentele ei ca să-i răspundă sincer. Dar felul în care se uita la el, cu un sentiment crescând de mirare, l-ar fi făcut să se simtă ca un zeu dacă nu ar fi fost prea cinic.

– Mă simt înfierbântată, amețită și parcă un pic beată, admise ea.

Jack zâmbi. Nu se putu abține. Așadar sfântul ei soț, în mod evident, nu fusese deloc perfect. În mod evident, fusese cât se poate de inutil când venea vorba de sex.

– Semeni cu o debutantă după primul ei sărut, zise el, apoi își regretă cuvintele, deoarece lumina blândă dispăru complet din ochii ei.

– Nu am nimic dintr-o debutantă, zise ea pe un ton scorțos.

– E adevărat, rosti el și îi prinse mâna, întorcând-o ca să stea cu fața spre el.

– Când te-am întrebat despre noaptea aceea la Edinburgh, zise el cu voce ușor răgușită, ai spus că nu știai că eram eu. A fost adevărat?

Ea își plecă genele. O simți tremurând.

– Da, șopti Mairi.

Jack simți o dezamăgire sălbatică. Fusese atât de sigur că ea mințea, dar, după cum mărturisise, ea pornise în noaptea aceea, cu îndrăzneală, să seducă un bărbat – orice bărbat. Vulnerabilitatea ei fusese un produs al imaginației lui. O văzuse pentru că își dorise să fie așa. Nu știa de ce se simțea dezamăgit. Nu avusese alt interes decât să o posede.

– Am vrut să uit totul în noaptea aceea, zise ea.

El văzu cum i se mișcă gâtul și cum înghite cu greu.

– Căutam uitarea.

Jack își aminti lacrimile. Fără îndoială, îi era dor de Archie MacLeod, cu care fusese căsătorită și cu care avusese o relație mult mai profundă decât o simplă aventură. Încercă să simtă compasiune, dar nu reuși să simtă altceva decât înțepătura unei gelozii feroce

față de loialitatea pe care o arăta față de soțul ei și un alt sentiment mai puțin admirabil – furia că ea căutase să-și înece amarul în brațele oricărui bărbat care servea scopurilor ei. Ar fi putut fi altcineva, ea ar fi făcut dragoste cu altcineva în felul în care făcuse dragoste cu el, cu ardoare, pasiune și abandonare.

– Ei bine, zise el aspru, data viitoare vei ști sigur că sunt eu. O să-rută din nou. Încă simțea furie, dar o arătă în felul în care îi captură gura și o răvăși până când o lăsă gâfâind, fără suflare. O eliberă din strânsoare, dar numai ca să o privească în ochi. Trebuie să înțelegi, zise el aspru. Dacă vei fi de acord să devii amanta mea, atunci vreau tot. Trebuie să îmi dai tot ce voi cere.

Ea tremura, dar nu de frică. Încuviință din cap.

– Spune-o! zise Jack.

– Sunt de acord, șopti ea, iar el simți din nou acea strălucire de triumf feroce.

El îi dădu drumul.

– Voi călători cu tine, zise el rece. Deoarece suntem logodiți. Unul dintre oamenii tăi va putea să călărească armăsarul meu.

O văzu cum își mușcă buza. Antipatia ei prelua controlul și era aproape tangibilă. Simțea parcă valuri de respingere venind dinspre ea. Cu toate astea, antipatia făcea uneori cuceririle mai dulci. Ea se folosise de el. Acum era rândul lui.

Mairi nu fusese niciodată mai conștientă de prezența unui bărbat. El stătea tolănit pe bancheta din fața ei, absolut relaxat, complet în control, cu umerii largi sprijiniți de perne, picioarele lungi întinse spre ea și încrucișate la glezne. Era indecent de chipeș. În spațiul închis al trăsurii efectul frumuseții lui asupra ei era absolut inconfortabil. Simțea cum i se răspândește în corp o căldură periculoasă, iar inima îi bătea puternic în piept. El nu o privea, dar se simțea de parcă ar fi făcut-o. Se simțea de parcă se gândea la lucrurile pe care aveau să le facă împreună – toate acele lucruri pasionale și excitante pe care ea și le dorea și de care se temea în același timp. Nu înțelegea de ce era așa de atrasă de Jack Rutherford și nu îi plăcea asta, dar nici nu reușea să-și dea seama cum să evite acest lucru. Nu avea rost să pretindă că fusese forțată să accepte această situație. Jack făcuse o propunere indecentă, iar ea fusese de acord

nu doar pentru a obține protecția numelui său, ci și pentru că încă din noaptea aceea petrecută în Edinburgh simțurile ei tânjeau după mai mult. Se simțea de parcă ar fi trăit în alb și negru, iar Jack i-ar fi oferit nu doar culoare, ci și gust și textură.

Ochii li se întâlniră scurt, și Mairi simți din nou atracția prezentă între ei. Își scutură tare capul. Nu părea să fie în stare să se gândească decât la Jack și la momentul în care el avea să impună partea cerută din înțelegere. Poate chiar acolo, în acea clipă, în trăsură...

Ochii ei zburară spre chipul lui și își dădu seama că o privea. De fapt, chiar râdea de ea. Îi citise gândurile.

– Sunt mult mai rafinat de atât, te asigur. Cuvintele fură rostite pe un ton amuzat, profund. Deși sexul în trăsură poate fi o experiență stimulatoare. Ai încercat vreodată?

– Nu. Ea își întoarse fața, conștientă că se îmbujorase.

Era ciudat, de vreme ce ea îl alesese în Edinburgh și se simțise atât de îndrăzneață și încrezătoare, iar acum reacționa exact invers. Se gândea la noaptea aceea ca la ceva ce nu putea fi explicat, ceva șocant. Se simțise atât de singură și de nedreptățită, atât de însingurată, încât acționase într-un mod care nu-i stătea în fire. O astfel de mărturisire ar fi dus inevitabil la întrebări despre relația ei cu Archie, iar ea nu dorea să discute niciodată despre asta, cu atât mai puțin cu Jack. Secretele dureroase lăsate moștenire de Archie o apăsau. Nu putea să-i încredințeze adevărul lui Jack. Nu putea avea încredere în nimeni.

Își ținu privirea îndreptată spre peisajul efemer de pe geamul trăsurii. Dar nici pe acela nu-l vedea prea bine din pricina perdelei de lacrimi. Confuzia era un sentiment pe care nu-l cunoștea. De la o vârstă tânără preluase controlul asupra vieții ei, asupra căsniciei și apoi asupra domeniilor lui Archie și moștenirii ei. Totul fusese clar și ordonat, ea fiind cea care dispunea și făcea regulile.

Se simțea înfierbântată și tulburată și nu voia ca Jack să știe asta. Putea să-i ofere corpul ca preț pentru protecția oferită, dar niciodată acces la mintea ei.

Își îndreptă gândurile spre Michael Innes și pericolul pe care îl reprezenta. Gândul că putea să o târască prin tribunale o îngrozea. Ar fi fost destul de rușinos ca viața ei să fie supusă cercetării și criticii publice, dar pentru familia ei ar fi fost înjositor, dureros

și jenant. Dar asta nu era nimic în comparație cu răul pe care îl putea provoca Innes dacă descoperea și dezvăluia secretele din trecutul lui Archie. Sănătatea lui Lady MacLeod era chiar mai fragilă decât a soțului ei, iar rușinea și dezonoarea ar fi distrus-o. Fiica lor, Eleanor, singurul copil pe care soții MacLeod îl mai aveau, putea fi afectată de scandal, nemaiavând șansa de a se căsători. Innes avea să ia banii, pământurile și tot ce realizase Archie. El se bazase pe ea să îi păstreze domeniile și oamenii în siguranță. Nu ar fi suportat să-i trădeze încrederea.

Se uită spre Jack. Chipul lui era încruntat și întunecat, de parcă gândurile i-ar fi zburat foarte departe. Părea dur și nedispus să accepte compromisuri. Din puținul pe care sora ei, Lucy, îi povestise despre afacerile lui Jack în străinătate, aflase că putea să fie nemilos și hotărât. Dar ea și-ar fi dat seama de asta. Sub eleganța și șarmul lui, Jack Rutherford era dur ca o cremene. Se întrebă brusc ce îl făcuse să devină așa. Nu știa nimic despre trecutul lui. Știa doar că era vărul lui Robert și nepotul văduvei Lady Methven. Oamenii vorbeau despre afacerile, averea și domeniile lui, dar niciodată despre el și trecutul lui.

Se întrebă ce Dumnezeu urma să spună văduva Lady Methven când avea să audă despre logodnă. La fel Robert și Lucy. Nu voia să își mintă familia, dar nu putea să spună adevărul.

Se gândi la Jack atingând-o cu un gest posesiv și relaxat, la intimitatea de a-i folosi numele mic. Era obligată să-i tolereze comportamentul fără a se plânge când el avea să o trateze ca pe o logodnică. I se părea că era mai mult decât era pregătită să ofere. Apoi se gândi la ce putea să-i ofere – corpul ei, fără reținere sau constrângere. Simți că o cuprinde panica la gândul acesta și fu năpădită de un sentiment de emoție și de anticipație sălbatică. Își apăsă degetele pe fața încinsă.

– Ne vom opri curând la hanul Kinlochewe, zise Jack. M-am gândit că am putea sta aici peste noapte.

Era ultima oprire înainte de Methven. Mairi aproape că ar fi dorit să meargă mai departe spre destinația lor, dar asta însemnau alte câteva ore pe drumuri proaste. În plus, la finalul călătoriei ar fi dat prea multe explicații. O durea capul din nou. Fără să-și dea seama, își duse mâna la frunte și și-o frecă.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Jack, care o privea.

– Mă doare capul și sunt foarte obosită, răspunse Mairi scurt. Aș aprecia putină intimitate în seara asta dacă nu insiști să mă transformi imediat în amanta ta.

Pe buzele lui Jack apăru un zâmbet ușor răutăcios.

– Perspectiva de a face dragoste cu o femeie pe care o doare capul nu mă atrage, zise el tărăgănat. În afară de asta, anticipația nu face decât să sporească pasiunea.

Mairi își întoarse din nou privirea, dar simțea că obrajii i se încinseră și mai mult. Trăsura intra hurducăind în curtea hanului. Jack o ajută să coboare, ținând-o preț de o clipă lângă el până ce picioarele îi atinseră pământul. Cu mâna pe scobitura spatelui ei, el o ținu în timp ce o sărută. Nu se grăbi, iar chipul lui Mairi se făcu roșu ca focul când îi dădu drumul. Știa că el se asigurase că toată lumea văzuse. Jack Rutherford arătase că era a lui, iar toată lumea avea să afle asta.

Capitolul 10

Jack nu putea dormi. În mod normal dormea foarte bine, dar în seara aceea era neliniștit. Se răsuci și se foi, adunând cearșafurile în jurul lui, dând pătura la o parte, trăgând-o iar pe el când frigul dimineții se instală în cameră. Motivul disconfortului său nu trebuia căutat prea departe. Era la nici un metru și jumătate distanță, dincolo de un perete subțire.

Până în seara aceea, nu-și dăduse seama că avea conștiință. Făcuse o sumedenie de lucruri în viață de care cei mai mulți bărbați s-ar fi rușinat și, cu toate astea, nu simțise niciodată vreo urmă de regret. Se mândrea cu lipsa lui de scrupule și cu abilitatea de a lua ce voia, folosind ce mijloace avea la dispoziție. Se gândea că nu era o situație diferită, că avea toate motivele să negocieze dur și să-i ceară lui Mairi ce își dorea. Ea se folosise de el. Acum era rândul lui. Cu toate astea, nu simțea nici un fel de triumf. Nu simțea nimic în afară de un gol.

Nu ar fi trebuit să fie așa.

Jack se uită la tavan, la jocul umbrelor pe vopseaua albă care se cojea și la pânzele de păianjen care se legănau ușor pe bârne. Știa că Mairi îl dorea cu o pasiune la fel de mare ca a lui. Simțise asta în fiecare sărut, iar ea chiar recunoscuse. Cu toate astea, știa că șantajul nu era modul de a obține ce își dorea. Era nedemn de el. Mai mult, voia ca Mairi să i se ofere din proprie voință.

Devenise prea sensibil. Era inexplicabil.

Slobozind o injurătură, dădu pătura la o parte, se duse la masă, își turnă apă din urcior în vas și se stropi pe față. Traversă camera și se duse la fereastră. Era întredeschisă, iar el dădu la o parte draperia, ca să se uite spre munți. Peste ei atârna o ceață palidă, la fel de fină ca niște funigei. Soarele răsărea. Avea să fie încă o zi frumoasă.

Tropotul de copite de pe drum îi captă atenția. Un călăreț singuratic venea iute dinspre vest. Dimineața devreme sau seara târziu, o astfel de sosire sugera un mesaj urgent. Jack își puse jacheta și se întinse să își ia cizmele.

Călărețul intră în curtea de jos. Jack privi afară și văzu livreaua de la Methven. Se strecură afară din cameră, având grijă să nu-i trezească pe ceilalți oaspeți ai hanului, dar în timp ce se îndrepta spre scări cineva se mișcă în umbră. Mâna i se duse instinctiv la sabie, apoi recunoscu lumina de pe chipul ei. Era Mairi. Părul ei era despletit într-un nor de castaniu întunecat. Picioarele îi erau desculțe sub dantela cămășii de noapte. Nu purta altceva în afară de un șal pe umeri, iar în lumina dimineții arăta atât de palidă și de vulnerabilă încât Jack simți o împunsătură stranie la inimă. Înjură ușor și își lăsă lama să alunece la loc în teacă.

– Am văzut mesagerul de la Methven, zise ea. Vin și eu jos cu tine.

– Îmbrăcată așa? întrebă Jack. După o privire, va uita ce mesaj trebuie să transmită.

Privirea lui alunecă pe ea. O buclă se strecurase prin gulerul brodat al cămășii de noapte și acum poposea în vâlceaua dintre sânii ei. Le putea vedea forma rotunjită prin bumbacul fin și conturul mai întunecat al sfârcurilor care se frecau de material. Privirea îi coborî mai jos, la umbra îmbinării coapselor. Dintr-odată, toată tandrețea dispăru, înlocuită de dorință. Își simți corpul întărindu-se. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, întunecați și fierbinți, și văzu același foc al nevoii primitive. Era ca data trecută, dar mult mai feroce.

Făcu un pas spre ea, toate gândurile despre mesager și scrisoare fiind uitate, dar brusc văzu cum corpul lui Mairi se încordează. Ea făcu un pas în spate, înfășurându-și șalul în mod defensiv în jurul umerilor, strângându-l tare în pumni. Gestul îl împunse din nou pe Jack în inimă.

Descoperi că, în loc să-i smulgă cămașa de noapte de pe ea și să o posede, lipită de perete, voia să o strângă în brațe și să o protejeze. Trecerea de la prădător la protector îl bulversă complet. Înjură în barbă.

– Voi veni să-ți comunic vestea de îndată ce vorbesc cu el, zise el abrupt.

Preț de o clipă, se gândi că Mairi avea să insiste să îl însoțească, dar ea încuviință din cap la fel de brusc și se retrase spre camera ei.

– Mulțumesc, zise. Dar apoi strică totul. Așa să faci, adăugă ea aspru.

Rânjind, Jack coborî la parter, unde hangiul, căscând, trăgea zăvorul de la ușă, ca răspuns la bătaia mesagerului. Zece minute mai târziu, omul își mânca micul dejun ca apoi să pornească înapoi spre Methven, iar Jack urca scările cu o scrisoare în mână și bătea la ușa lui Mairi.

– Vino aici, zise el și făcu semn spre propria cameră, pentru că nu voia să fie întrerupți de camerista ei.

Cât fusese plecat, ea ținuse cont de sugestia lui și se îmbrăcase într-un halat de catifea roșie. Nu se vedea nici un centimetru de piele în afară de chip. În mod ciudat, Jack găsea că avea ceva misterios și seducător chiar și când era acoperită din cap până-n picioare. Catifeaua roșie se unduia sinuos în jurul corpului ei zvelt și contrasta puternic cu părul roșcat care încă i se scurgea pe umeri. Arăta spectaculos. Era tulburat de sclipirea și de unduirea catifelei și de ceea ce se afla sub materialul bogat.

La naiba! Concentrarea lui se risipise doar pentru că femeia părea să fie în stare să le poruncească simțurilor lui prin simpla existență. Era o experiență nouă pentru el să fie la cheremul sentimentelor și nu îi plăcea deloc, dar nu avea ce face. Îi permise să intre înaintea lui în cameră și închise ușa în urma ei.

Ea se întoarse, așteptând ca el să vorbească, cu sprâncenele ridicate întrebător. Când el nu spuse nimic, expresia se transformă în neliniște.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Lucy, copiii... sunt bine?

În glasul ei se simțea o asemenea îngrijorare, încât Jack se blestemă pentru că o neliniștise.

– Toată lumea de la Methven e bine.

Văzu cum se relaxă auzindu-i cuvintele. Își netezi halatul cu degete tremurânde.

– Slavă Domnului! zise ea.

– Însă Rob ne-a transmis un avertisment, zise Jack. Vărul tău, Wilfred Cardross, a evadat din închisoarea din Edinburgh. Rob voia să fim avertizați în caz că acesta ar încerca să atace.

Mairi se încruntă. Se așeză pe marginea patului.

– Crezi că Wilfred ar putea să ne atace pe drum? Atât de aproape de Methven?

– Având în vedere că poartă ranchiună ambelor noastre familii, zise Jack sec, nu m-ar mira defel.

El și Robert puseseră la cale capcana cu care fusese prins Cardross cu trei ani în urmă. Fratele lui Mairi, Lachlan, era acum stăpân peste domeniile lui Cardross prin căsătoria cu Dulcibella. Existau suficiente motive, se găsea Jack, ca Wilfred Cardross să îi urască profund.

– Spune-le oamenilor tăi să plece și călărește cu mine în dimineața asta, zise el. Cardross se așteaptă să călătorești cu trăsura. E o țintă foarte bună. Vei fi mai în siguranță cu mine.

El văzu tentația sclipind în ochii ei, un fulger de încântare apărând și dispărând la fel de repede. Mai devreme în timpul călătoriei, se întrebase dacă Mairi alungase toată spontaneitatea din viața ei prin autocontrolul atât de puternic. Acum vedea că sub toate acele straturi de autocontrol exista o sclipire de sălbăticie. Voia să lovească și să se aprindă.

– Fă-o! zise el cu voce răgușită. Știi că vrei să o faci.

Ea își ținea capul înclinat și refuza să îl privească în ochi, dar el îi simțea nehotărârea ca pe un fir întins la maximum. Preț de o clipă, crezu că ea avea să accepte și inima îi jubilă, dar apoi ea își feri din nou privirea și clătină din cap.

– Asta ar fi o nebunie, zise ea, și prea periculos. Sunt mai în siguranță în trăsură.

Jack veni spre ea.

– De ce te temi? întrebă el blând. Ți-am spus că te voi proteja.

O văzu cum își ține scurt răsuflarea. Era atât de aproape de ea încât vedea cum i se ridică și îi coboară pieptul cu răsuflări scurte și tremurătoare. Din nou, ea nu vru să-i întâlnească privirea.

– Uită-te la mine! îi ceru Jack.

Ea privi în sus. Ochii ei albaștri erau întunecați și mari, plini de umbre.

– De ce te temi? repetă el.

– Mă tem să rămân singură cu tine, șopti ea. Mă tem de felul în care mă faci să mă simt.

Dintr-odată, nu mai vorbeau despre plecarea călare spre Methven sau de pericolul pe care îl reprezenta Wilfred Cardross. Nu dorise o femeie cu atâta disperare niciodată în toată viața lui.

Degetele lui îi cuprinseră bărbia și îi întoarseră fața spre el. În ciuda dorinței aprige, el așteptă, îi oferi timp să se retragă. În schimb, ea se apropie instinctiv de el. Catifeaua roșie a halatului se frecă senzual de corpul lui.

Simți cum explodează o dorință sălbatică în el și o sărută. Ar fi vrut să fie blând la început, dar foamea de ea alungă tandrețea și o sărută puternic, simțindu-i răspunsul imediat. Era un răspuns care amenința să îi arunce peste marginea prăpastiei prea curând, prea repede. Jack simți că parcă aluneca într-un abis. Simțea o disperare pe care pur și simplu nu o recunoștea.

Se trase puțin înapoi, luptându-se să își recapete răsuflarea.

– Pot să... începu el cu voce răgușită.

O voia în clipa aceea, dar, la fel ca mai devreme, pentru el conta mai mult ca ea să fie de acord, fără să fie constrânsă, fără îndoieli și fără rețineri. Cu o zi în urmă, crezuse că putea trece peste sentimentele ei. Acum își dădea seama că fusese un prost.

De data asta, răspunsul ei nu veni imediat. Preț de câteva secunde, se lăsă tăcerea. Jack începea să-și dorească să nu fi întrebat și să nu audă refuzul ei când ea vorbi:

– Da, zise ea. Te rog!

Acel *te rog* îl răvăși.

Jack o luă în brațe și îi dădu drumul în mijlocul patului. Mairi nu fusese pregătită pentru bruschețea gestului. Arcurile saltelei protestară când aterizară pe ea și pătura de puf aproape că o înghiți. Rămase întinsă pe spate cu brațele și picioarele răsfirate ca o stea de mare și cu halatul de catifea întins în jurul ei și cămașa de noapte ridicată până la coapse.

Văzu cum amuzamentul din ochii lui Jack dispare și cum i se usucă gâtul când privirea lui se îngustă, alunecând de la părul care îi cădea în jurul umerilor spre decolteul dantelat și adânc al cămășii de noapte și spre locul unde sfârcurile se împingeau în mătase și apoi mai jos. Inima îi bătea deja atât de tare încât se temea că avea să leșine. Căldura explodă prin ea și simți o anumită timiditate stând

așa, expusă privirii lui. Dădu să-și lase brațele în jos, dar Jack fu prea iute pentru ea, prinzându-i încheieturile deasupra capului și ținându-i-le acolo cu o mână, în timp ce un genunchi se poziționă între picioarele ei, obligând-o să le desfacă.

Timp de un moment lung, ea se uită țintă la chipul lui. Era atât de aproape, încât îi putea vedea barba crescută și genele lungi, aurii. Putea vedea cum ochii i se întunecaseră de dorință. Asta îi făcu inima să tresalte.

Era prea târziu pentru regrete, dar nu era sigură că le-ar fi simțit. Reținerea fu alungată de o dorință la fel de amețitoare ca vinul. Voia să mai guste o dată acea încântare sălbatică în existența ei altminteri goală.

Jack se aplecă mai mult spre ea. Buzele lui le atinseră pe ale ei încet, fără acea nevoie feroce care îi cuprinsese mai devreme. Încet, o dezmierdă cu sărutări dulci care promiteau atât de multe, dar care nu păreau de ajuns. Începu să respire sacadat, plină de dorință. Voia să se întindă spre el, dar el încă o ținea strâns cu ambele încheieturi deasupra capului în timp ce o împingea încet spre cel mai delicios extaz.

O parte din ea, pe care o credea îngropată, se trezi la viață. Nu putea nici înțelege și nici controla sentimentele pe care le avea pentru Jack Rutherford. O năpădiră furtunos și măturară totul în afară de dorință.

Își pierduse timiditatea. Fusese distrusă de nevoia de a satisface acea durere teribilă care o frustra. Nu mai era șocată că stătea întinsă sub Jack doar cu o mătase subțire între ei. Își dorea ca mătasea să dispară și ca Jack să-i dea drumul la mâini ca să-l atingă, își dorea ca el să-și miște genunchiul un pic mai sus dintre coapsele ei, ca ea să se poată freca fără jenă de el și să își ostoiască acea pulsație carnală pe care o simțea. El trebuie să fi știut pentru că se trase un pic înapoi când ea se arcui spre el și continuă să o sărute mai adânc acum, când era înfierbântată, neliniștită și prea sensibilă. O tulbura atingerea gurii lui pe a ei, dorind să îl simtă peste tot.

El se trase puțin înapoi. Lumea se învârtea. Lumina dimineții era prea puternică prin pleoapele închise. Tot corpul ei tânjea, tremura.

– Deschide ochii! îi ceru Jack. Vocea îi era aspră, deși sărutul care îi punctă cuvintele era tandru. De data asta vreau să știi că sunt eu.

Mairi deschise ochii. Expresia din ochii lui era aspră, la fel ca vocea, iar ea știu imediat că el nu o iertase pentru că ea căutase uitare în brațele oricărui bărbat, oricărui amant. Încă îi reproșa asta, de parcă ar fi trebuit să-i aparțină doar lui. Dar văzu și multă tandrețe. Îi slăbi, în sfârșit, strânsoarea încheieturilor și apoi își trecu mâinile peste umerii ei, într-o dezmierdare blândă, dând la o parte cămașa de noapte de mătase, aplecându-se să-i sărute clavicula, pielea fierbinte a gâtului, scobitura de la baza gâtului. Mairi se foi, simțind alunecarea senzuală a mătăsii aproape de sânii ei, la fel de pasională ca atingerea unui iubit.

– Te rog... se arcui ea din nou.

Mâinile lui Jack se opriră pe umerii ei, calde și sigure. Apoi el îi apucă partea din față a cămășii de noapte și o sfâșie până la buric atât de iute și de violent încât ea scoase un țipăt. Aerul rece al dimineții alunecă peste pielea ei, întărindu-i sfârcurile ca niște boboci. Jack dădu bucățile de material la o parte și luă un sfârc în gură, trăgând, sugând, ronțăind. Barba lui se freca de ea. Mintea lui Mairi se sparse în bucățele.

– Deschide ochii!

Cuvintele lui erau o șoaptă pe pielea ei, întărite de o mușcătură ușoară pe partea de jos a sânului care aproape că o duru. Corpul ei tresări. Săgetarea veni din nou, de data asta pe sfârc. Întregul ei corp se zvârcoli. Clipi de câteva ori.

– Am spus să deschizi ochii!

Altă mușcătură mai puternică. Aproape că se eliberă de data asta, dar făcu ce îi ceruse și deschise ochii. Privirea ei era ușor tulbure din pricina dorinței. Văzu obrazul lui Jack așezat pe pieptul ei, părul lui întunecat atingându-i pielea palidă. El îi susținu privirea; ridică o mână și îi prinse sânul în palmă, iar ea știu că el îi revendica trupul ca fiind al lui. Degetele lui se jucară cu sfârcurile ei, de parcă ar fi fost proprietatea lui. Plăcerea se încordă înlăuntrul ei. Tensiunea din ea crescu și mai mult, ca un lanț strâns imposibil de tare.

– Nu închide ochii!

El îi linse un sfârc, gustând-o de data asta cu o dezmierdare deliberată. Ea scoase o exclamație plină de surprindere și se arcui. El zâmbi și o linse din nou.

Apucă bucățile sfâșiate de mătase și le rupse până jos, apoi își apăsă buzele pe curbura pântecului și în scobitura ei. Degetele erau în centrul ei și apoi erau înăuntrul ei. Mairi nu putea gândi, nu se putea abține. O dezmierdare glorioasă a mugurului, și ea se sparse în mii de bucățele, atât de dulce și de violent încât ar fi țipat dacă Jack nu i-ar fi acoperit gura cu a lui.

Îl simți mișcându-se deasupra ei, străduindu-se să-și elibereze mădularul. El tremura. Ea observă chiar și printre spasmele trupului corpului, chiar și prin cascada de plăcere.

– Uită-te la mine! veni din nou porunca.

Părea că își pierduse controlul, fiind destul de aproape de marginea prăpastiei. Ea simți un val de putere care o făcu să zâmbească. Își ținu ochii închiși.

Mâinile lui alunecară pe toată lungimea corpului ei, de la umeri în jos peste sâni, pântec, revendicând-o din nou cu atingerea lui. Senzația blândă de plutire și de saţietate din ea se estompă. Fu înlocuită de o dorință puternică. Îi simțea vârful mădularului lipit de mugurul ei și încercă să nu se ridice în întâmpinarea lui, să nu ceară mai mult. Dar era imposibil. În schimb, se întinse spre el, își desfăcu picioarele mai larg, ca să-l primească între ele, înfigându-și degetele în posteriorul lui și trăgându-l în ea. Auzi exclamația lui când corpul ei îl cuprinse pe al lui.

– Așa de fierbinte și de strâmtă!

Răsuflarea lui îi mișca șuvițele de păr care i se lipiseră de gâtul umed. Buzele lui îi atinseră gâtul.

– Am visat asta, am visat să te am.

Crezuse că el avea să o posede tare și iute, arătându-i că de data asta era a lui, ca s-o folosească. Nu i-ar fi păsat. Dorința ei începu să ardă din nou, corpul ei lacom cerând mai mult. Dar el nu se înfipse în ea. În schimb, făcu mișcări lungi și lente care luară plăcerea de mai devreme și o stârniră din nou, până când își simți corpul insuportabil de încordat și plin de dorință.

Deschise ochii și îl privi; îl privi în timp ce făcea dragoste cu ea, cum își cobora capul ca să îi dezmierde din nou sânii, cum își lăsa mâna să alunece posesiv peste coapsele ei, ridicând-o ca să vină în întâmpinarea mișcărilor lui lungi și adânci. Ea încă îl privea când

corpul ei alunecă din nou în extazul lent și fericit și își lăsă capul pe spate, își arcui corpul și îl luă cu ea pe Jack.

Treptat, începu din nou să-și dea seama ce era în jurul ei – lumina tot mai puternică revărsându-se în cameră, cântecul păsărilor dincolo de fereastră, zgomotul hanului care se trezea în jurul lor. Inima încă îi gonea. Era uluită de descoperirea unei plăceri pe care pur și simplu nu o cunoscuse. Se simțise diferit față de data trecută. Se luptă să înțeleagă de ce și își dădu seama că data trecută căutase doar uitarea.

Simți o senzație de teamă. De data asta, îl dorise pe Jack. Nu se gândise la nimic altceva în afară de el. Nevoia ei de a-l avea fusese copleșitoare, simțise asta în felul copleșitor în care o făcuse să răspundă.

Emoțiile o năpădiră – erau sentimente pe care nu le recunoștea.

– Jack, zise ea.

Era prima dată când îi rostea numele și, chiar în timp ce îl spunea, își dădu seama că sentimentele trebuie să i se fi reflectat în glas, pentru că îl simți mișcându-se și îndepărtându-se de ea. Aerul rece o învălui și își dădu seama că era goală, stând întinsă în pat, cu picioarele încă desfăcute, abandonată și satisfăcută, în timp ce Jack încă avea toate hainele pe el.

– Trebuie să te întorci în camera ta înainte să te caute camerista, zise Jack cu voce rece, lipsită de emoție. Nu vrem să provocăm și alte scandaluri.

El se ridică și își încheie pantalonii. Nu se uită la ea.

Mairi tresări. Se înroși toată de rușine.

Se simți ca o târfă. Cu excepția faptului că o târfă nu ar fi așteptat altceva în afară de o pungă plină cu bani, în vreme ce ea se aștepta măcar la o urmă de respect. Într-o străfulgerare, își dădu seama de greșeala ei. Își permisese să se lase sedusă. Uitase că Jack o șantajase ca să devină amanta lui, că relația lor nu făcea decât să o înjosească și că el nu avea nici urmă de respect pentru ea.

În acea clipă se urî pe sine; urî ce făcuse și cum se simțise și vru să-l urască și pe Jack, dar nu putea, iar asta o tulbura cel mai tare. Jack nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu-l interesa intimitatea. Nu voia să aibă o legătură emoțională cu nimeni. Ea știuse și înțelesese asta, dar în focul momentului uitase. Jack nu o mințise

și nici nu-i făcuse promisiuni deșarte. Făcuse dragoste cu ea pentru că o dorea, iar acum, când dorința era satisfăcută, voia ca ea să dispară.

Preț de o clipă, umilința o ținu nemișcată, ea sări din pat, scâncind când simți podeaua rece sub picioarele desculțe, și își apucă halatul cât de repede putu, învelindu-se în el cu mâini tremurânde. Odată ce îl legă în talie și se simți cât de cât decentă, reuși să-l privească în ochi. El, la naiba, deja își aranjase hainele și ședea, așteptând cu nerăbdare afișată voit ca ea să plece.

– Logodna noastră s-a terminat, îi spuse ea.

– Poftim? rosti Jack cu o sprânceană ridicată.

Ea încercă să nu vadă cât era de chipeș puțin ciufulit, cât de masculin. Nu avea nici o legătură cu ce își pusese în gând.

Mairi înghiți cu greu în sec, strângând tare halatul și încercând să-și găsească demnitatea, lucru dificil când era goală pe sub halat și încă simțea atingerile lui Jack pe tot corpul.

– Logodna noastră s-a terminat, repetă ea tăios. A fost o greșeală. La fel faptul că m-am culcat cu tine. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu vreau nimic altceva de la tine și nu voi fi amanta ta.

Ea se opri. Jack se ridicase și arăta periculos de furios. Făcu un pas spre ea și o apucă de umeri. În ciuda furiei din ochii lui, strânsoarea era blândă și caldă și îi făcu trupul perfid să se înfierbânte din nou. Mairi tremură și strânse halatul și mai tare în jurul ei.

– Există o limită când vine vorba de a face dragoste cu mine și a pretinde apoi că nu ai vrut, zise Jack ușor. Dezmierdarea blândă a mâinilor lui pe piele o făcu pe Mairi să tremure și mai mult. El lăsă o mână să alunece sub halat, îi găsi sânul și îl cuprinse, frecându-și degetul de sfârcul care deja se întărise de la asprimea catifelei. Se aplecă spre ea, astfel încât buzele lui ajunseră la nici un centimetru de ale ei. Nu-i așa că mă vrei, iubito? zise el.

De fapt, nu era o întrebare. El știa deja răspunsul.

Mairi se luptă cu greutatea fierbinte și dulce care îi umplea sângele.

– Nu am negat asta. Gemu când degetele lui strânseră și traseră de sfârc, smulgând și mai multe reacții și făcându-i genunchii să se înmoaie. Încă o secundă și ar fi fost la loc pe pat, întinsă pe spate, cu el înăuntrul ei. Își ridică bărbia și încercă să-și oblige mintea

să se concentreze. Nu accept să fiu tratată ca o târfă. Nu accept să fiu folosită și apoi alungată.

Îl simți pe Jack cum se încordează. Mâna îi căzu pe lângă corp.

– Atunci știi cum m-am simțit în dimineața aceea după ce m-ai părăsit, zise el cu o sclipire de furie în ochi.

– Foarte bine, se răsti Mairi. Acum, după ce te-ai răzbunat și m-ai avut, poate că vei putea uita asta. Strânse din nou halatul în jurul ei, ignorând durerea provocată de dorința din pântec, dar și înțepătura mai dureroasă din minte – durerea care îi spunea că nu ar fi trebuit să fie așa. Nu vreau protecția ta, zise ea, și cu siguranță nu vreau compania ta, iar când vom ajunge la Methven îmi vei face favoarea de a nu-mi ieși prea des în cale.

Ea bâjbâi după mânerul ușii. Nu își dorea nimic altceva în afară de intimitatea camerei ei, apă caldă și haine curate. Putea să se spele și să se împrospăteze, dar bănuia că nu era așa de ușor să alunge amintirea atingerii lui Jack de pe corpul ei. El avea dreptate. Încă îl dorea, voia plăcerea pe care el i-o putea oferi, dar nu avea de gând să i se ofere fără să primească respect.

Închise încet ușa în urma ei.

El nu rosti nici un cuvânt ca s-o cheme înapoi.

La naiba! Jack nu-și amintea când fusese ultima oară într-o dispoziție atât de proastă. Stătea la fereastră și privea cum servitorii lui Mairi încărcau trăsura de călătorie. Ea aștepta, nerăbdarea citindu-se clar în linia încordată a corpului ei. Frazer părea că tuna și fulgera. Rândașii se agitau în jurul lor de parcă le-ar fi luat foc hainele. În mod evident, își vărsase pe ei furia pe care o simțea față de el, ceea ce nu îi stătea în fire. Pe de altă parte, era și foarte supărată.

Jack știa că era doar vina lui. O dăduse afară din patul lui pe Lady Mairi MacLeod. Era un prost și, pe deasupra, era lipsit de maniere. Mairi nu era genul de femeie care să accepte un astfel de tratament din partea nimănui. Singura lui scuză – dacă putea fi numită scuză – era că fusese atât de șocat și de tulburat de ceea ce se întâmplase între ei încât acționase din instinct ca să se distanțeze de ea.

Înăbuși un blestem. Nu avusese intenția de a o trata pe Mairi ca pe o târfă ca să se răzbune. Odată ce începuse să facă dragoste cu ea, nici nu se mai gândise la asta. Uitase că ea îl folosise. Uitase

că avusese de gând să intre în rolul de stăpân, să își ceară drepturile. Fusese împins dincolo de orice experimentase până atunci, năucit și uluit de reacția lui în fața ei și de modul înspăimântător în care el fusese sclavul propriilor sentimente. Avusese de gând să se retragă în momentul orgasmului, dar fusese atât de copleșit, încât nu o făcuse, ceea ce era un gest irresponsabil.

Își trecu mâna prin păr, încruntându-se. Sexul bun nu era nimic nou pentru el. Avusese destule cunoștințe pasagere pentru partide bune de sex. Dar de data asta fusese diferit. Fusese minunat. Simțise o conexiune cu Mairi care trecea dincolo de legătura fizică. Fusese profundă, o legătură a sufletelor. Și pentru că el crezuse că nu avea suflet sau o fire cumsecade, toate astea îl tulburaseră teribil.

Se îndepărtă de fereastră și se întoarse cu spatele ca să nu vadă trăsura plecând. Fusese prea tulburat de toate astea. Ar fi trebuit să uite ce se întâmplase măcar pentru faptul că nu avea să i se mai ofere niciodată ocazia să facă dragoste cu Lady Mairi MacLeod. La naiba, nu avea de gând să se chinuie singur gândindu-se la ce nu putea avea!

Trebuia să uite de netezimea de satin a pielii ei, de strânsoarea fierbinte a corpului ei în jurul lui. Trebuia să uite de sunetele pe care le scotea când o conducea spre culmi și de albastrul profund al ochilor ei în timp ce îi susținea privirea și aluneca dincolo de abis, spre plăcerea supremă.

Era iarăși tare ca piatra. Dacă asta însemna uitarea, atunci era mai bine să nu-și amintească. Mairi tăiase orice legătură cu el. Ar fi trebuit să se considere norocos că nu tăiase și altceva, având în vedere talentul ei în manevrarea unui pumnal. Și ar fi trebuit să fie bucuros pentru că asta însemna că nu mai era nevoit să pretindă că era logodnicul ei și nu mai avea obositoarea obligație de a îndeplini cererea lui Lord MacLeod de a o proteja. Însemna că nu mai avea legături, responsabilități, angajamente, ceea ce era exact ceea ce își dorise mereu.

Spera să se simtă ușurat. Așteptă să se simtă ușurat.

Nu se întâmplă nimic.

Capitolul 11

Drumul spre Torridon era prost, abrupt și plin de bolovani și înconjura partea întunecată a masivului Beinn Eighe, un munte impresionant, care arăta ca o fortăreață imensă. Când și când, se vedeau câțiva arbori, care întrerupeau pustietatea stâncilor goale. Cascadele se rostogoleau peste grohotișuri și se vărsau în mici lacuri ce reflectau albastrul cerului. Era un peisaj maiestuos, dar singuratic, dar Mairi prefera verdele blând al dealurilor din sud.

Cu un oftat, își întoarse privirea de la peisajul care se vedea pe fereastră. Voia să doarmă, dar nu putea. Mintea îi era prea activă. De fiecare dată când închidea ochii, vedea dinaintea ei imagini cu Jack, corpul lui puternic și bronzat întins peste al ei, cu membrele împletite. Simțea atingerea pielii lui peste a ei, îi auzea respirația, îi simțea căldura. Parcă ar fi simțit ecoul atingerii corpului lui sub piele. O simțea în bătăile inimii și nu putea să scape de el.

Nu putea susține că de data asta fusese o greșeală. Jack îi oferise din start de ales. Când îi propusese înțelegerea diavolească, ea fusese de acord, în ciuda reținerilor, pentru că voia să simtă iar pasiunea. Fusese posedată și cucerită. Și apoi i se arătase ușa cu o răceală calculată.

Existau numeroase motive pentru care nu ar fi trebuit să aibă o aventură cu Jack Rutherford, iar acesta era cel mai bun: punea prea mult preț pe persoana ei ca să se dăruiască unui bărbat care nu putea aștepta nici măcar să se răcească cearșafurile înainte să o alunge din patul lui.

În afară de asta, era prea periculos. Era norocoasă că menstruația ei era regulată și că era o perioadă sigură pentru ea – sau așa înțelesese. Nici măcar nu se gândise la asta când fusese în patul lui Jack, ceea ce fusese o mare prostie.

Tremură, deși avea o cărămidă încălzită la picioare și o pătură groasă în poală. Răceala era înăuntrul ei, nu afară. Își dorise un copil timp de mulți ani sterpi și îi era greu să vadă familia tot mai mare a lui Lucy. Își dorea un copil, dar nu așa.

Un gând persistent continua să o preocupe. Nu avea idee cum să contracareze amenințările lui Michael Innes. Refuzând ajutorul lui Jack devenise din nou vulnerabilă, dar își spuse că putea găsi o cale. Întotdeauna se descurcase singură. Prețul protecției lui Jack fusese respectul de sine, un preț mult prea mare.

Trebuie să fi aținit, pentru că următorul lucru pe care îl simți fu că trăsura încetinește, clipă în care se trezi, și trece peste o groapă foarte adâncă. O scutură din nou violent, aruncând-o de pe banchetă. Se auzi o împușcătură, apoi alta mai aproape. Mairi dădu să apuce pistolul, dar trăsura se legănă și o dezechilibră din nou. Se auziră strigăte și mai multe împușcături, iar trăsura scârțâi, oprindu-se și aruncând-o pe jos grămadă.

Speriată, Mairi își dădu seama că fusese așa de preocupată de ceea ce se întâmplase cu Jack încât uitase complet să-l avertizeze pe Frazer de potențialul pericol reprezentat de Wilfred Cardross. Ea nu crezuse cu adevărat că avea să atace. Nu avusese nici o dispută cu ea și i se părea riscant să o facă atât de aproape de Methven.

Ușa fu deschisă brusc și o siluetă obtură lumina. Era Cardross, dar Mairi nu-l văzuse niciodată așa. Bărbatul elegant din sălile de bal din Edinburgh nu mai exista. Părul îi era ciufulit, iar jacheta era murdară și zdrențuită. Avea un pistol în mână și un rânjet neplăcut pe chip. În spatele lui, Mairi văzu că bătălia dintre oamenii ei și adunătura zdrențuită a oamenilor pe care Wilfred părea să-i fi adus cu el era în toi.

– Surprinsă să mă vezi, verișoară? întrebă Wilfred pe un ton tărăgănat, făcându-i semn cu pistolul să rămână pe podeaua trăsurii. Ea știa că voia să o umilească, dar asta nu făcu decât să o înfurie și mai tare. Rânjetul acela ticălos îi întorcea stomacul pe dos. Cu prima ocazie avea să-l omoare.

– Da, zise Mairi. N-ar trebui să fii la închisoare?

Wilfred rânji. Nu era un spectacol frumos și nici încurajator.

– Poți să întinzi orice capcană cu suficient de multă momeală, zise el.

– O metaforă despre paraziți, zise Mairi pe un ton rece. Cât de potrivit! Ce dorești, Wilfred?

– Pe tine, zise Wilfred. Am un prieten interesat.

– Cei mai mulți aleg să mă viziteze, zise Mairi, nu să mă răpească. Nu-mi plac metodele prietenului tău. Nu are nici o șansă.

Încercă să se ridice, ducând din nou mâna spre pistolul aflat în lateralul ușii, dar Wilfred fu prea rapid pentru ea. Lovi cu pumnul și o nimeri la tâmplă, aruncând-o înapoi pe locul ei. Capul îi vâjâi în valuri de greață și rămase întinsă acolo o secundă, fără suflare și ametită.

– Hai să vedem ce va primi prietenul meu, ce zici? îl auzi pe Wilfred spunând.

Întinse o mână și îi deschise jacheta, trăgând de decolteul rochiei ca să-i expună sânii.

– Ești dezgustător, se răsti Mairi.

Se strădui să se acopere, dar încremeni când pistolul îi atinse obrazul într-o dezmierdare criminală.

– Oh, nu verișoară! zise Wilfred. Hai să vedem marfa! Am auzit că te-ai dedat depravării pe unde ai apucat, așa că nu ar trebui să te deranjeze, nu-i așa?

Cu o mișcare a pistolului, îi indică să-și desfacă și mai mult jacheta, dar Mairi își întoarse capul brusc și refuză să se miște. După o secundă, Wilfred râse și se întinse spre ea să o dezbrace, doar că fu întrerupt de un răcnet furios din afara trăsurii.

– Cardross!

Era Jack cu sabia în mână. Preț de o clipă, ochii lui și ai lui Jack se întâlniră. Ai lui erau întunecați de o ferocitate profundă. Wilfred se întoarse brusc, ridicând pistolul, iar Mairi profită de ocazie ca să-l lovească zdravăn în fluierul piciorului, făcându-l să înjure lung și virulent. Dădu să o apuce din nou, iar ea își dădu seama că intenționa să o folosească drept ostatică. Îi mușcă mâna zdravăn, iar Wilfred răcni de durere, pistolul zburând departe de el.

Jack îl apucă pe Wilfred de ceafă și îl trase înapoi; acesta căzu, slobozind altă înjurătură. Mairi își trase la loc rochia și jacheta și se târî spre ușă.

Afară, în jurul trăsurii, era haos. Nelegiuiții lui Wilfred luptau ca niște posedați, dar împotriva oamenilor antrenați ai lui Mairi

nu aveau nici o șansă. Trei dintre ei se luptau cu Jack, în speranța că aveau să îi dea lui Wilfred șansa de a scăpa și de a o prinde din nou, dar eforturile lor erau inutile, deoarece Jack era prea bun față de ei. Își dăduse jacheta jos, iar cămașa umedă de sudoare i se lipise de umeri și de spate.

Era rapid și lupta cu o pricepere înnăscută. Trimise în zbor sabia unuia dintre ei în buruieni și îl crestă pe altul pe braț cu sabia, făcându-l să urle de durere. În timp ce para, fanda, se lăsa pe vine și sărea iar în sus, Mairi descoperi că se simțea puțin slăbită, și nu doar din pricina loviturii pe care i-o aplicase Wilfred la cap.

Jack termină cu alt atacator și se întoarse spre Wilfred. Vărul ei îi aruncă o privire și apoi urcă pe un cal destul de obosit. Abandonați, oamenii lui scoaseră un urlet de furie și se retraseră, alergând să se ascundă printre puținii copaci de pe pantele muntelui.

Mairi se ridică în picioare și apucă pistolul pe care îl scăpase Wilfred. El era deja la aproape 50 de metri distanță și se urcase în șa, dar ea era sigură că îl putea doborî de la distanța aceea. Se întoarse și fu doborâtă aproape imediat, rămânând fără suflare când Jack aterizâ deasupra ei. O jumătate de secundă mai târziu, un glonț șuieră pe lângă urechea ei așa de aproape încât simți aerul mișcându-se.

– Rămâi jos!

Mairi nu avea altă opțiune. Jack o țintuia la podea cu corpul lui în timp ce dincolo de ușă se auzeau și mai multe strigăte, lovituri înfundate și apoi tăcere.

Nu știa cât rămăseseră acolo cu corpul lui acoperindu-l pe al ei. Probabil nu trecuseră mai mult de câteva secunde în care nu fusese conștientă de nimic altceva în afară de inima ei care bubuia, de sunetul respirației lui în urechea ei și de presiunea corpului lui peste al ei. Deschise ochii. Cămașa lui elegantă avea o ruptură lungă pe mânecă, fiind evident făcută de o sabie. Îi putea simți sudoarea din pricina efortului, un miros foarte masculin care îi provoca simțurile. Linia bronzată a gâtului se afla la doar câțiva centimetri de buzele ei. El își înclină capul și părul lui îi atinse obrazul. Simți aprinderea și focul bătăliei încă alergându-i prin vene. Era sub atingerea mâinilor lui și în puterea brațelor lui, legături de oțel care o țintuiau aproape de el.

El o salvase. Dintr-odată, începu să tremure ajungând aproape de lacrimi și mult prea vulnerabilă, dar nu voia să o arate.

– Mi-ai furat ținta, zise ea supărată, împingând fără succes în pieptul lui. Aș fi putut să-l doborî pe Wilfred.

– Și să fii împușcată în același timp, zise Jack, rostogolindu-se de pe ea și adăugând: Ți-am salvat viața. N-ar strica un pic de gratitudine.

– Mulțumesc, zise Mairi. Dar ți-am spus că nu am nevoie de protecția ta.

Jack părea profund enervat.

– La naiba, să știi că tot o ai, zise el printre dinți, așa că obișnuiește-te!

Îi întinse o mână să o ajute să se ridice pe banchetă. Din cine știe ce motiv, bunăvoința lui o irita, de parcă ar fi fost mătușa lui rămasă nemăritată care nu era în stare să aibă grijă de ea singură. Privirea lui se opri pe jacheta ei ruptă și îl văzu cum se încruntă și mai tare.

– Am văzut ce ți-a făcut ticălosul! tună el cu furie, dar ea îi simți tandrețea mâinilor când trase de jacheta ruptă și îi încheie nasturii cu mare grijă.

– E în regulă... începu Mairi, dar privirea lui încruntată o făcu să tacă.

– Nu, zise el cu voce groasă, încărcată de furie. Nu e. O să-l omor pentru asta! adăugă el.

El ridică din nou mâna cu atâta tandrețe încât ei îi venea să plângă și îi îndreptă chipul spre lumină. Degetele lui îi dădură părul la o parte cu o atingere ușoară, dar care tot durea. Avea sânge pe degete, iar pentru prima dată Mairi simți lichidul lipicios, fierbinte și arsura tăieturii. Când vorbi, vocea i se schimbă din nou. Era blândă, dar avea ceva în ea care o îngrozi.

– Cardross ți-a făcut asta?

O sperie expresia de pe chipul lui. Inima îi bubuia în piept. Dintr-odată, se adună furia în privirea lui și se simți tensiunea în atingerea totuși ușoară când îi apăsă o batistă împăturită pe tăietură.

– Încerca să mă răpească, zise Mairi, cutremurată de furia pe care o vedea în el. Nu i-a plăcut când am obiectat.

Tremura și îi clănțăneau dinții în gură.

Îl auzi pe Jack blestemând. Își luă haina și i-o puse pe umeri. Mairi apucă marginile hainei, dându-și seama că de fapt voia să-i spună că tânjea după confortul brațelor lui care să o ajute să se calmeze. Tânjea după căldura și mirosul pielii lui. Tremura din nou. Atacul lui Wilfred o făcuse prea vulnerabilă. Nu voia să aibă nevoie de Jack Rutherford. Încă era furioasă din pricina felului în care o tratase mai devreme. Doar pentru că îi salvase viața nu însemna că uitase toate astea, deși era straniu că voia să-l plesnească și să-l sărute în același timp.

Jack cercetă trăsura.

– Ai și brandy aici în afară de pistol?

– Da, zise Mairi. E în dulăpiorul de sub banchetă dacă ai nevoie.

– E pentru tine, replică Jack, nu pentru mine.

– Urăsc brandy-ul, zise Mairi, deși știa că părea răsfățată și cu toane și se urî pentru asta.

Jack îi aruncă o privire care îi spuse foarte clar ce să facă și îi puse butelca cu brandy în mână. Ea fu surprinsă să vadă că tremura.

– Bea sau ți-l torn eu însumi pe gât, zise el după o clipă.

– Zvonurile despre șarmul tău sunt supraestimate, zise Mairi, dar duse butelca la buze și luă o înghițitură lungă. Brandy-ul o arse pe gât, făcând-o să se înece și amintindu-i de ce îi displăcea, dar de îndată simți cum i se revarsă o căldură plăcută prin sânge și se calmă.

Frazer își băgă capul pe ușă.

– Doamnă?

– E bine, zise Jack încordat. Șocată, dar aproape nevătămată.

Mairi văzu privirea lui Frazer oprindu-se pe batista mânjită cu sânge din mâna lui. Strânse din buze.

– Să-i fie sufletul blestemat!

– Aș fi putut să-l împușc, zise Mairi, dacă domnul Rutherford nu ar fi ales același moment ca să-mi salveze viața.

Frazer râse.

– Sunteți un luptător grozav, domnule, îi spuse lui Jack. Ne bucurăm să vă avem de partea noastră. Băieții ar dori niște lecții când veți avea un pic de timp.

– Băieții au făcut treabă bună și singuri, zise Jack rânjind. Dar, desigur, cu plăcere.

– E cineva rănit? întrebă Mairi.

– Împotriva gloatei? rosti Frazer de parcă ar fi considerat o insultă personală dacă măcar unul ar fi fost rănit. Nu, doamnă, nici măcar o zgârietură.

– Și Jessie? se interesă Mairi.

Camerista ei călătorea în a doua trăsură cu bagajele. Mairi se simțea vinovată că o exilase. Nu își dorise pălăvrăgeala ei în acea dimineață.

– Jessie l-a pocnit pe unul în vintre, zise Frazer cu vădită satisfacție. Puteai să-l auzi urlând până în vâlceaua următoare.

Frazer făcu semn din cap spre Jack.

– Acum mă scuzați, domnule, doamnă. Voi face ordine ca să pornim spre Methven.

– Trimite câțiva băieți înainte să-i spună vărului meu ce s-a întâmplat. El va trimite oameni ca să escorteze trăsurile.

Mairi se uită de la unul la celălalt.

– Eu sunt cea care dă ordine aici, zise ea. O lovitură la cap nu mă face incapabilă să iau decizii.

Jack ridică o sprânceană, iar Frazer își ascunse un rânjet.

– Da, doamnă, zise el.

– Fă așa cum sugerează domnul Rutherford, zise Mairi.

– Da, doamnă.

Frazer salută și se retrase.

Jack îi zâmbi.

– Mulțumesc pentru asta.

– Cu plăcere, spuse Mairi. Ar fi o prostie să te contrazic. Frazer și fiii lui deja au impresia că poți merge pe apă.

– Nici tu nu te descurci prea rău, zise Jack și se așeză pe banchetă, studiind-o leneș.

Furia tulburătoare pe care o văzuse mai devreme în el părea să fi dispărut, deși Mairi nu era chiar așa sigură. Nu ar fi vrut să fie în locul lui Wilfred Cardross când avea să ajungă Jack la el. El o privi cu ochii mijiți și gânditor.

– Chiar l-ai fi împușcat? întrebă el. Pe propriul văr?

– Fără ezitare, răspunse Mairi. Și oricum nu e vărul meu. Suntem doar rude îndepărtate – așa spune eticheta. Wilfred nu merită să respect eticheta, adăugă ea. Regele ar fi trebuit să poruncească

să-l spânzure când a avut ocazia. Aș fi fost bucuroasă să îi fac serviciul ăsta. E un tip josnic.

– Robert spune că sora ta e la fel de feroce ca tine, zise Jack. Trebuie să admit că nu ți-ai da seama de asta doar uitându-te la voi.

– Suntem urmașele lui Malcolm MacMorlan, Vulpea Roșie de la Forres, zise Mairi. Ce te așteptai? Săruri de mirosit și leșinuri? Treburile astea i le lăsăm Dulcibellei.

Jack râse.

– Știi că de fapt clanul tău și al meu erau vechi dușmani? Nu ar trebui să luptăm de aceeași parte.

Mairi simți cum o străbate un val de emoții. Își reprimă un fior. Căldura și intimitatea recăpătau viață. Putea simți cum începea din nou să-i conștientizeze prezența și nu voia asta. Era hotărâtă să lupte împotriva senzațiilor. Nu avea de gând să facă iarăși aceleași greșeli.

El continua să o privească, iar din străfundurile ochilor lui sclipi din nou dogoarea care o pârjoli.

– Asta ar explica dușmănia dintre noi, zise ea ușor.

Ochii lui Jack se întunecară. El se aplecă în față.

– Asta e ceea ce simți pentru mine, Mairi MacLeod? zise el și își atinse buzele de ale ei.

– Printre altele, răspunse Mairi.

Ea rămase rigidă, refuzând să răspundă sărutului său, obligându-se să nu reacționeze. Chiar și așa, inima ei tresăltă și simți de parcă îi curgea miere prin vene.

– Să nu rupi încă logodna, Mairi, zise Jack blând. Nu pot să te protejez dacă nu ești a mea.

Îi atinse ușor obrazul, apoi sări jos din trăsură și se îndepărtă.

– Ticălos arogant! șopti Mairi, dar își dădu seama că avea degetele apăsate pe gură, de parcă încă i-ar fi putut simți atingerea buzelor pe ale ei.

Ajunseră abia după trei ore la Methven. Călătoria se termină fără alte incidente, dar Mairi nu fu niciodată mai ușurată să vadă cenușiul solid al zidurilor străpungând cerul.

Jessie călătorise cu ea în trăsură de data asta.

– Dumnezeule sfinte! zise camerista. Contele de Cardross e un om tare rău, doamnă. Prima dată a încercat să vă răpească sora, acum vrea să vă răpească pe dumneavoastră. Nu pare să-i pese pe care soră o răpește.

– Mulțumesc, Jessie, zise Mairi. Nu cred că Wilfred mă voia pentru el. A spus ceva despre un prieten interesat de mine.

– Oh, da! făcu Jessie. Nu ar fi primul bărbat care e interesat de dumneavoastră, dar domnul Rutherford va avea grijă de el acum, când sunteți logodiți. Se uită la Mairi cu coada ochiului. E un bărbat de nădejde, care vă poate sta alături la nevoie. Ați fost singură prea mult după ce s-a dus domnul Archie și chiar și înainte de asta, dacă ne gândim. Domnul Rutherford nu prea e ca domnul Archie.

– Sigur că nu e, zise Mairi.

Nu existau asemănări între Jack și Archie. Dacă cineva ar fi atacat trăsura lui Archie, el ar fi cedat caseta de valori și soția la pachet.

Jessie zâmbi.

– Domnul Rutherford poate că e un pic mai poruncitor...

– Mai mult decât un pic, zise Mairi cu patos.

– Dar vă place, zise fata pe un ton șiret.

– Mă doare capul de la atâta ceartă, zise Mairi.

Era doar jumătate de adevăr. Era surprinsă să descopere că de fapt era o provocare înviorătoare să permită altcuiva să preia comanda uneori. Nu însemna că ar fi admis vreodată asta față de Jack. Se uită pe fereastră la oamenii din Methven care călăreau pe lângă trăsură. De îndată ce primise mesajul lui Jack, Robert trimisese bărbați înarmați ai clanului ca să-i aducă în siguranță, așa că sosirea lor semăna cu un fel de procesiune medievală. Era impresionată de autoritatea lui Jack, dar era și mai impresionant că se consultase cu Frazer în privința deciziilor. Ba chiar îl auzise adresându-li-se băieților lui Frazer pe nume; în mod evident se străduise să le învețe numele tuturor. Își aminti de camaraderia pe care o văzuse între el și bărbații de la hanul Inverberg. Avea un dar să interacționeze lesne cu oamenii, dar în același timp era un bărbat care ținea la intimitatea lui. În unele feluri, francheța lui era o amăgire, așa cum era pentru ea. Nici unul din ei nu trăda ce se afla dedesubt.

Intrară pe porți cu pilaștrii impozanți pe care străjuiau grifoni și opriră pe aleea cu pietriș din fața castelului. Jack deschise ușa

trăsurii și, înainte ca Mairi să protesteze, o ridică în brațe și o duse spre ușa principală, unde erau Robert, Lucy și marchiza văduvă de Methven așteptând să le ureze bun venit.

Mairi era îngrozită. Una era ca Jack să preia comanda și cu totul altceva era ca el să o poarte în brațe de parcă era un copil.

– Pune-mă jos! șuieră ea. Sunt perfect capabilă să merg singură.

Se foi. Jack răspunse strângând-o și mai puternic în brațe. Își dădu seama că el se distra.

– Măcar o dată, zise el încet, aplecându-și capul pentru ca doar ea să audă, încetează să te mai lupți cu mine și lasă pe cineva să aibă grijă de tine!

Ochii lui verzi o fulgerară. Mairi simți cum interiorul ei se topește. Posesia se simțea în strânsoarea lui, se vedea în privirea lui profundă, primitivă. Își aminti felul în care o sărutase în fața tuturor la han. El nu ascundea în nici un fel faptul că acum ea era a lui.

– Mairi!

Lucy se grăbi spre ei în timp ce ajunseră la scări.

– Dacă ai putea s-o duci în camera albastră... începu ea să-i spună lui Jack.

– Sunt cât se poate de bine, se răsti Mairi nerăbdătoare. Domnule Rutherford, te rog să mă lași să stau pe picioarele mele!

Se simțea îmbujorată, agitată și complet în dezavantaj. Putea vedea că Robert Methven abia dacă își putea ascunde amuzamentul în timp ce se uita de la chipul ei la cel al vărului său.

– Cum poruncește doamna mea, zise Jack tărăgănat, iar preț de o clipă Mairi avu impresia că el avea să-i dea drumul acolo, dar o puse cu grijă în picioare, de parcă ar fi fost din sticlă, și o susținu cu o mână de cot.

– Foarte drăguț, Jack.

Marchiza văduvă de Methven veni să-i salute. Era o persoană scundă, care deborda de energie. Mairi o întâlnise doar de câteva ori la Edinburgh și era destul de îngrozită de privirea ei tăioasă și de limba la fel de ascuțită. Lucy îi spusese că marchiza văduvă era moale ca untul sub exteriorul feroce, dar Mairi era convinsă că nu avea să vadă niciodată dincolo de exterior, cu atât mai puțin să obțină aprobarea acesteia, mai ales după ce avea să îi respingă nepotul.

Ea făcu o reverență respectuoasă și fu surprinsă când bătrâna doamnă o apucă cu ambele mâini și o trase spre ea ca să o sărute pe obraz.

– Sunt atât de încântată să te revăd, draga mea! zise marchiza văduvă și îi zâmbi cu căldură. Am fost foarte fericită când am auzit că vei fi mireasa nepotului meu.

Mairi simți cum i se prăbușește inima. Lord MacLeod fusese foarte rapid în răspândirea veștilor bune. Și în ochii marchizei se citea o mare încântare. O făcea pe Mairi să se simtă stânjenită și o mincinoasă.

– Vă mulțumesc, zise ea. Nu știam că veștile s-au răspândit atât de iute.

– Oh, Jack a trimis vorbă noaptea trecută de la Kinlochewe, răspunse Lady Methven senină. Bănuiesc că era atât de încântat să ne împărtășească veștile bune, încât nu a mai avut răbdare să aștepte.

– Categoric, zise Jack relaxat. Nu am găsit nici un motiv pentru care să mai aștept.

– Desigur că nu ai găsit, zise Mairi.

El trebuie să fi văzut furia din ochii ei, pentru că își arcui o sprânceană spre ea. Mairi rezistă tentației de a-și înfige călcâiul în piciorul lui. Nu ar fi obținut nimic altceva decât o vânătaie. Dar era nevoie de multă îndrăzneală, se gândi ea, să trimită veste familiei despre o logodnă respectabilă și în același timp să o seducă și să o aducă în patul lui.

– Desigur, mi-ai cam năruit planurile, zise Lady Methven, cu ochii ei șireți, albaștri cercetându-i chipul lui Jack. Invitasem mai multe doamne la Methven în speranța că una dintre ele te-ar atrage ca viitoare mireasă, dar cum erau în plus, toate s-au scuzat și au plecat în dimineața asta.

– Aud cum se frâng inimi prin toată Scoția, murmură Mairi.

Acum înțelegea graba lui Jack de a trimite vorbă despre logodna lor. Reușise să zădărnicească planurile bunicii lui.

– Îmi pare foarte rău, bunico, zise Jack zâmbind atât de țanțoș încât Mairi trebui să se controleze ca să nu-l pocnească.

– Mă îndoiesc foarte tare de asta, Jack, replică Lady Methven sec. În plus nu ai ce să regreți. Ai o logodnică bine-crescută, curajoasă

și frumoasă, mai bine nu puteai alege. Să ai grijă să te ridici la înălțimea ei!

Mairi se îmbujoră. Se simți umilă și, de asemenea, vinovată. Era imposibil să nu vadă plăcerea cu care Lady Methven vorbise despre logodna lor. Încântarea sinceră a bătrânei doamne făcea ca prefăcătoria să pară ieftină și nedemnă, iar cu fiecare minut care trecea se simțea tot mai stânjenită.

Robert păși în față și îi strânse mâna lui Jack. Ochii lui erau cât se poate de amuzați în timp ce se uita de la chipul jenat al lui Mairi la cel lipsit de expresie al lui Jack.

– Trebuie să admit, Jack, zise el, că te cunosc de foarte multă vreme și încă reușești să mă surprinzi. O sărută și el pe Mairi pe obraz. Felicitări, Lady Mairi, zise el. Sunt foarte bucuros pentru amândoi.

– Și eu la fel, interveni Lucy. Se uită cu înțeles la sora ei. Dar tu și Jack! Aproape că nu-mi vine să cred. Sunt curioasă să aflu când ți-ai schimbat părerea, mai ales că nu-ți plăcea deloc de el. Ba chiar îmi amintesc că la nunta noastră ziceai că Jack era un porc arogant și îl disprețuiai... zise, dar se opri când Robert își drese glasul foarte tare.

Mairi se înroși. Cum Jack știa foarte bine că nu-i plăcea de el și simțea același lucru pentru ea, nu înțelegea de ce comentariile lipsite de tact ale lui Lucy o făceau să se jeneze.

– Mi-am dat seama de calitățile domnului Rutherford, zise ea și văzu cum în ochii lui Jack se aprinse o scânteie de amuzament.

– Așa aș zice, rosti Lucy minunându-se. Dar... tu și Jack împreună?

– Eu și Jack, confirmă Mairi, hotărând în sinea ei că, dacă Lucy mai zicea asta o dată, avea să o strângă de gât.

Un țipăt atât de ascuțit străbătu aerul încât tresăriră toți. Părea ca ecoul se auzea dinspre munții din jur și se estompa jos în vâlcea.

– Dumnezeule sfinte! zise Mairi. A lansat Wilfred alt atac?

– Mă tem că e Dulcibella, zise Lucy când urmară și alte țipete. E isterică de seara trecută, când am aflat că Wilfred a scăpat din închisoarea din Edinburgh. E convinsă că va intra în castel ca s-o omoare în patul ei.

– S-ar putea să-i pară rău lui Cardross dacă nu se oprește curând, murmură Robert când țipetele Dulcibellei se ascuțiră, putând

sparge un candelabru de cristal. Nu cred că există ființă mai preocupată de propria persoană. Aproape că îmi pare rău pentru fratele tău că a fugit cu o asemenea soție. Nu credeam că voi spune asta vreodată.

– Robert, interveni Lucy pe un ton plin de reproș, dar buzele i se arcuiră într-un zâmbet pe care nu putu să și-l ascundă. Bietul Lachlan! Are destule de suportat.

– Nu a existat niciodată o dovadă mai clară că un bărbat primește ce i se cuvine, rosti Lady Methven cu mare satisfacție. Gândește-te, Robert! Puteai fi tu.

– Mulțumesc în fiecare zi că nu sunt eu, zise Robert zâmbindu-i lui Lucy cu o asemenea căldură în privire încât Mairi simți cum o săgetează invidia.

– Nu trebuie să vă mai ținem afară în frig după cele prin care ați trecut, zise Lucy iute, simțind disconfortul surorii ei.

O luă pe Mairi de cot, trăgând-o înăuntru. Țipetele Dulcibellei se atenuaseră, deși încă se auzeau glasuri de femeie și de bărbat vorbind pe ton răstit și supărat și bufniturile diverselor obiecte care luau contact cu pereții din Methven. Ceva se sparse.

– Credeam că am îndepărtat toate porțelanurile fragile și alte obiecte casabile din camera Dulcibellei, zise Lucy încruntându-se. E un oaspete șocant de costisitor.

Bufnitura reverberă în capul lui Mairi, trezind durerea care era doar amorțită.

– Cred că îl voi saluta pe Lachlan mai târziu, zise ea. La fel restul familiei. *Papa* e aici?

Lucy clătină din cap.

– *Papa* nu se simte bine, zise ea. Nimic serios în afară de gută, dar a preferat să nu călătorească. Deși mă întreb... Ea se opri când cearta dintre Lachlan și Dulcibella se înteți din nou... Mă întreb dacă pur și simplu nu a suportat gândul la atâtea dispute domestice.

Mairi observă că lacheii care stăteau de ambele părți ale ușii de la intrare se înroșiseră și încercau să pară că nu ascultă, dar era imposibil să fii surd la insultele care se rostogoleau prin aer.

– Abține-te, nevastă! bubui Lachlan în timp ce Dulcibella urla.

– Ție ce-ți pasă, ticălos nesimțit! Nu pe tine vrea să te omoare!

– Este îngrozitor de necivilizat să obligi pe toată lumea să asiste la isteriile tale, zise Lady Methven. Dacă tot vrea să fie isterică, afurisita ar trebui să o facă în privat.

– E cam ca o aventură de amor, zise Jack șoptit la urechea lui Mairi.

Murdo și Hamish îi aduceau bagajul.

– Te-am instalat în camera albastră, zise Lucy în timp ce o conducea spre eleganta scară principală. Știu că inițial ai cerut să fii cât mai departe de Jack...

– Serios, draga mea? comentă Jack cu un zâmbet răutăcios.

– Dar, având în vedere logodna ta, m-am gândit... Lucy se opri, dându-și seama că putea să îndrepte conversația într-o direcție necuviincioasă. În fine, zise ea și flutură din mână ușor jenată. Jack e în apartamentul de alături dacă ai nevoie, dacă îți trebuie...

– Mai bine te-ai opri, zise Robert, înainte să înrăutățești lucrurile.

– Numai să nu fiu în aceeași aripă cu Dulcibella, zise Mairi.

O durea capul îngrozitor de tare.

– Niciodată nu a existat o femeie cu un nume mai nepotrivit, zise Lady Methven, în timp ce Dulcibella striga ceva către Lachlan și apoi fugea pe coridor, trântind ușa în urma ei. Marchiza văduvă se întoarse spre Mairi. Vestea despre logodna ta nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile, draga mea, zise ea. Lady Dulcibella nu suportă să nu fie în centrul atenției, iar când am menționat că vom da un bal pentru tine și pentru Jack, a devenit și mai isterică.

– Oh, vă rog, zise Mairi fără să vrea, petrecerea asta e menită să sărbătorească botezul lui Ewan, nu logodna noastră. Vă rog să nu vă deranjați!

– Aiureli, draga mea, făcu marchiza văduvă și o bătu pe braț, e o sărbătoare dublă. Dar îmi dau seama că trebuie să te odihnești acum după experiența neplăcută cu acel oribil Cardross. Când te vei întrema, va trebui să plănuim ceva.

Mairi simți că o cuprinde depresia. Lady Methven era o forță a naturii, pe cât de vicleană, pe atât de șarmantă. În ritmul ăsta, avea deja să meargă la biserică și să vorbească cu preotul. Mairi nu mai putea pune pariu că îi putea da papucii lui Jack înainte să se trezească măritată cu el. Când Lady Methven voia ceva, chiar obținea

asta, iar Mairi vedea limpede că marchiza văduvă era hotărâtă să-l însoare pe Jack.

Un grup de bărbați călare apăru în curte.

– Trebuie să discutăm despre atacul lui Cardross, zise Robert. Poate după cină? Tu pari extenuată, Mairi. Se întoarse spre Jack. Trimit patrule să-l vâneze. Vrei să mi te alături la următoarea?

Mairi vedea cât de mult își dorea Jack să meargă. Simțea nerăbdarea în el, dorința să fie afară, să fie activ. Își dădu seama că, de când îl cunoștea pe Jack Rutherford, sesizase întotdeauna că fusese o îndărătnicie în el. Era mereu în mișcare, niciodată liniștit. Parcă nu știa cum să stea liniștit.

Jack rânji.

– Mă citești ca pe o carte, Rob, zise el și se uită la Mairi. Iubito, nu voi lipsi mult. Oricum trebuie să te odihnești, vom vorbi mai târziu.

– Da, zise Mairi, vom vorbi.

Începea să se simtă tot mai enervată de drăgălășeniile pe care Jack le rostea așa de relaxat. Poate că li se adresa amantelor lui cu *iubito*, ca să nu fie nevoit să le rețină numele. Gândul acela nu îi alunga proasta dispoziție.

– Nu primesc mulțumiri pentru serviciile mele de astăzi? murmură el doar pentru urechile ei.

Dintr-odată era atât de aproape, iar masculinitatea lui era atât de copleșitoare, încât lui Mairi i se uscă gura. Fusese naivă, își dădu ea seama, gândind că el o folosea ca să scape de planurile matrimoniale ale lui Lady Methven. Bunica lui putea să-i prezinte cincizeci de debutante, că pe el nu l-ar fi interesat absolut deloc.

Ce voia Jack era să continue cu falsa lor logodnă ca o scuză pentru a merge înainte cu aventura lor pasională fără promisiuni reale de nici o parte. Se gândea că îi putea ignora obiecțiile și dorința de a-i arăta respect, posedându-i trupul ca pe un fel de răsplată pentru serviciile oferite.

Ei bine, dacă asta voia, atunci avea să fie dezamăgit. Nu însemna că nu ar fi fost tentată. Era foarte tentată. Nu putea să pretindă altceva. Decența dispărea când se afla în brațele lui Jack. Își dorea sexul la fel de mult ca el, chiar dacă nu era chiar foarte elegant din

partea ei să recunoască asta. Dar, la naiba, Jack nu avea să capete totul așa cum își dorea!

– Ai primit tot ce puteai să primești de la mine, murmură ea.

Ea văzu din nou amuzamentul din privirea lui.

Îi duse mâna la buze, o întoarse și-i depuse un sărut în palmă. Ea simți atingerea buzelor lui pe piele și tremură. Înainte să-și dea seama, strânse degetele, prinzând sărutul.

– Fii atent, zise ea încet. Strici festivitățile dacă te lași omorât.

– Cardross n-o să fie în stare să mă ucidă, râse Jack.

Mairi simți un fior ca o umbră pe șira spinării.

Dintr-odată, îl prinse de mânecă, strângându-l tare.

– Promite-mi că vei fi prevăzător!

Știu imediat că spusese ce nu trebuia. Râsul dispăru din ochii lui. Expresia lor se schimbă și deveni goală, ca o ușă care se închidea brusc. Se retrase încet.

Lui Mairi i se strânse stomacul. Nu știa de ce rostise acele cuvinte, de ce le simțise. În acel moment, se temuse pentru el, fiind îngrozită că putea fi rănit. Senzația fusese atât de intensă, încât cuvintele i se rostogoliseră de pe buze fără să-și dea seama. Acum era îngrozită, întregul corp îi ardea de jenă pentru felul în care se trădase.

Dar toată lumea se uita aprobator la ea. Își dădu seama că auziseră și că reacția ei de soție îngrijorată era tot ce trebuia pentru a susține ideea unei căsătorii din dragoste. Jack își dădu și el seama. După o clipă, văzu cum expresia din ochii lui se schimbă, apoi el o trase în brațe.

– Ce actriță perfectă ești! zise el încet. Bravo!

Privirea îi era acum rece, distantă. O sărută scurt și tare și apoi îi dădu drumul, mângâindu-i obrazul.

Era un gest delicat. Mairi o auzi pe marchiza văduvă oftând, impresionată. Curând, ea și Jack aveau să se întreacă în pretinse afecțiuni.

Doar că în acel moment nu fusese nici o pretinsă afecțiune. Asta o sperie.

Capitolul 12

Nu găsiră nici urmă de Wilfred Cardross în timpul patrulării lui Jack. Ceva mai târziu în aceeași zi, ieșiră din nou cu oamenii de la Methven, cercetând dealurile de deasupra castelului, căutând poienile până spre est, spre Kinlochewe, și spre vest, spre Sheildaig. Nu găsiră nimic în afară de o sumedenie de urme de copite și de un foc stins la adăpostul unei ascunzători, fără îndoială din noaptea anterioară, când oamenii stătuseră la pândă. Jack bănuia că slăbiseră suficient atacul lui Wilfred pentru ca acesta să stea ascuns o vreme, dar oamenii puteau să se ascundă asemenea fantomelor în acești munți sălbatici. Robert trimisese vorbă la Edinburgh, iar curând aveau să sosească soldați care să cerceteze zona în căutarea fugarului. Dar Cardross era viclean și se simțea nedreptățit. Jack știa că nu îl văzuseră pentru ultima oară.

Se simțea frustrat când se întoarse spre fortăreața Methven. Furia împotriva lui Cardross încă ardea sălbatic în el. Voia să-l spânzure pe ticălos pentru felul în care o tratase pe Mairi. Iar într-o bună zi avea să-l vâneze pe Cardross și să facă exact asta. Mairi se afla sub protecția lui acum și era o chestiune de onoare pentru el să o țină în siguranță. El era singurul care putea să facă asta.

Cina fu foarte liniștită, grandoarea sălii mari de la Methven adăugând un aer sumbru întregii adunări. Dulcibella MacMorlan nu participă, spre ușurarea tuturor, iar Mairi spuse că era obosită și ceru o tavă în cameră. Lipsea și Lady Methven. Robert îi zise lui Jack că încă era slăbită după o criză febrilă, dar veștile despre logodna lui o întremaseră. Jack încercă să nu se simtă prea vinovat. Se îndoia că bunica lui avea să fie prea fericită când urma să descopere că, odată ce falsa logodnă își atingea scopul, Mairi avea să o rupă pe deplin, așa cum spusese, și cu mare satisfacție.

Buzele i se curbară într-un zâmbet când își aminti. Îi plăcea să se bată cu Mairi în cuvinte. Ea era o femeie grozavă, curajoasă, neînfricată uneori, isteață și cu simț al umorului până la urmă. Asta chiar îl surprinsese. Dar lui îi plăcea. Îi plăcea și provocarea pe care o reprezenta. Știa că trebuia să muncească din greu dacă voia să o convingă să se întoarcă în patul lui. Acum o respecta și trebuia să îi arate asta. Logodna aceasta se dovedea a fi mult mai interesantă decât anticipase.

O întrebare a lui Robert despre ultimul transport de cherestea pe Marea Baltică pe care îl importase prin Leith îl aduse înapoi în conversație. Angus MacMorlan, fratele mai mare al lui Mairi și moștenitorul ducatului de Forres, era interesat să investească, așa că vorbi despre politica guvernamentală și despre cotele de profit și pierderi. La un moment dat, Lucy se retrase împreună cu sora ei Christina și cumnata Gertrude în salon, iar în timp ce domnii savurară un vin de Porto, ele băură un ceai împreună. Totul era cât se poate de monoton și plicticos, iar Jack se trezi căscând tot timpul.

Se gândise că putea să rămână singur cu Robert mai târziu, dar Lachlan MacMorlan voia să vorbească cu ei despre atacul lui Wilfred Cardross și despre pașii pe care trebuiau să-i facă pentru a-l găsi. Jack nu avea prea multă răbdare cu MacMorlan. Îl considera slab și superficial. Nu îi scăpase faptul că, în timp ce el și Robert însoțiseră patrulele, ambii frați MacMorlan rămăseseră la castel, Angus pentru că se considera prea important ca moștenitor al unui ducat ca să-și riște pielea, iar Lachlan aparent pentru a-și calma soția. Se părea că sângele feroce al lui Malcolm MacMorlan, Vulpea Roșie de la Forres, ocolise partea masculină a familiei și se afla doar la femei. Jack se întrebă într-o doară dacă Christina MacMorlan, care era atât de tăcută încât părea aproape invizibilă, era la fel de puternică precum surorile ei.

Jack tăcu în timp ce Robert vorbea cu MacMorlan. Bărbatul era pur și simplu îngrozit pentru că Dulcibella preluase toate domeniile Cardross când acesta fusese judecat pentru trădare, iar acum avea să-i ucidă pe amândoi. Jack nu credea o iotă, dar admira răbdarea vărului său de a se ocupa de temerile lui MacMorlan.

– Ești o gazdă exemplară, îi spuse lui Robert cu un rânjet când ușa se închise în cele din urmă în urma cumnatului agitat al lui Robert. Eu i-aș fi spus că, dacă e așa de îngrijorat, să se ducă el să-l vâneze pe Cardross în loc să lase munca murdară în sarcina altora.

Robert râse și traversă încăperea spre masa laterală.

– MacMorlan e un amant, nu un războinic, zise el. În afară de asta, pentru lupta cu sabia ar trebui să-și ajusteze haina.

Luă două pahare și o sticlă de brandy, apoi se întoarse spre Jack și ezită.

Jack clătină din cap. Voia să bea, voia să simtă arsura băuturii, dar știa că nu putea risca.

– Voi lua un pahar de sirop, zise el.

Nimeni la Methven nu își punea întrebări cu privire la obiceiurile lui ciudate. În alte părți, preferința lui pentru cafea și sucuri trezea mirarea, dar el nu dădea niciodată vreo explicație. Nu dădea doi bani pe ce credeau unii și alții.

În seara aceea, se simțea neliniștit, agitat. Avea de-a face cu Mairi. Știa că ea era în siguranță în spatele zidurilor castelului Methven, așa că nu înțelegea de ce se mai simțea tulburat. Voia să o vadă, să vorbească cu ea, însă nu știa de ce, nu știa nici măcar ce voia să-i spună. Se încruntă, luă paharul de la Robert și dădu pe gât jumătate din conținut fără măcar să observe.

– Cred că grijile lui MacMorlan sunt nefondate, zise el brusc. Mairi a fost ținta lui Cardross de la bun început.

Robert se așeză în fotoliul de vizavi și puse încet paharul pe masă.

– De ce ar vrea Cardross să o omoare pe Lady Mairi? întrebă el.

– Nu voia să o omoare, zise Jack. Încerca să o răpească.

Își ridică privirea ațintită în paharul de sirop ca să se uite în ochii întunecați ai vărului său.

– L-am auzit spunându-i că are un prieten care e interesat de ea.

Robert ridică sprâncenele dintr-odată.

– Ce înseamnă asta?

– Nu știu, răspunse Jack. Dar Mairi mi-a spus o dată că ea călătorește cu o jumătate de armată pentru că mulți bărbați vor să se însoare cu ea pentru bani.

Robert se lăsă pe spate în fotoliu.

– Probabil cineva care nu vrea să fie identificat ar fi putut să-l plătească pe Cardross să o răpească, zise el. Ai dreptate, nu ar fi pentru prima dată când un bărbat ar încerca să o oblige pe Mairi să se căsătorească doar ca să pună mâna pe milioanele MacLeod, dar...

Robert se încruntă.

– Ce este? întrebă Jack impacientat.

Robert clătină din cap.

– Nu sunt sigur, am o presimțire rea cu privire la toată afacerea asta.

– Nu îți stă în fire să fii superstițios, spuse Jack.

– Știu, spuse Robert serios. De asta am o presimțire rea.

Jack râse, dar redeveni repede serios.

– Ei bine, Cardross va trebui să treacă mai întâi de mine, zise el. Nu îi dau prea multe șanse.

Simți cu Robert se uită la el cu interes și se întrebă ce citise vărul lui în vorbele sale. Era adevărat că se simțea deosebit de protector față de Mairi. Era principalul motiv pentru care nu era pregătit să rupă pretinsa lor logodnă. Acum își dăduse cuvântul, iar ea era responsabilitatea lui, așa că nu avea de gând să fie cel care să-i spună lui Lord MacLeod că nu reușise să o protejeze.

– Jack, începu Robert, te rog să nu crezi că ai fi obligat să-mi spui ceva, dar Lucy e îngrijorată cu privire la relația ta cu Lady Mairi, iar eu... Se opri brusc. Ei bine, trebuie să admit că sunt curios. Ultima oară când am vorbit nu erai foarte dornic să o însoțești pe Lady Mairi la Methven. Din câte îmi amintesc, ai spus că îți displace profund.

– E complicat, zise Jack evaziv.

– Mă uimești, spuse Robert sec. Relațiile tale cu femeile nu sunt niciodată complicate.

– Iar eu nu sunt sigur că am spus că îmi displace Mairi, adăugă Jack. Trebuie să fi presupus. Nu am spus-o niciodată.

Avu un șoc când își dădu seama cum i se schimbaseră sentimentele pentru Mairi. La Edinburgh o considerase o creatură răsfățată și dezagreabilă. Acum își dădea seama cât era de complexă. Existau atâta căldură, pasiune și dulceață în ea, dar și forță și multă

încăpățânare. Simțea asta de fiecare dată când făceau dragoste. Corpul i se încordă la gândul ăsta.

Robert ridică din sprâncene.

– Exista o anumită animozitate între voi, murmură el.

– Da, așa e.

– Ba, mai mult, continuă Robert, erai complet înnebunit după o doamnă misterioasă pe care ai întâlnit-o la un bal mascat în Edinburgh... El se opri brusc cu o expresie șocată în privire. La naiba și iar la naiba, Jack, cu siguranță nu a fost Lady Mairi...

– Îmi doresc să nu-ți fi spus niciodată despre asta, zise Jack tăios.

El simți iarăși un val de sentimente protectoare față de Mairi. Nu voia ca Robert să aibă o părere proastă despre ea doar pentru că era amanta lui. Chiar și el își dădea seama cât de contradictorie era atitudinea lui. Înjură vehement și își trecu mâinile prin păr.

Începea să-l deranjeze felul în care Mairi reușea să stârnească în el tot felul de sentimente pe care nu le voia. Era hotărât să se întoarcă la dorința impură, dar simplă. Asta era tot ce înțelegea. Asta era tot ce voia.

– Am și uitat, zise Robert cu o sclipire de amuzament în ochi.

Mușchii încordați ai lui Jack se mai relaxară.

– Mulțumesc.

– Spune-mi să-mi văd de treabă dacă vrei, zise Robert după o pauză, dar logodna asta dintre voi...

– E temporară, îl întrerupse și simți cum se încordează din nou, simțind mușchii de la ceafă și din umeri tensionându-se. Nici eu, nici Lady Mairi nu suntem interesați să ne căsătorim.

Robert își studia fascinat paharul de brandy.

– Nu mă amestec, zise el după un moment, dar printre cei pe care îi induci în eroare se numără și bunica noastră.

– Știu, zise Jack și își încleștă maxilarul. Dar nu pot să mă căsătoresc doar ca să îi fac pe plac bunicii pentru că e bolnavă și vrea să mă vadă așezat la casa mea înainte să moară.

Robert oftă.

– Câtă vreme nu o rănești cu bună-știință... zise el. Și nici pe Lady Mairi. Ea pare doar o văduvă experimentată, dar nu e.

– Știu, zise Jack și simți cum i se trezește din nou conștiința. La naiba cu tine, știu asta!

– Ei bine, fii atent! adăugă Robert, apoi zâmbi și își umplu paharul. Făcu semn spre paharul lui Jack.

– Încă unul?

– Nu, mulțumesc, zise Jack – exista o limită pentru cantitatea de suc de fructe pe care o putea tolera.

– Deci e temporar, repetă Robert după o vreme. Atunci care e rostul? Ridică întrebător o sprânceană. Înțeleg că îi oferi lui Mairi protecția ta? În ambele sensuri ale cuvântului?

– Fir-ar să fie, dar întreci limitele în seara asta! exclamă Jack brusc. Era interesant cum cuvintele vărului său păreau să-l surprindă. Dar nu putea să dea vina pe Lady Mairi MacLeod. De când a devenit viața mea sexuală problema ta, Robert? întrebă el.

– De când o implică pe cumnata mea, răspunse Robert. Nu mi-ar plăcea să te provoc la duel pentru că i-ai distrus reputația lui Mairi.

Cuvintele îi erau blânde, dar expresia era dură precum granitul.

Jack mai văzuse această rigiditate la Robert. Avea un puternic simț al moralității și al familiei, pe care Jack nu îl împărtășea. Se părea însă că Robert dorea să-i impună aceste principii. Jack era sigur că nu aveau să i se potrivească. Principii nu avea. Nici vreo intenție să se lase târât în fața altarului.

– Bănuiesc că va trebui să stai la rând în spatele lui Lord MacLeod, zise el. Poate că e bătrân, dar pariez că încă știe să țintească.

Robert zâmbi fără să vrea, dar nu renunță.

– MacLeod e implicat în asta? El a pus la cale logodna?

Jack oftă. Își dorea cu disperare un brandy. Nu se gândise că această discuție avea să fie atât de dificilă. Uneori, aproape că îl ucidea faptul că era abstinent.

– MacLeod mi-a cerut ajutorul, spuse el. Lady Mairi este amenințată de moștenitorul său. S-au lansat niște bârfe absolut neplăcute despre ea. Mai rău, MacLeod crede că moștenitorul său, Michael Innes, va încerca să scoată la iveală un scandal vechi ca să pună mâna pe averea lui Lady Mairi. Am acceptat să-i ofer protecția numelui meu până când se va rezolva situația.

– Cât de galant din partea ta, rosti Robert sec. Și cât de necaracteristic ție!

– Ce vrei să spui? întrebă Jack. Că sunt un ticălos blazat care nu dă doi bani pe alții?

Buzele lui Robert tresăriră ușor.

– Nu așa te caracterizai chiar tu? întrebă el și adăugă: Nu ești blazat. Doar că nu vrei să te implici.

– Am avut un stimulent, zise Jack amabil.

Zâmbetul dispăru din ochii lui Robert, iar gura i se subție.

– Lady Mairi. Da, înțeleg. Uneori chiar poți să fii un mare ticălos, Jack. Și cu toate astea... Întinse mâna după sticla de brandy și îi aruncă o privire gânditoare vărului său. Cu cât protestezi mai mult, cu atât mai puțin mă convingi. Apoi zâmbi brusc. Ce zici să schimbăm subiectul înainte să se lase cu păruială? Crezi că există vreo legătură între Wilfred Cardross și moștenitorul lui Lord MacLeod? Doi bărbați care poartă ranchiună ar putea să-și unească forțele ca să exploateze situația?

– Nu prea văd locul lui Cadross în planul ăsta, zise Jack încruntat.

Simțea că îi lipsea o informație. Exista un fir călăuzitor, dar nu reușea să-l vadă. Și dacă nu reușea, n-o putea proteja pe Mairi.

– Va trebui să-l găsim și să-l întrebăm, zise Robert, tonul lui sugerând că interogatoriul nu va fi unul prietenos. Vom continua cu patrulele și, fără îndoială, vor veni trupe din Edinburgh. Dar va dura mai multe zile până când vor sosi, iar în această zonă sălbatică... Ridică din umeri în mod expresiv. Ei bine, va fi o provocare să-l capturăm.

– Intenționez să-l vizitez pe Michael Innes când mă întorc în sud, zise Jack. MacLeod mi-a spus că e în Edinburgh pentru a rezolva niște afaceri, dar când se întoarce îmi voi putea da seama de măsura implicării lui. Poate că ne va spune câte ceva despre implicarea lui Cardross.

Robert rânji.

– Îmi închipui că vei savura interogatoriul, spuse el și ridică privirea, întâlnind-o pe a lui Jack. Aproape că îmi pare rău pentru el.

– Să nu-ți pară! zise Jack. Nu merită.

Se gândi la pericolul în care se afla Mairi. Până când reușeau să dea de capăt problemei, ea avea să fie mereu sub amenințare. Se gândi la curajul ei și simți cum îl cuprinde un nou sentiment de protecție. Ar fi ucis pentru ea.

Termină restul de sirop. Brandy-ul îi făcea seducător cu ochiul, oferind refugiu în fața sentimentelor pe care nu dorea să le recunoască. Se uită țintă la sticlă preț de câteva clipe. Apoi își împinse paharul la o parte.

– Mai e un lucru, zise el încet. MacLeod a vorbit despre un vechi scandal care îl implica pe soțul lui Lady Mairi. El a lăsat să se înțeleagă că ar fi la fel de distructiv și azi dacă s-ar afla. Tu știi ce ar putea să fie?

Robert nu răspunse imediat.

– Nu l-am cunoscut pe Archie MacLeod, zise el după un moment. Era deja mort când am cunoscut-o pe Lucy. Nu am auzit de nici un scandal în care să fie implicat. După toate mărturiile, era cât se poate de cumsecade.

– La fel am auzit și eu, zise Jack printre dinți.

Robert râse.

– Cred că au fost prieteni din copilărie.

– Așa cred.

Jack începea să-și dorească să nu fi întrebat. Îi displăcea ideea că Mairi și Archie se cunoscuseră dintotdeauna, o legătură intimă pe care ți-o oferea o prietenie din copilărie.

– Mairi s-a căsătorit cu el în ciuda opoziției și planurilor tatălui ei, zise Robert. Atât știu. Ducele de Forres nu a fost foarte fericit că l-au ignorat.

– Mairi trebuie să fi vrut foarte tare să se căsătorească cu MacLeod dacă era pregătită să-și sfideze tatăl, zise Jack.

– Sau voia foarte mult să evite alt pretendent, completă Robert blând. Îl lăsă să digere informația. Știu însă un lucru, adăugă el. Probabil că nu ar trebui să-ți spun. Se uită scurt spre Jack. Lucy mi-a spus că Mairi i-ar fi mărturisit o dată că ea și soțul ei nu au fost intimi. Nu împărțeau patul. Nu știu de ce. Nu știu dacă a fost mereu așa, dar erau înstrăinați ca soț și soție. Deja am spus prea mult.

Jack simți cum i se ridică părul pe ceafă. Se gândi la noaptea în care Mairi îl sedusese. Ea spusese că era în căutarea uitării. El presupusese că jelea moartea soțului, dar poate că jelea ceva complet diferit, pierderea unui prieten sau a încrederii într-o relație care se deteriorase.

– Jack!

Vocea lui Robert îl aduse înapoi în încăpere. În lumina lămpii, privirea întunecată a vărului său era foarte serioasă.

– Lasă-mă să-ți dau un sfat, zise Robert. Dacă vrei să afli adevărul, întreab-o pe Mairi. Dacă are încredere în tine, îți va spune. Dar... În vocea lui Robert își făcu loc o nuanță amuzată. Dar, având în vedere trecutul tău, va trebui să depui un oarecare efort.

Jack făcu o grimasă. Nu îi dăduse lui Mairi nici un motiv să aibă încredere în el sau să nu se ferească de el. Îi dăruise într-adevăr corpul, dar nu avea nici o intenție să-i dezvăluie secretele ei. Dacă voia să schimbe situația, trebuia să-i câștige încrederea. Fără tentative de seducție în spatele tufișurilor. Fără furișat în camera ei după ce se culcaseră servitorii. El nu era sigur cât reușea să reziste în ritmul ăsta.

Gemu. O voia pe Mairi foarte tare și nu era obișnuit cu refuzuri. De regulă, dacă voia ceva, chiar obținea. Dacă era o marfă, atunci o cumpăra. Dacă era o femeie, ea era în general destul de dornică să exploreze dorința reciprocă. Mairi însă îi spusese că era bădăran, o etichetă pe care o meritase din plin. Și îi spusese că era prea bună pentru el.

Avea dreptate.

Simți o amărăciune veche în suflet, năvălind peste el ca un val negru. Amintirile se întoarseră, amintiri despre eșecuri și regrete. Preț de o clipă, fusese în pericol să uite că el nu era salvatorul nimănui. Se văzuse pe el drept cavalerul ei protector.

„Nu te apropia prea tare!"

„Nu risca nimic!"

– Nu trebuie să-i știu secretele lui Mairi ca să mă ocup de Cardross sau de Innes, zise el calm. Noapte bună, Rob.

Se întoarse și plecă, înainte să poată vedea dezamăgirea care știa că apăruse în privirea vărului său.

– Ei bine?

Când soțul ei intră în dormitor, Lucy puse jos romanul pe care îl citea și îl țintui cu ochii ei albaștri.

– Ai fost plecat o veșnicie. Aproape că eram disperată. Ea așteptă, dar cum Robert nu răspunse imediat, se foi nerăbdătoare. Robert! Ce a spus? Mai aveam puțin și mă topeam de curiozitate!

A șantajat-o ca să se logodească cu el? L-a șantajat ea? E îndrăgostit de ea?

Robert râse.

– Să le luăm pe rând, draga mea.

Își dădu jos halatul de casă și se strecură în pat, trăgând-o lângă el, cu capul pe umărul lui. Preț de un moment lung, între ei domni tăcerea, o tăcere liniștită, confortabilă și plină de gânduri nerostite de căldură și dragoste. Lucy zâmbi și se cuibări mai bine, punând o palmă pe pieptul lui gol.

– Ar fi mai bine să nu faci asta dacă vrei să mă concentrez la întrebările tale, zise Robert blând și îi acoperi mâna cu a lui, ținând-o aproape de inima lui. Jack a fost de acord cu logodna ca o favoare pentru Lord MacLeod.

– Cât de neobișnuit, zise Lucy încruntându-se.

Ea nu-l cunoștea prea bine pe Jack. El nu lăsa pe nimeni să se apropie și dădea impresia că nu voia să aibă prea mult de-a face cu familia lui. Cu toate astea, ea bănuia că ținea la ei. El și Robert lucrau împreună de mulți ani și aveau o relație bazată pe respect reciproc și loialitate. Ea era sigură că el își iubea bunica, deși mai degrabă ar fi murit decât să recunoască. Dar talentul lui Jack era să fie incredibil de fermecător fără să dezvăluie nimic din sentimentele lui adevărate.

– Nu e stilul lui Jack să-și ofere ajutorul fără a primi nimic la schimb, zise ea puțin cam acru. Trebuie să mai aibă un interes.

– Sunt sigur că așa e, zise Robert pe un ton foarte sec. Cred că a obținut prețul pentru ajutorul dat surorii tale.

– Iar eu nu sunt sigură că ea a obiectat, completă Lucy la fel de sec ca el. Când am întrebat-o pe Mairi despre logodnă, n-a vrut să spună decât că Jack e cel mai bun amant din toată Scoția. Știu că a vrut să mă șocheze ca să o las în pace. Oftă. E ridicol de romantic din partea mea, rosti Lucy, dar speram să fie îndrăgostiți.

– Jack nu iubește pe nimeni, zise Robert.

– Cu excepția lui însuși, replică Lucy.

Robert clătină ușor din cap.

– Cel mai puțin pe el însuși. Își reproșează moartea mamei și a surorii sale. Nu își va permite niciodată să iubească pe cineva de teamă să nu piardă și acea persoană. Își întoarse capul ușor

ca să se uite la ea, ochii lui întunecați încălzindu-se în timp ce poposeau pe chipul ei. Tu vrei ca Mairi să fie fericită, ceea ce e foarte drăguț din partea ta. A mai spus ceva?

– Nimic, răspunse Lucy. Simți un sentiment familiar de frustrare. Ea și Mairi nu fuseseră niciodată suficient de apropiate pentru a-și face confidențe, iar asta o întrista. Mi-a spus că o doare capul și m-a trimis afară cu tava de cină ca pe o servitoare.

Robert depuse un sărut consolator pe creștetul ei.

– Îmi pare rău, zise el. Îmi pare rău că nu a vrut să vorbească cu tine.

– Sunt obișnuită, zise Lucy cam somnoroasă. Dar tot mă doare. Se cuibări mai aproape de el. Eu și Mairi nu prea vorbim. Bănuiesc că eu și Alice, fiind gemene, am exclus pe oricine altcineva în copilărie. Nu am făcut-o intenționat, dar nu aveam nevoie de altcineva. Iar când a murit Alice, Mairi era deja căsătorită. Apoi a devenit văduvă și juca rolul pe care îl joacă și acum – de văduvă modernă. Dar e doar un rol. Eu știu asta. Se lăsă pe spate și se uită în sus la perdelele albastre ale patului. Mai rău e că sunt sigură că Mairi suferă, Robert, zise ea. Alungă oamenii din jurul ei pentru că se teme să-i iubească. E vina lui Archie. Vocea ei deveni tăioasă. Sunt sigură de asta. A avut încredere în el, dar el a făcut ceva rău, a trădat-o într-un fel.

Era limpede că Robert nu mai era foarte interesat de subiect. El se juca cu părul ei în felul în care îi plăcea. În privirea lui apăru o sclipire în timp ce îi răsucea șuvițele castanii pe deget.

– Deci sora ta crede că Jack este cel mai bun amant din Scoția, zise el.

Se mișcă brusc și o întoarse cu fața spre el. Mâna lui se duse spre panglica ce îi lega cămașa de noapte. Ce zici?

– Recunosc, zise Lucy modestă, dar cu o sclipire jucăușă în ochi, că m-am întrebat dacă e adevărat. Jack e atât de imoral și, desigur, are experiență.

Degetele lui Robert se opriră pe panglica de satin. Se uită la ea neîncrezător.

– Te-ai întrebat cum ar fi vărul meu în pat?

Lucy se înroși. Nu putea să renunțe la zâmbet care îi juca pe buze.

– Doar în sens pur academic, murmură ea. Desigur, ca o curiozitate intelectuală. Doar știi cât de curioasă sunt.

Robert o rostogoli sub el.

– Știu, într-adevăr, doamnă, mârâi el.

O sărută, trecându-și mâinile prin părul ei și desfăcându-i buzele cu o sete de a o poseda atât de mare, încât Lucy se pierdu, copleșită de puternicul sentiment de intimitate. Robert trase tare de panglică. Se desfăcu, iar el își lăsă mâna să alunece sub cămașa de noapte, prinzându-i sânul în palmă. Lucy gemu.

– Încă ești curioasă cu privire la Jack? întrebă Robert.

O sărută din nou încet, adânc, fierbinte, până când ea se mișcă agitată ca să-l atragă și mai aproape.

– La cine? făcu ea.

Capitolul 13

Până la finalul primei săptămâni la castelul Methven, Mairi își aminti toate motivele pentru care ura întrunirile de genul acesta. Era prinsă acolo cu un grup disparat de rude și cunoștințe, cele mai multe alături de care nu ar fi ales să petreacă timpul dacă circumstanțele ar fi fost diferite. Fratele ei mai mare, Angus, nu fusese niciodată favoritul ei. Era pompos și îngâmfat, o terorizase în copilărie și încă încerca să-i spună ce să facă. Soția lui, Gertrude, era o matroană oribil de arogantă, ocupată să o instruiască pe sora mai mare a lui Mairi, Christina, să joace rolul de însoțitoare pentru fiica ei în sezonul următor. Lachlan fusese mereu un pierde-vară, iar acum părea nefericit și agitat ca un copil, iar Dulcibella era otrăvitoare, frumusețea ei de păpușă de porțelan ascunzând o limbă ascuțită ca un ac. Lachlan era mereu ținta proastei dispoziții a soției, dar când Dulcibella o văzuse pe Mairi la micul dejun în prima zi, privirea îi devenise tăioasă și pur și simplu fu încântat că acum avea o nouă țintă.

– Mă bucur atât de tare că ai reușit să ne incluzi în viața ta tumultuoasă, Lady Mairi, torsese ea. Știu că domnii se dau în vânt după... compania ta și că nu-ți place deloc să-i dezamăgești.

– Îmi limitez afecțiunile la un singur bărbat, Lady Dulcibella, zisese Mairi, zâmbind de partea cealaltă a mesei spre Jack cu cea mai fermecătoare privire pe care o putea afișa. Întotdeauna am fost de părere că e un avantaj să-ți placă într-adevăr persoana cu care ești logodit sau cu care ești căsătorit, nu crezi?

Aruncă o privire cu înțeles spre Lachlan, care își dusese farfuria cu chifle și unt la celălalt capăt al mesei, cât mai departe de soția lui, și studia ziarul cu o concentrare posacă.

Îl invidiase pe Jack în acele prime zile. El măcar putea să scape de îngrădirile unei astfel de întruniri și pleca regulat să însoțească

patrulele care cercetau dealurile în căutarea lui Wilfred Cardross. Lui Mairi i se impuseseră restricții și se simțea îngrădită. În parte, pentru că zona era limitată la granițele domeniului Methven pentru propria siguranță, dar și pentru că se simțea atât de agitată și conștientă de prezența lui Jack, ceea ce nu-i permitea să se relaxeze. O deconcerta că el juca rolul logodnicului perfect și atent. Stătea lângă ea și îi vorbea, dădea paginile partiturii când ea cânta la pian după cină și se plimba cu ea prin grădini. Făcea totul cu cele mai bune maniere și cu o sclipire de amuzament răutăcios în ochi.

N-o săruta niciodată.

Ea presupunea că, asemenea ei, el își dădea seama că în public trebuia să aibă un anumit comportament, dar totul era în contradicție cu ceea ce știa ea despre caracterul lui. Jack Rutherford pe care îl știa ea fi încercat să o corupă prin galeria lungă sau să o atragă într-un labirint pentru niște sărutări rapide. Faptul că nu făcea nici unul din aceste lucruri o tulbura. O dezamăgea, dar în același timp era exasperată. Deseori, stătea întinsă în pat și se uita la ușa care lega camera ei de mica garderobă de lângă dormitorul lui Jack. Dar nu se gândea să își calce cuvântul și să deschidă ușa aceea. Jack era atractiv, dar nu era irezistibil. Sau cel puțin așa își spunea.

Se obișnuise să viziteze biblioteca în fiecare seară, ca să aleagă o carte care să o ajute în lungile ore din noapte când nu putea să doarmă. Alese opere de filosofie și teoria economiei, biografii ale unor mari generali și volume seci de istorie în speranța că putea să o adoarmă de plictiseală. Se gândi că astfel de lucrări prea puțin palpitante ar fi fost exact ce avea nevoie ca să înăbușe orice gând pasional. Din nefericire, se părea că se întâmpla exact pe dos. Cu cât mai seacă era cartea, cu atât se simțea mai frustrată.

Deși scopul principal al reuniunii de familie era să sărbătorească botezul celui de-al doilea fiu al lui Robert și al lui Lucy, logodna lui Mairi părea să atragă destul de multă atenție. Se blestemă că nu prevăzuse asta. Zi după zi, vizitatorii soseau aparent să aducă daruri și să-i felicite pe Lucy și pe Robert cu prilejul botezului lui Ewan, dar și să adune bârfe despre logodna lui Mairi. Era subiectul principal de discuții în Edinburgh – Lord MacLeod se asigurase de asta dând anunțuri în toate ziarele. Devenea rapid subiectul de discuție din toată Scoția. Mai ales marchiza văduvă părea deosebit

de încântată și vorbea de trusou și de bijuteriile familiei atât de des, încât Mairi se simțea așa de vinovată că îi venea să fugă să se ascundă de fiecare dată când o vedea pe marchiză.

Într-o seară, după cină, când Mairi stătea pe terasă ascultând trilurile Dulcibellei urcând și coborând în timp ce îl certa pe Lachlan că petrecea prea mult timp în sala de biliard, Jack veni și se sprijini cu spatele de balustradă, cu fața spre ea. Arăta impecabil în hainele de seară – negru auster cu alb ca zăpada. Arăta șocant de chipeș și destul de periculos. Pulsul ei o luă razna la acest gând, dar se adună pentru că nu avea de gând să-i leșine la picioare.

– Am stat ca pe ace așteptând ca tu să renunți public la serviciile mele, zise Jack. E posibil să fi descoperit că îți place să ai pe cineva care să-ți aducă șalul sau să-ți umple paharul de șampanie?

Mairi zâmbi fără să vrea.

– Am destui servitori care pot să facă asta, zise ea.

– În cazul acesta, ai decis că mă vrei în alt scop, zise Jack.

– Nu e un scop prea nobil, admise Mairi. Mă tem că te folosesc ca să o contracarez pe Dulcibella. M-am gândit să închei asocierea noastră, dar nu puteam suporta să-i ofer și mai multă muniție. În afară de asta, savurez noutatea de a fi lăudată pentru respectabilitatea mea.

Jack râse.

– E straniu de satisfăcător, fu el de acord. Se aplecă mai tare spre ea. Degetele lui îi atinseră obrazul în treacăt când se întinse după o șuviță de păr. Deși mi-ar plăcea mult mai mult să fiu absolut imoral.

– Cred că ți-ar plăcea, rosti Mairi. Însă relația noastră merge pe drumul opus a ceea ce e considerat regulă. A început cu consumarea relației fizice și se va termina cu noi plecând pe căi diferite. Acum ne aflăm în faza de mijloc, când tu îmi faci curte, iar eu refuz să mă culc cu tine.

Jack îi mângâie ceafa.

– Am putea să nu inversăm procesul? zise el blând.

Pentru moment, Mairi se simți confuză din pricina atingerii lui. Era atât de caldă și de seducătoare! Degetele îi erau împletite în părul ei și o dezmierdau cu o blândețe cuceritoare. O făcea să tremure neajutorată. Într-o clipă, își aminti nopțile nedormite în care se uita spre ușa de legătură și își impunea să nu se ducă la el.

– Nu, se auzi rostind, dar chiar și ea recunoscu tonul plin de regret.

Jack râse. Știa că și el îl auzise.

– Ce păcat! O trase spre el atât de aproape, încât fustele ei se atinseră de piciorul lui. Nu aș putea să te conving să te răzgândești?

Buzele lui le atinseră pe ale ei. O mușcă ușor de bărbie. Mairi tremură. Era imposibil de negat faptul că dorința se aprinsese între ei. Corpul ei vibra de dorință. El n-o atinsese de patru zile. Așteptase asta.

– Aici sunteți!

Nici unul dintre ei nu o observase pe Lady Methven, care ieșise agitată să li se alăture. Sau cel puțin așa presupuse Mairi. Dar în urma acestui gând veni altul: oare Jack o văzuse pe bunica lui sosind și flirtase cu ea ca să adauge un pic de veridicitate falsei lor logodne? Simți o săgeată rece în suflet. Preț de o clipă, fusese tentată să creadă că era sincer.

– Nu vă pot reproșa că v-ați refugiat aici, zise Lady Methven. Tocmai am auzit-o pe Dulcibella cum îi spunea bietei Lucy că îl răsfață cu nerușinare pe micul James. Cum ea nu are copii, oare cum poate să se pronunțe în astfel de chestiuni? Fără să aștepte răspuns, îl bătu pe Jack pe braț cu evantaiul. În fine, doream să discut ceva cu amândoi, și anume: nunta.

Mairi înțepeni. Îi aruncă o privire lui Jack.

– Bunico... dădu el să spună.

– Cred că ar trebui să stabiliți o dată, zise Lady Methven în plin avânt. Toamna ar fi drăguț, înainte ca vremea să fie prea proastă pentru călătorii. Să zicem în șase săptămâni? E destul pentru a pune la punct un mic trusou. Și cum Lady Mairi e văduvă, iar tu, Jack, nu ești un tinerel, nu va fi nevoie de un mare eveniment.

Mairi simți că Jack se uita la ea.

– Eu și Lady Mairi suntem logodiți de nici o săptămână... începu el.

– Ei bine, nu există nici un motiv să amânați. Nici unul din voi nu e tânăr. Ar trebui să știți foarte bine ce vreți.

– Lady Methven, spuse Mairi gândindu-se că ar putea încerca, dar Jack îi prinse mâna într-a lui.

– Te rog să ne scuzi, bunico, zise el. Cred că eu și Lady Mairi trebuie să discutăm asta în privat.

– Desigur, zise Lady Methven cu o expresie triumfătoare. Știam că veți înțelege punctul meu de vedere.

– Îmi pare rău pentru asta, zise Jack. O conduse pe Mairi înapoi în casă și folosi micul birou de lângă bibliotecă, închizând ușa ca să se izoleze de restul familiei. Nu se așeză, iar ea văzu cât de încordat era după poziția umerilor. Bănuiesc că ar fi trebuit să anticipăm că se va întâmpla asta, zise el. Bunica încearcă de ani buni să mă căsătorească, iar acum crede că a sosit, în sfârșit, momentul și nu vede nici un motiv să-l amânăm. Ți-e frig? întrebă el când o văzu pe Mairi tremurând și strângând mai tare șalul argintiu transparent.

– Doar un pic, zise Mairi, profitând de orice scuză pentru tristețea care o cuprinsese brusc. Nu-și putea explica și nici nu știa de ce se întristase atât de tare. Nu știa decât că se săturase de înșelătorii. Jack, zise ea. Cred că ar trebui să încetăm cu toate astea. Nici unuia nu îi convine să fie forțat să intre într-o căsătorie. Îi voi explica lui Lord MacLeod...

– Și îl vei împușca pe Wilfred Cardross și te vei descurca cu Michael Innes? se interesă Jack.

Vocea lui era mai aspră. Traversă camera cu furie reținută în fiecare gest și se întoarse brusc spre ea.

– Dacă voi fi nevoită, zise Mairi. Întotdeauna am fost nevoită să rezolv singură problemele.

– Îmi tot spui asta, zise Jack parcă și mai supărat, însă Mairi nu reușea să-i înțeleagă motivele. Nu îmi convine deloc să închei logodna acum! se răsti el.

– Oh! ezită Mairi. Ei bine, dacă reușești să o mai amâni pe bunica ta o vreme, atunci voi fi foarte bucuroasă să rup logodna când va fi convenabil pentru tine, adăugă ea pe un ton rece. Nu intenționez să te prind în capcana căsătoriei. Nu vreau să mă căsătoresc.

Buzele lui Jack se arcuiră într-un zâmbet.

– Îmi dau seama, zise el rece. Ți-ai exprimat foarte clar părerea în privința asta.

Tăcerea dintre ei vibra plină de frustrare.

– Nu înțeleg! răbufni Mairi. Tu vrei să te căsătorești la fel de puțin ca mine, de ce ești așa de încăpățânat? Nu ai vrut să mă ajuți de la bun început...

– M-am răzgândit, zise Jack.

Își înfipse mâinile în buzunarele jachetei și se întoarse cu spatele la ea.

Nu îi vedea decât spatele lat, prea puțin comunicativ. Era iritată peste măsură.

– Te-ai răzgândit pentru că voiai să te culci cu mine, zise ea.

El se răsuci pe călcâie atât de repede, încât ea aproape că tresări.

– Încerc să te apăr de diferite primejdii, zise el pe un ton amabil, dar cu o sclipire periculoasă în ochi. Măcar atât poți să faci – să accepți protecția mea.

– Dar eu nu am cerut...

El o apucă și o trase tare spre el.

– Nu a trecut nici o săptămână de când oamenii lui Cardross aproape că te-au omorât, rosti el aspru. Până când pericolul acela și amenințarea din partea lui Michael Innes dispar, tu ești responsabilitatea mea.

Mairi rămase cu gura căscată.

– Poftim?

– Ești logodnica mea, zise Jack pe un ton mieros, prin urmare am o responsabilitate față de tine. Acest lucru e valabil până când vom încheia acordul nostru. Iar eu nu sunt pregătit să-l închei.

Îi dădu drumul de parcă totul ar fi fost clarificat.

– Acum ești absurd! zise Mairi furioasă. Sunt o femeie independentă. Nu accept să mi se spună ce să fac.

Jack ridică din umeri.

O enerva la culme faptul că el părea atât de puțin interesat.

– Nu încerc să-ți limitez independența, zise el. Spre deosebire de mulți reprezentanți ai sexului meu, nu mă simt amenințat de o femeie puternică. Dar adevărul e că ai nevoie de logodna asta, Mairi, și, prin urmare, trebuie să fii pregătită să accepți unele compromisuri în fața societății.

– Și a ta! zise Mairi.

Ieși din birou înfuriată că Lady Methven și Lucy se aflau în bibliotecă bând ceai și că îi zâmbiră indulgent când trecu pe lângă

ele, de parcă ar fi fost sărutată pasional, nu enervată la culme. Ieși în hol și porni în sus pe scări, neștiind unde să se ducă sau ce avea să facă în continuare. Una era să iasă plină de furie din încăpere, altceva era ce avea să se întâmple după aceea. Era prea devreme să meargă la culcare și se simțea prea agitată ca să se așeze calmă să citească o carte și să bea un ceai. Îl înjură vehement pe Jack. Era un spectacol de bravadă masculină ca ea să accepte protecția lui până când rezolva cu amenințările la adresa ei.

Auzi pași în urma ei și se răsuci brusc ca să constate că Jack o ajunsese din urmă pe ultima treaptă. Privirile li se întâlniră, iar ea rămase fără suflare. Părea să fie îngrozitor de furios.

El așteptă până când o cameristă se strecură pe lângă ei cu brațele pline de cearșafuri și privirea întoarsă, apoi, când aceasta dispăru pe scări, el o prinse pe Mairi de mână și o trase în spatele unei enorme statui de marmură de la intrarea în galeria portretelor. O răsuci cu fața spre el.

– Nu vei mai pleca așa de lângă mine niciodată! rosti el pe un ton ferm.

– Atunci încetează să mă tratezi ca pe o proprietate! se răsti Mairi tremurând.

Se lăsă o tăcere încordată și tensionată, apoi Jack zâmbi cu regret și îi atinse obrazul cu mâna.

– De ce ne certăm, întrebă el, când de fapt nu vrem decât să facem dragoste?

Mairi simțea cum îi bubuie inima în piept. Dorința îi gonea prin vene sânge ca lumina lunii. Cuvintele lui cristalizară nevoia pe care o simțea. Îl dorea și nu voia să nege acea dorință.

– Și eu vreau să fac dragoste cu tine, șopti ea și își ridică privirea spre ochii lui. Dar nu vreau ca apoi să fiu alungată.

El schiță un zâmbet.

– Aceea a fost o greșeală, fu el de acord.

– Da, zise Mairi. A fost.

Zâmbetul lui se stinse, iar privirea îi deveni intensă, fără urmă de zâmbet.

– Nu pot să-ți ofer mai mult decât o aventură, zise el. Ca să fie clar.

Mairi nu răspunse imediat. Își simțea gâtul uscat asemenea nisipului. Inima încă îi bătea tare. Știa că trebuia să fie sigură, deoarece Jack era brutal de cinstit, iar ea trebuia să fie la fel. Nu știa dacă era capabilă să separe dragostea fizică și sentimentele, nu știa dacă putea să fie atât de simplu. Nu dorea să se recăsătorească, dar asta nu însemna că nu putea să exploreze lumea simțurilor, o lume care fusese închisă pentru ea înainte să-l întâlnească pe Jack. Nu însemna că trebuia să întoarcă spatele acelei minunate pasiuni seducătoare.

Vocea rațiunii îi șoptea că nu mai trebuia să facă asta, dar faptul că o auzea nu schimba nimic. Nu când avea deja stomacul strâns de durerea dorinței și când îl voia mai mult decât orice voise vreodată în viața ei.

Înghiți cu greu în sec.

– Înțeleg, zise ea.

În sfârșit!

Parcă ar fi trecut o eternitate. Jack știa că nu era făcut pentru celibat, cel puțin nu când venea vorba de Lady Mairi MacLeod. Fusese în fiecare zi din săptămână extrem de excitat. Chiar și când se forța să joace rolul logodnicului perfect, aproape că fusese consumat de dorință. Și știa că avea să cedeze mai devreme sau mai târziu.

O trase pe Mairi în brațele lui și ea veni de bunăvoie, dornică de îmbrățișare, iar inima lui tresăltă.

– Am așteptat toată săptămâna, îi șopti ea când buzele li se despărțiră. Îmi doream asta. Te doream pe tine!

Mairi îi puse o mână la ceafă și-i trase capul spre al ei.

Jack se simțise din prima clipă disperat, fiind aproape să-și piardă controlul. Mâna lui o ținea de ceafă în timp ce o săruta, degetele savurând moliciunea de satin a părului ei. Se simțea de parcă era împins de o dorință sălbatică pe care nu o simțise pentru nici o femeie, dar era speriat că, atingând-o, în sufletul lui se putea naște un sentiment care, odată eliberat, nu mai putea fi controlat. Preț de o secundă, aproape că se retrase, dar nevoia era mai puternică. O sărută din nou, trăgând-o mai adânc în umbrele din galeria portretelor, cedând plăcerii și dorinței de netăgăduit.

Decolteul rochiei ei era adânc. Asta îl tulburase pe tot parcursul cinei. Era aproape sigur că ea alesese decolteul provocator

și mătasea strâmtă doar ca să-l tachineze. Așa că acum venise vremea să-i plătească pentru provocare. El trase, iar unul din sânii ei ieși foarte plăcut la iveală de sub șalul sclipitor argintiu, sfârcul parcă cerșind mușcătura ușoară a dinților lui. El se aplecă să sugă. Mairi scoase o exclamație de surprindere și-și dădu capul pe spate, părul căzându-i pe spate ca un râu întunecat peste pielea golașă. Preț de câteva secunde, Jack se gândi să-i tragă corsajul în jos ca să-i dezvelească sânii complet, dar apoi își dădu seama că arăta mai apetisantă așa, delicios de ciufulită, cu un sân acoperit decent, cu celălalt expus în mod nerușinat.

O ridică. Picioarele ei se răsuciră instinctiv în jurul taliei lui, iar spatele i se lipi de lambriu. Mătasea rochiei era alunecoasă și el se luptă să ajungă dedesubt, atingând cu cotul un bust al lui Iulius Cezar aflat în apropiere, care se clătină periculos pe postament. Apoi degetele lui cercetătoare găsiră intrarea de sub rochia ei, căldura și umezeala de dedesubt, iar mădularul i se întări dureros.

Mairi își dădu seama că el voia să o posede chiar acolo. Încremeni șocată și își desprinse gura de a lui.

–Aici? Șoapta ei îngrozită era ca a unei mătuși virgine confruntate cu depravarea. Jack!

Jack zâmbi și își apăsă buzele pe pulsul care îi bătea frenetic în scobitura gâtului ei. Își desfăcu pantalonii, se eliberă și se înfipse în ea, acoperindu-i gura cu a lui ca să înăbușe un strigăt.

–Chiar aici, îi confirmă el cu buzele lipite de ale ei.

Întrerupse sărutul și își întoarse fața spre pielea fierbinte și umedă de pe gâtul ei. Își lăsă limba să alunece, o gustă, mușcă ușor, în tot acest timp mișcându-se în ea cu mișcări lungi și adânci. Își lăsă din nou capul spre sânul ei, trăgând de sfârc, auzindu-i strigătele înăbușite, simțindu-i corpul tresăltând și strângându-se în jurul lui. Nu avea nici o îndoială că ea era șocată pentru că el alesese să o posede într-un loc public. Asta ducea intimitatea dintre ei la un cu totul alt nivel. Cu toate astea, simțea că și ea era excitată peste măsură de frivolitatea pură a situației. De regulă, ea nu risca, dar el preluase controlul, iar ea era neajutorată.

În acel moment, o ușă se deschise în capătul îndepărtat al galeriei și se văzu o lumină. Oare Robert și Lucy aleseseră exact acest

moment neconvenabil ca să le arate oaspeților colecția de portrete ale strămoșilor? Gândul acela îl făcu pe Jack să zâmbească.

O simți pe Mairi devenind rigidă când auzi și ea vocile. Încercă să se desprindă de el, dar nu se putea mișca, așa că el o ținu și mai strâns în timp ce îi permitea să alunece mai jos pe mădularul lui. Ea gemu când el o umplu complet.

– Trebuie să te oprești, șopti ea la urechea lui aproape fără suflare. Te rog! Ar putea...

Jack zâmbi din nou lipit de pielea fierbinte a umărului ei.

– Să ne vadă? întrebă el și o mușcă de gât suficient de tare încât să-i smulgă o exclamație, apoi se înfipse iar în ea.

Ea își înăbuși un strigăt. El își lăsă capul în jos spre sânul ei și o dezmierdă din nou, o mușcă și își lăsă limba să alunece peste sfârc. Ea respira sacadat.

Se auziră pași pe podeaua din lemn a galeriei.

– Jack! șopti ea agitată și se foi.

El o ținu ferm în loc.

– Șșt! El continuă să o pătrundă ei fără grabă, cu mișcări lente. Nu vrei să te audă. Gândește-te cât de șocat ar fi Angus. Și cât de geloasă ar fi Dulcibella.

Mairi scânci ușor. Corpul ei se strânse în jurul lui; ea se arcui în sus, iar el se mișcă mai tare. Lumina se apropia. Vocile deveniră mai puternice – Robert, Lucy, Lachlan, Dulcibella, toți oaspeții.

– Acesta este stră-străbunicul meu, zise Robert. A luptat în revolta iacobită din 1719, iar aici...

Mairi scoase un geamăt scurt. Pielea ei acoperită de sudoare era lipită de a lui Jack.

– Te vor vedea toți, șopti Jack, goală până la brâu și cu mine înăuntrul tău.

Vorbele răutăcioase fură de ajuns ca să o împingă spre extaz. Avu un orgasm violent, pulsația sălbatică a corpului ei provocându-i și lui eliberarea atât de intens încât se clătină. Se loviră de lambriul de pe perete, corpul ei încă strângându-l în timp ce val după val de plăcere se abătea asupra lui.

– Cine e acolo? se auzi vocea Dulcibellei prin extazul lor, ascuțită ca un ac.

Jack se îndreptă, punând-o ușor pe Mairi jos. Văzu că străbătuse un portret al celui de-al cincilea Lord Methven, care acum atârna într-o parte. Iulius Cezar căzuse pe jos și se alesese cu nasul ciobit.

– Sunt doar servitorii, zise Robert. Aici este portretul Clementinei, Lady Methven...

– Repede! șopti Jack, apoi deschise cea mai apropiată ușă și o împinse pe Mairi dincolo de ea.

Unul dintre avantajele de a fi nepotul fostului marchiz era că măcar cunoștea încăperile castelului. O conduse pe Mairi printr-o serie de anticamere, oprindu-se doar ca să o mai sărute pe drum. Ea gâfâia și era superb de răvășită, râzând, cu o lumină de încântare în ochi.

– Ești scandalos! zise ea.

Îl sărută cu buzele lipite de ale lui, limba ei alunecând adânc înăuntru ca să se împletească cu a lui într-o fierbințeală plină de pasiune. Jack simți cum se întărește din nou ca răspuns. Ea era surprinzător de sensibilă și îl făcea să se simtă ca un tinerel, nerăbdător să o posede din nou.

– Iar ție îți place să scandalizezi, zise el, lipind-o de perete ca să o sărute din nou. Cine ar fi crezut?

Avură nevoie treizeci de minute ca să ajungă iar în capătul scărilor, timp în care el o posedă din nou pe masa de biliard de sus, știind că restul oaspeților aveau să se adune pentru cină și întrebându-se unde erau.

– Mi-am pierdut un pantof, se plânse Mairi când ieșiră din labirintul anticamerelor. Jack îi ajustă corsajul rochiei, trăgându-l la loc. Ea se întoarse ca să se privească într-una din oglinzile lungi de la capătul scărilor și își duse mâna la obrajii îmbujorați.

– Oh! făcu ea. E imposibil să cobor în salon așa cum arăt acum.

– Nu, fu de acord, Jack. Arăți complet cucerită.

Ea îi atinse obrazul într-o dezmierdare ușoară.

– Trebuie să mă duc să mă aranjez. Se ridică pe vârfuri și îl sărută. Mulțumesc, șopti ea. Vino mai târziu în camera mea!

Mairi dispăru pe coridor spre dormitorul ei.

Jack își reprimă impulsul de a o urma. Se simțea complet satisfăcut fizic, dar în același timp nemulțumit într-un fel pe care nu-l putea exprima. Îi spusese lui Mairi că nu voia decât o aventură,

fără obligații sentimentale, apoi, când ea tratase sexul ca pe o tranzacție fizică, plăcută, dar fără importanță, el ar fi vrut să lovească cu pumnul în stâlpul de susținere al scării, plin de frustrare. Avea exact ce credea că își dorea. Cu toate astea, se părea că nu mai dorea același lucru.

Exista o oarecare ironie dar, la naiba, nu o putea descifra!

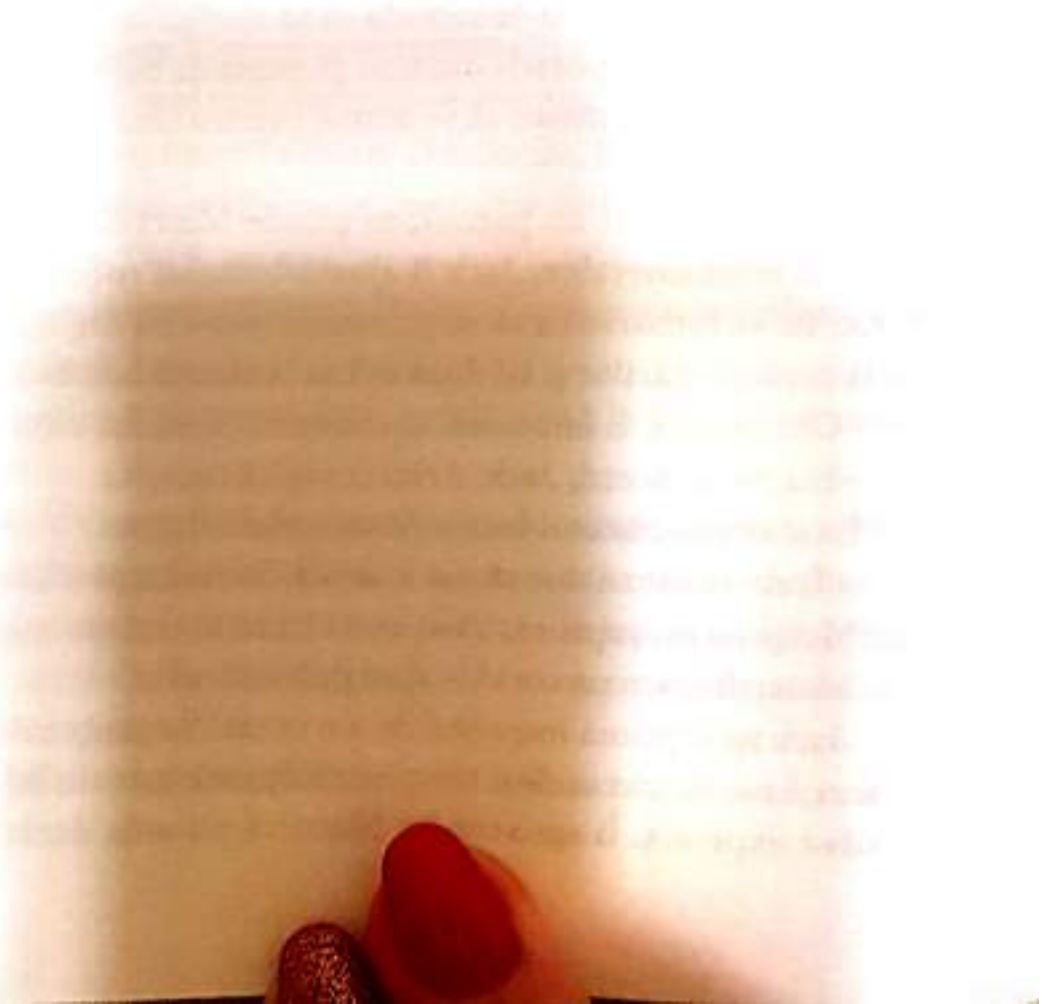

Capitolul 14

Era dimineața botezului lui Ewan. Jack se trezi brusc, lac de sudoare și tremurând. Camera era întunecată și preț de o clipă nu avu idee unde se afla, pentru că rămășițele coșmarului încă se agățau strâns de mintea lui. Cu un geamăt, se răsuci pe spate și își puse antebrațul peste ochi. Avea un gust amar. Imagini îi dansau în fața ochilor închiși; el era un băiețel stând în biserică – una enormă, în care coloanele se înălțau atât de sus încât abia le putea zări capetele, de parcă s-ar fi întins până la cer. Tatăl său era acolo, radiind, mama lui, la fel, zâmbea cu un bebeluș în brațe, îmbrăcat într-o rochie de botez din cea mai fină dantelă cu satin. El era în hainele cele mai bune de duminică; gulerul era prea strâmt și jacheta prea mică, dar fusese spălat și pieptănat frumos. Nimeni nu îl băga în seamă. Erau prea ocupați să admire copilașul, și părinții erau prea ocupați să se uite unul la altul.

– Tu ești fratele lui Averil, îi spuse bunica și îl cuprinse în îmbrățișarea ei parfumată.

Ea mirosea a violete, iar rochia ei de mătase era alunecoasă. El se retrase pentru că trebuia să pretindă că nu-i plăcea să fie îmbrățișat, dar de fapt o adora.

– Acesta e un lucru foarte important, Jack. Tu ești cel mai mare. Trebuie să ai grijă de ea.

„Trebuie să ai grijă de ea."

Gustul amar i se accentuă. Simți cum îl cuprinde o dezolare profundă. Se rostogoli și apucă cutia cu iască, dar, neîndemânatic, o scăpă pe jos. Blestemă și se ridică, ducându-se la fereastră și dând la o parte draperiile.

Noaptea încă domnea peste pajiști. Nu era urmă de lună pe cer. Norii erau destul de jos peste munți. Jack lăsă draperiile să cadă la loc și luă o surcea, reușind de data asta să aprindă o lumânare.

Arunca o lumină galbenă în încăpere, dar lumina caldă nu făcu de cât să se simtă înfrigurat și izolat.

Nu prea avusese coșmaruri în ultima vreme. Când plecase prima dată din Scoția ca să i se alăture lui Robert în Canada, era bântuit de vise rele, dar trecerea anilor pe unele le domolise, iar pe altele le alungase de tot. Asta făcea ca sentimentul palpabil de groază care îl cuprinsese să fie și mai tulburător. Bănuia că întoarcerea la Methven declanșase toate astea. Un botez era o ocazie de bucurie pentru cei mai mulți oameni, dar lui îi trezea amintiri neplăcute.

Decise să iasă să se plimbe; zorile aveau să vină curând, iar el putea să lase aerul proaspăt să alunge ultimele imagini din vis.

Se îmbrăcă neglijent, fără să se ostenească să-și cheme valetul pe care Robert i-l împrumutase pe durata ședерii. Pe terasă cădea o ploaie ușoară, așa că ieși pe ușa serei. Robert avea un paznic de serviciu la toate ușile în caz că Wilfred Cardross decidea să atace chiar castelul. Bărbatul căsca la post și îi făcu semn din cap lui Jack, lăsându-l să treacă.

În cenușiul luminii de dimineață, grădinile din Methven se întindeau dinaintea lui în splendoarea lor elegantă. Arătau foarte diferit față de perioada în care venise prima oară în copilărie, pe vremea bunicului său. Vechiul lord lăsase ca Methven și restul domeniilor să cadă în ruină și, chiar dacă zidurile prăbușite și clădirile neglijate erau un loc de joacă palpitant pentru un copil, aerul de melancolie care atârna deasupra locului fusese întunecat și depresiv. Robert făcuse să dispară toate astea și împreună cu Lucy transformase Methven într-un cămin plin de viață, vibrant. El adusese iubirea înapoi la Methven. Preț de o clipă, Jack se gândi la Glen Calder, domeniul lui, aflat la câțiva kilometri mai la nord. Glen Calder era la fel de frumos ca Methven, un castel vechi din piatră, cu vedere spre mării. Domeniul era eficient, prosper, dar nu era ca Methven. Nu era un cămin. Nu avea suflet.

Castelul se trezea la viață. Auzea voci, zornăit de oale și cratițe de la bucătărie, sunetul unei uși deschizându-se. Jack se îndreptă de spate. Avea nevoie de o baie și de bărbierit dacă voia să apară cât de cât respectabil la biserică.

Se uită spre fereastra lui Mairi. Draperiile grele de catifea erau trase. Nici unul dintre oaspeți nu era treaz. Simți o nevoie

imperioasă de a o vedea, și asta îl surprinse. Voia să vorbească cu ea. Pur și simplu să fie în preajma ei l-ar fi calmat într-un fel pe care nu-l putea defini.

La naiba!

Nu avea nevoie de nimeni. A te baza pe alții era o slăbiciune. Își aminti coșmarul. Dacă te deschideai iubirii, mai devreme sau mai târziu aveai să suferi.

Își trecu mâna peste bărbie, simțind barba crescută. Avea să strângă din dinți și să îndure ceremonia botezului, să fie martor la fericirea lui Robert și a lui Lucy, să vorbească cu oaspeții de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Iar apoi avea să găsească o sticlă de brandy și să se îmbete criță. Știa că avea să o facă. Știa, simțea cu disperare că era inevitabil. Nu putea să evite asta.

– Știi cumva unde e Jack? o întrebă Mairi pe Lucy.

Era seară și Ewan fusese de mult dus înapoi în camera lui, împreună cu fratele mai mare, în timp ce părinții și oaspeții luau cina și discutau, savurând buna ospitalitate din Highland. Mairi era epuizată. Stătuse în biserică în calitate de nașă a nepotului ei și depusese jurămintele, promițând să-l iubească și să-i susțină pe Ewan și pe familia acestuia. Lacrimile îi ardeau ochii și îi făceau gâtul să se strângă – erau lacrimi de bucurie, dar și de durere. Spera că avea să fie o nașă bună pentru nepotul ei. Dar se simțise vinovată să stea în biserică având în vedere că legătura ei cu Jack era atât de indecentă. Însă curând avea să se termine, își promise, și să devină cea mai decentă dintre nașe. Lăsând la o parte toate considerațiile morale, bănuia că modul lui Jack de a face dragoste îi alungase dorința de a avea alt amant. Trebuia să se mulțumească cu brodatul și cu pictatul ca viitoare distracții.

Jack stătuse în biserică împreună cu bunica lui. Ea își aminti cât de chipeș arătase, dar atât de serios și sever, atitudinea lui fiind atât de diferită de bucuria lui Lady Methven de a vedea următoarea generație stabilită în domeniul lor ancestral! Când se terminase slujba, Jack schimbase câteva cuvinte rapide cu bunica și apoi dispăruse. Mairi îl văzuse mai târziu în treacăt, vorbind cu oaspeții, dar acum dispăruse din nou.

Lucy se încruntă ușor.

– Jack este indispus.

– Indispus? întrebă Mairi. Ce vrei să spui?

I se părea ciudat, deși Jack fusese distant toată ziua nu doar cu ea, de parcă ar fi fost cu gândul în altă parte.

Lucy își mușcă buza de jos. Mairi se gândi că părea supărată, de parcă ascundea ceva, dar și exasperată.

– Robert spune că nu ar trebui să mă supăr pe el, zise Lucy. Dar mă supăr, nu mă pot abține!

Mairi deveni și mai îngrijorată. O luă pe sora ei de braț și o conduse departe de mulțimea din hol, spre salon, găsind refugiu în mica sală de lectură de lângă bibliotecă, care îi servea lui Robert drept birou.

– Ce se întâmplă? întrebă ea după ce închise ușa.

Lucy se așeză pe un scaun în foșnet de mătăsuri.

– Știi că Jack a refuzat să fie nașul și al lui James, și al lui Ewan? zise ea. Am încercat să nu mă simt rănită, pentru că Robert mi-a explicat că Jack a avut o copilărie dificilă. Și-a pierdut ambii părinți de tânăr, iar când a murit și sora lui... Ea se încruntă din nou. Înțeleg asta, dar... Tonul ei sugera că nu înțelegea defel. Dar m-aș fi gândit că o persoană care nu are familie s-ar bucura de ocazia de a face parte din familia noastră. Cu toate astea, Jack ne respinge de fiecare dată.

Mairi se gândi ce spusese Jack acasă la MacLeod, când susținuse că nu ținea la nimeni.

– Uneori, zise ea încet gândindu-se la propria experiență, e prea dureros să te apropii mai mult. Riscul de a fi rănit e prea mare. Poate că așa simte și Jack.

Lucy se uită la ea cu o privire goală.

– Ei bine, nu văd de ce ar trebui să plece să se îmbete.

– Oh, făcu Mairi, genul acela de a fi indispus!

– Pulbere, confirmă Lucy. Și într-o dispoziție mizerabilă. A aruncat cu un urcior după bietul Shawcross când s-a dus să-i mai ducă brandy. Robert spune... Se foi și apoi se uită la Mairi oarecum rușinată. Oh, nu trebuia să spun nimănui despre asta, dar tu ai dreptul să știi. Jack a avut mari probleme cu alcoolul. După ce a murit sora lui, el a înnebunit o vreme. Bea prea mult și a sfârșit într-o bătaie

în care a murit un bărbat. L-au închis, iar Lady Methven a trebuit să plătească pentru a-l elibera.

Mairi simți cum se înfioară. Își aminti că Jack nu băuse decât apă la hanul Inverbeg. Ea se gândise că era straniu, dar acum își dădu seama că nu îl văzuse niciodată bând vin, cu atât mai puțin brandy.

Se așeză pe scaunul aflat vizavi de sora ei.

– Când s-a întâmplat asta? șopti ea.

– Nu sunt sigură, răspunse Lucy. Jack trebuie să fi avut cam 17 ani. Era foarte tânăr.

„17." Oroarea o făcu pe Mairi să tresară. Când ea împlinise 17 ani, tatăl ei îi aranjase căsătoria cu un bărbat suficient de bătrân ca să-i fie bunic.

Chiar și acum își putea aminti sentimentul de groază și de neputință pe care îl simțise, felul în care fugise de o nefericire și dăduse de alta. Se simțise foarte singură și speriată. Oare Jack se simțise la fel când pierduse aproape pe toată lumea la care ținea? Jack îi spusese că fusese cam sălbatic în tinerețe. Presupusese că era vorba de aventurile unui tânăr privilegiat – prea multe jocuri de noroc, prea mult vin, prea multe femei. Habar nu avusese că fusese așa.

– Trebuie să mă duc la el, zise ea și dădu să se ridice.

Lucy păru alarmată. O prinse de mână.

– Nu m-aș duce. Serios, Mairi, cred că ar trebui să aștepți până când se trezește din beție.

– Am văzut nenumărați bărbați în diferite stadii de beție, zise Mairi. Nu-ți amintești cum era Lachlan după ce a descoperit pentru prima dată brandy-ul?

– Nu mă refer la asta, zise Lucy. Vreau să spun că Jack te va răni. Nu va dori asta, dar tot o s-o facă. Nu e ca Lachlan care s-a îmbătat într-o noapte la Edinburgh. Ea făcu un gest neajutorat. Băutura i-a devastat viața lui Jack, Mairi. L-a făcut periculos. Te rog...

– Trebuie să încerc, Lucy! zise Mairi. Știa că sora ei avea dreptate. Jack nu avea să se bucure de prezența ei, dar ăsta nu era un motiv suficient să-l lase singur cu amintiri dureroase și o sticlă cu brandy. Nu pot să-l las să se descurce singur cu asta.

Se ridică și își netezi fustele tulburată, neștiind de ce.

Pe scări se întâlni cu Shawcross, care cobora. Îi confirmă că Jack se afla în garderobă. O sfătui la fel cum o făcuse Lucy.

– Nu v-aș recomanda să-l deranjați, milady. Domnul Rutherford are un temperament nesigur când e beat.

Asta i se confirmă de îndată ce deschise ușa către garderobă. Era o încăpere mică, veselă, cu un foc în șemineu și lumânări aprinse, dar care duhnea a alcool. Jack era tolănit într-un fotoliu, cu lavaliera și jacheta date jos, picioarele lungi întinse dinaintea lui și un pahar pe trei sferturi gol, care i se legăna în mână. Arăta periculos în toate felurile posibile.

– Ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat, lua-te-ar naiba! zise el fără să ridice privirea. Dar dacă tot ai venit, poți să-mi mai torni un pahar.

– Ai băut destul, zise Mairi.

Jack își ațintì ochii verzi, strălucitori spre Mairi fără să clipească. Ea simți intensitatea privirii până în vârful degetelor de la picioare.

– Tu, se răsti el cu voce aspră și privirea așa de dură și nepăsătoare de parcă ar fi fost o străină. Ce dorești?

Durea. Durea tare, dar Mairi strânse din dinți. Știa că el suferea și încerca să scape de suferință; știa că nu putea și că era chinuit.

– Am venit să mă asigur că ești în regulă, zise ea.

Privirea aceea strălucitoare nu se abătu de pe chipul ei.

– Ei bine, zise Jack, după cum vezi, sunt foarte bine. Se întinse singur după sticla de brandy, turnând neglijent lichid în pahar și vărsând și pe masă. Poți să mă lași să mă duc dracului singur, adăugă el și se întoarse.

– Nu, făcu Mairi.

Ea văzu cum își duce mâna cu paharul la buze. Îi zâmbi disprețuitor.

– Nu? se miră el. Îmi pare rău... Ai nevoie de mai multe lămuriri? Am zis să pleci, dacă nu te superi.

– Nu, zise Mairi din nou.

Tremura. Se lăsă în genunchi lângă fotoliul lui.

– Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare rău că ziua de azi a fost atât de dureroasă pentru tine.

El își mijì ochii spre ea cu furie și neplăcere.

– Poftim?

– Bei ca să scapi de durere, zise Mairi. Înțeleg. Știu ce înseamnă să cauți uitarea. Știu că ți-ai pierdut părinții când erai tânăr, la fel pe sora...

El râse aspru și dur.

– Nu știi nimic.

Mairi își mușcă buzele ca să suporte disprețul cuvintelor lui.

– Atunci explică-mi, zise ea cu voce sigură.

El privi din nou la ea, dar de data asta nu era sigură că o vedea. Ea aștepta, conștientă că își ținea răsuflarea.

– Mi-am ucis sora, zise el. A fost vina mea că a murit.

Jack își trecu o mână peste față. Îl durea capul și își simțea ochii uscați. Se simțea de parcă și-ar fi pierdut ultimul vestigiu de apărare, de parcă nu ar mai fi avut unde să se ascundă. El nu era niciodată vulnerabil. Ura senzația aceea, dar nu avea idee cum să scape de ea.

Se uită la băutura din mâna lui și apoi la chipul lui Mairi. Ea era așa de frumoasă, se gândi el. Nu era vorba doar de trăsături bine definite, de culoarea ochilor sau de nuanța arămie a părului ei. Era candoarea care îi făcea privirea atât de clară și de onestă. Era generozitatea care o făcea să îi întindă o mână când el fusese atât de respingător cu ea. Ea avea o luminozitate și o dulceață care îl atrăgeau în mod irezistibil. Tânjea după ea, voia să se piardă în ea. Voia să o posede și să uite de orice altceva.

Dar bunăvoința din privirea ei avea să se transforme în repulsie când avea să afle adevărul.

– Îmi pare așa de rău, zise ea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Jack își întoarse privirea și se uită spre foc. Era mai ușor să îi spună fără să o privească, dacă nu era obligat să-i citească dezamăgirea și dezgustul de pe chip.

– Părinții noștri erau teribil de îndrăgostiți unul de altul, zise el. Parcă eu și Averil nu existam decât ca dovadă a iubirii lor. Când a murit tata, mama nu a putut suporta durerea. S-a sinucis câteva luni mai târziu. Eu i-am găsit trupul. A băut o cantitate mai mare de laudanum în noaptea aceea și pur și simplu nu s-a mai trezit a doua zi.

O auzi pe Mairi exclamând șocată.

– Jack, rosti ea și îi puse mâna pe braț, dar el i-o dădu la o parte, refuzând consolarea pentru că știa că nu o merita.

– Am încercat să o ajut, spuse el îndurerat. Știam că era teribil de nefericită, dar nu știam ce aș putea să fac, iar orice i-aș fi oferit nu ar fi fost niciodată de ajuns. Dragostea părinților mei unul pentru celălalt... El clătină din cap. Dragostea era o forță periculoasă și distructivă, iar el nu voia să aibă de-a face cu așa ceva. El și Averil fuseseră excluși din cercul fermecat al iubirii părinților lor și nu avuseseră cum să schimbe asta. Ne-a lăsat singuri, zise el.

– Trebuie să fi fost foarte tânăr, zise Mairi. Prea tânăr ca să porți povara unei asemenea responsabilități.

– Aveam 16 ani când a murit, zise Jack. Averil avea 12 ani. Am fost trimiși să locuim cu sora tatălui meu și cu soțul ei, dar ei nu ne-au vrut cu adevărat. Ne-au trimis pe amândoi la școală.

O văzu pe Mairi tresărind. Chipul ei era foarte palid.

– Pare foarte dureros, zise ea. Mai ales după ce ați suferit o pierdere așa de mare.

Jack ridică din umeri.

– Nu veneam cu nici un ban și eram o povară pentru ei.

Își trecu mâna prin păr.

– Ei bine, mă gândesc că îți dai seama ce s-a întâmplat. M-am revoltat. După o vreme, am fost exmatriculat de la școală, iar unchiul și mătușa mea și-au luat mâna de pe mine și pentru o vreme am fost sălbatic și incontrolabil. El se uită la sticla de brandy. Gustul alcoolului era acru pe limbă, dar tot voia mai mult. Tânjea după el, după uitare. Era beat, dar nu chiar atât de beat pe cât avea nevoie să fie. Beam prea mult, zise el. Mă băteam și eram un ticălos. Nu aveam mai mult de 17 ani... Durerea și amărăciunea se răsuciră înăuntrul lui. Și în toată perioada asta am abandonat-o pe Averil. Am crezut că era în siguranță la școală și că era bine îngrijită. Știam că îi era mai bine acolo decât i-ar fi fost cu mine. Ce puteam face pentru ea? Nici măcar nu fusesem în stare să îmi ajut mama. Nu fusesem în stare să o fac fericită ca să nu ne părăsească. Știam că nu i-aș fi făcut nici un bine lui Averil. El își goli paharul. Sticla scoase un clinchet, lovind paharul când și-l umplu la loc. Iar apoi, într-o bună zi, am auzit că a murit, zise el și trase adânc aer în piept. A murit în timpul epidemiei de febră tifoidă care izbucnise la școală.

Abia atunci am descoperit că era un loc îngrozitor – rece, murdar, cu hrană puțină și gătită prost, mucegăită. El se opri. A murit singură și înspăimântată, pentru că nimănui nu i-a păsat, cu atât mai puțin mie.

– Jack, zise Mairi, nu e adevărat...

– Este! Furia și vinovăția din sufletul lui erau ca o ființă vie care îl făcea să-și dorească să o lovească. Mi-am trădat mama, la fel pe Averil, iar din cauza asta, draga mea, vorbi el pe un ton batjocoritor și văzu cum ei i se înroșesc obrajii, ar trebui să te ridici și să mă părăsești fără să te uiți în urmă, pentru că nu sunt bun pentru tine.

O văzu pe Mairi cum închide ochii. Preț de o clipă, o lacrimă îi umezi genele, dar ea și-o șterse, furioasă.

– Nu vreau să te aud că spui astfel de lucruri, zise ea cu o privire furtunoasă. Erai doar un copil, Jack. Nu ar fi trebuit să porți povara unei astfel de responsabilități. Nu a fost vina ta.

– Încerci să mă consolezi? Acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea de la ea. Mă tem că de la tine vreau un singur lucru, iar ăsta e ce am făcut aseară în galerie.

Văzu că i se taie răsuflarea când cruzimea cuvintelor lui ajunse la ea. Se retrase de lângă el, dându-se în spate și împiedicându-se de fuste în graba de a se ridica.

– Nu înțeleg de ce trebuie să fii atât de brutal, zise ea. De ce încerci să mă rănești?

O rănea pentru că se ura pe sine. Aproape că o ura și pe ea pentru că refuza să se îndepărteze de el. Jack simți că nu mai putea înghiți. Simțea o durere arzătoare în piept. Nu avea să-i răspundă. Nu putea. De ce nu putea afurisita femeie să-l lase în pace? Îi amintea de bunica lui, care venise la închisoare, pășind cu grație peste toată mizeria de acolo ca să-l salveze, când el merita să fie abandonat. Mairi avea aceeași forță și același spirit invincibil. Și ea refuza să plece. Era mult, mult prea bună pentru el.

Ea făcu un pas în față, dar, înainte să poată vorbi, el se întoarse spre ea și o apucă de umeri.

– Te avertizez, Mairi, zise el, că dacă mai rămâi un minut, te voi lua și te voi poseda doar ca să uit. Făcu semn cu capul spre ușă. Acum du-te cât încă poți!

*

Mairi simți cum îi bubuie inima. Se temea și totodată nu se temea de Jack în starea asta; sub toată cruzimea se ascundea un bărbat care suferea atât de mult încât ea voia să îl ajute. Dacă acesta era felul în care putea să ajungă la el, atunci așa trebuia să fie.

Nu se mișcă. Ochii lui sălbatici și furioși îi scrutară chipul, dar el nu făcu nici o încercare de a o atinge. Ea își puse o mână pe ceafa lui și îi trase capul spre al ei, sărutându-l ușor. Simțea rezistența în el. Preț de o clipă, el nu răspunse, apoi scoase un geamăt disperat și o cuprinse cu brațele. Gura lui îi strivi buzele. Ea și le deschise pentru el de îndată și el o sărută cu o nevoie și o disperare frenetice. Ea îi oferi sărut pentru sărut, agățându-se de el în timp ce camera se învârtea în jurul ei și podeaua părea că i se clătină sub picioare.

El tremura când se dezbrăcă și când îi trase la întâmplare hainele de pe ea. Se lăsară amândoi pe pat, mâinile lui alergând cercetătoare pe tot corpul ei, precum cele ale unui bărbat însetat de atingerea ei, însetat de iubire. Fără nici o atingere blândă, o desfăcu și o pătrunse fără tandrețe. Ea îl ținu, mângâindu-l pe umeri și pe spate, trăgându-l aproape de ea, simțind tumultul de emoții care îl mâna.

Îi șopti dezmierdări în timp ce el o poseda. Știa că trupul ei nu era decât o cale de a scăpa de durere, dar era de ajuns dacă putea să îi ofere asta.

Când totul se termină, el își odihni obrazul pe pieptul ei, cu ochii închiși, gâfâind.

– Îmi pare rău, zise el, părând tulburat. Atât de rău!

Ea îl mângâie pe cap și îl ținu strâns în timp ce el adormi. Acum înțelegea de ce Jack nu lăsa pe nimeni să se apropie de el și de ce nu voia responsabilitatea unei soții și a unei familii. O durea inima pentru el. Îl strânse mai tare în brațe. Nu știa cum putea să-l convingă că nu era vina lui. Fusese așa de tânăr și pierduse atât de mult! Era greu să vindeci răni atât de vechi și de adânci. Se temea că urma să fie imposibil. Și se temea și mai mult că el nu voia să o lase să încerce.

Jack se trezi înțepenit, cu o durere de cap care îi bubuia în tâmple și un gust mizerabil în gură. Se trase încet din brațele lui Mairi, se ridică și se dădu jos din pat. Aerul rece îl învălui; îi lipsea deja căldura patului, dar și mai mult îi lipsea confortul atingerii lui Mairi.

Își trase pantalonii și cămașa pe el, se duse la măsuța de toaletă și își stropi cu apă pe față și pe ceafă, primind cu bucurie șocul apei reci. Își netezi părul ud și se întinse după un prosop. Nu mai băuse atât de mult de ani întregi. Nu îl ajutase să scape de amintirile bune. Doar Mairi încercase să îl ajute, iar drept răspuns el fusese crud cu ea și o posedase fără să țină cont de sentimentele ei în timp ce ea îi arătase doar generozitate și tandrețe. Vina și rușinea pe care le simțea se adâncirâ. Nu exista scuză pentru comportamentul său. Nimic nu justifica asta.

Pe măsuța de toaletă se afla o tavă cu o carafă cu apă proaspătă și un flacon cu un lichid gros de culoarea prunei. Shawcross o lăsase acolo mai devreme, când intrase de atâtea ori, iar Jack, cu o lipsă de politețe de neiertat, îi spusese să aducă altă sticlă de brandy și să iasă naibii de acolo. Bău tonicul dintr-o înghițitură. Avea un gust așa de oribil, încât pe moment avu impresia că valetul decisese să se răzbune și îl otrăvise. Apoi amestecul începu să aibă efect, iar durerea de cap slăbi, oboseala începu să dispară și simți prospețimea mentei și mai puțin acreala alcoolului. Rămase doar sentimentul de rușine, dar Jack bănui că pentru acesta nu exista leac.

În patul mare, Mairi se foi în somn și se îngropă mai mult sub așternut, bolborosind ceva. Jack traversă camera și se așeză lângă ea. Se simțea straniu. Voia să o atingă și să o țină aproape de el. În același timp, nevoia aceea era marcată de un sentiment teribil de groază. Nu înțelegea de ce îi povestise despre mama și sora lui. El nu făcea confesiuni, cu atât mai puțin despre familie. Nu vorbise niciodată cu Robert despre asta, nici cu bunica lui. Nu voia să dezgroape trecutul, să vorbească despre eșecul lui sau de ce nu mai avea încredere să iubească.

De ce îi povestise totul lui Mairi era inexplicabil. El știa să se protejeze. În decursul anilor, ridicase ziduri de apărare pe care credea că nu le putea dărâma nimeni. Cu toate astea, Mairi reușise.

Ea deschise ochii, iar el avu un straniu sentiment de revoltă, dar și un dor atât de puternic, încât se cutremură.

Îi atinse foarte ușor obrazul.

–Te-am rănit? întrebă el morocănos.

Mairi zâmbi, iar el simți din nou cum inima i se strânge.

–Nu, zise ea.

– Îmi pare rău, îi spuse Jack.

Ea clătină ușor din cap.

– Nu ai de ce să te scuzi, spuse ea și adăugă: Jack, trebuie să știi că nu a fost vina ta!

Jack clătină din cap. Auzea vorbele ei, dar nu avea să le creadă vreodată. Ceva se frânsese, se desfăcuse în bucăți undeva în adâncul ființei lui.

– Îmi pare rău, zise el din nou și văzu cum lumina se stinse în ochii ei.

Amândoi știau că de data asta el nu se scuza pentru comportamentul față de ea, ci pentru faptul că nu putea să-i accepte cuvintele. Nu voia să le audă și cu atât mai puțin să aibă nevoie de ea așa cum avusese în noaptea care trecuse.

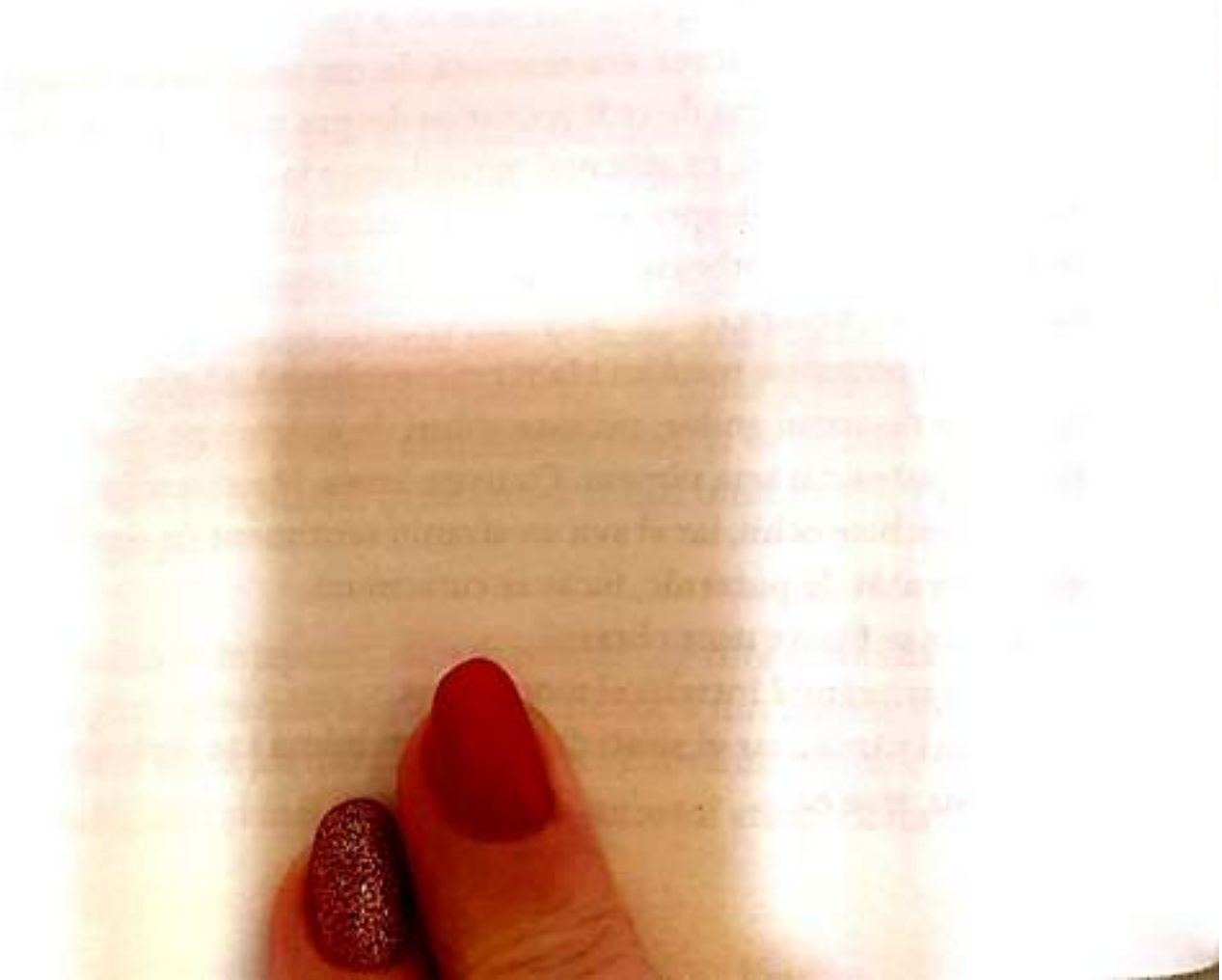

Capitolul 15

Mairi era atât de epuizată emoțional, încât dormi până târziu, nu o auzi pe cameristă care veni să aprindă focul, nu se mișcă nici măcar când Jessie veni să aducă tava cu micul dejun. În cele din urmă, se trezi când Lucy bătu la ușă și intră în cameră, dând draperiile la o parte și lăsând soarele să intre.

– Îmi cer scuze că te deranjez, zise Lucy și se așeză pe marginea patului, dar eram îngrijorată.

– Pentru Jack? întrebă Mairi. Se ridică din pat și se frecă la ochi. Nu mai e beat și cred că și-a revenit.

– Ei bine, sunt sigură că toți vor fi bucuroși să afle asta, zise Lucy destul de ferm. De fapt, voiam să spun că eram îngrijorată pentru tine. Îi luă mâna lui Mairi într-a ei. Te-a rănit? întrebă ea pe un ton grav.

Mairi se surprinse pe ea însăși izbucnind în plâns. Simți degetele lui Lucy strângându-i mâna. Apoi sora ei o strânse în brațe, iar Mairi fu surprinsă să descopere că acea îmbrățișare era unul dintre cele mai frumoase lucruri din lume.

– Înțeleg că a făcut-o, zise Lucy cu o voce înăbușită, dar care tot suna aspru. Ticălosul! O să-l omor, nu-mi pasă că este vărul lui Robert...

– Te rog, zise Mairi și îi dădu drumul. Nu e nevoie de un război în familie. E în regulă, să știi. Chiar e.

Nu era foarte sigură că era în regulă, dar nu voia să-și analizeze sentimentele prea îndeaproape în dimineața aceea. Își simțea inima rănită.

Lucy nu părea convinsă.

– Să știi, zise ea foarte serios, că cel mai bun sex din lume nu merită doi bani dacă vine însoțit de atât de multă suferință. Ar putea să ți se pare că merită, dar să știi că nu e așa.

Mairi chicoti, în ciuda stării ei.

– Așadar, acum ești expertă, zise ea. Da, știu asta.

– Ți-a spus Jack ce s-a întâmplat cu mama și cu sora lui? întrebă Lucy.

– Da, răspunse Mairi. Mi-a spus.

Chipul lui Lucy se lumină.

– Oh, e bine, pentru că până acum nu a vorbit niciodată despre asta. Nici măcar cu Robert.

– Nu știu cât îl va ajuta că a vorbit cu mine, zise Mairi cu sinceritate. Jack a regretat că a făcut-o imediat după ce mi-a spus.

Lucy studie chipul surorii ei cu o privire pătrunzătoare.

– Acum câteva zile, eram îngrijorată că logodna ta cu Jack era de fațadă, zise ea încet. Acum mă tem că te vei îndrăgosti de el.

Acesta era alt subiect pe care Mairi nu se simțea pregătită să-l discute în dimineața aceea.

– Nu te teme, zise ea. Chiar dacă voi pierde un amant, am regăsit în schimb o soră.

Lucy îi strânse din nou mâinile și se ridică.

– Ce lucru drăguț ai spus, zise ea cu ochii umezi și apoi zâmbi. Mă tem că ai regăsit și o cumnată la Methven, fie că îți dorești, fie nu. Mă bazez pe tine să concurezi împotriva Dulcibellei la tirul cu arcul în dimineața asta. Se opri în ușă și adăugă: Oh, și dacă ai reușit să o nimerești pe ea mai degrabă decât ținta, cred că toți am fi recunoscători.

Jack stătea pe pajiște și se uita cum Mairi o bătea zdravăn pe cumnata ei, Dulcibella, la jocul cu bile. De regulă, îi displăcea să stea deoparte, dar simțea o plăcere stranie să o privească pe Mairi. Ea își rostogolea bilele spre țintă cu putere, eleganță și exactitate. În schimb, Dulcibella nu avea deloc talent, avea încheieturi slabe și, după ce pierduse două partide în fața lui Mairi, se bosumflă.

Jack își spuse că stătea în preajma lui Mairi ca să aibă grijă de ea, dar știa foarte bine că era o minciună. În spatele zidurilor castelului Methven era mai în siguranță ca oriunde, și el nu trebuia să o urmeze peste tot ca un animal de companie. Nu făcea decât să-l tulbure faptul că o urma pentru își dorea asta; îi făcea plăcere să o privească, să discute cu ea și adora să facă dragoste cu ea. După noaptea

în care se îngrozise pentru că se îmbătase, încercase să stea departe de ea, ca măcar să-și demonstreze sieși că ea nu avea nici o putere asupra lui. Eșuase lamentabil. În decursul ultimei săptămâni, se dusese în camera ei în fiecare noapte și făcuse dragoste cu ea cu o dorință sfâșietoare, care l-ar fi tulburat dacă ar fi meditat la asta. Se gândise că avea să se satură, să se plictisească, așa cum se întâmplase cu toate femeile din viața lui înainte, dar se părea că nu conta de câte ori făcea dragoste cu ea. Simțea o dorință crescândă în fiecare noapte și zi și în fiecare altă clipă.

Ca o vagă tentativă de a fi discret, se asigura că nu se ducea niciodată în camera lui Mairi înainte ca în casă să se lase liniștea și avea grijă să nu fie descoperit de cameristă în patul ei. În aventurile lui trecute asta nu fusese niciodată o problemă. Cu Mairi însă acest lucru devenea tot mai dificil, spre marea lui dezamăgire. El voia să rămână cu ea, să doarmă cu ea și faptul că nu putea era absolut frustrant. Și mai exasperant era că în timpul zilei erau nevoiți să păstreze aparențele unei logodne respectabile. Acest lucru se dovedea fatal pentru autocontrolul lui Jack deoarece părea să fie și mai greu și îl făcea să o dorească pe Mairi și mai tare. Își dădu seama, fără a-i veni a crede, că nici nu se mai uitase la alte femei de când se culcase prima dată cu Mairi.

Sosirea ceaiului oferi o bine-venită distracție. Servitorii aranjară totul sub un cort uriaș în dreapta pajiștii, umbrit de pini înalți. Încet-încet începură să apară și restul invitaților la reuniunea de familie: Lucy cu sora ei Christina și alți membri ai familiei ieșiră pe ușile terasei, Robert și Lachlan se apropiară dinspre grajduri, Lady Methven veni din grădina de trandafiri. Exista și un nou-venit, un domn înalt, blond, solid și serios cu o geantă cu documente sub braț. Se opri la marginea pajiștii ca s-o salute pe Mairi, iar Jack îl văzu sărutându-i mâna. Mairi zâmbea. În mod evident, se cunoșteau foarte bine. Jack se ridică imediat și se duse să li se alăture. Râsul lui Mairi răsună tare. Jack observă că musafirul încă o ținea de mână și zâmbea. Vorbeau ca doi prieteni vechi.

– Jack! Mairi se întoarse spre el când ajunse în dreptul ei. Ochii ei albaștri erau luminoși și zâmbitori. Permite-mi să ți-l prezint pe domnul Cambridge, care administrează afacerile lui

Lord MacLeod și care e un vechi prieten. Jeremy, logodnicul meu, domnul Rutherford.

Jack făcu o plecăciune.

– Cambridge.

Avea destulă minte să nu arate nici un fel de animozitate față de celălalt bărbat, deși, judecând după expresia lui Cambridge, antipatia era reciprocă.

– Rutherford. Ochii cenușii ai lui Cambridge erau reci. Felicitări pentru logodnă, milady, adăugă el spre Mairi. Aruncă apoi o privire spre Jack. Lord MacLeod m-a informat despre logodnă.

Cambridge voia să-l informeze că știa de logodna falsă și temporară. Simți o săgeată de furie și se trase mai aproape de Mairi.

– Mulțumesc, zise el rece. Sunt cel mai norocos dintre bărbați.

Privirea lui Cambridge deveni și mai rece.

– Așa aș crede, zise el.

Mairi fie nu simțise ostilitatea dintre cei doi bărbați, fie era hotărâtă să o ignore pentru că îl trase pe Jeremy Cambridge spre masa de ceai.

– Jeremy, zise ea, vino și stai lângă mine și spune-mi toate noutățile de la Strome.

– Ai venit cu afaceri de la Strome, Cambridge? întrebă Jack.

Sugera că, dacă era așa, Cambridge trebuia să rezolve problema pentru care venise și să plece. Știa că era nepoliticos din partea lui, dar nu-i păsa.

– Da, zise Cambridge, fără să se ostenească să-i spună *domnule*. Le voi discuta mai târziu cu Lady Mairi.

Asta fusese o săgeată pentru Jack. O văzu pe Mairi uitându-se la Cambridge și încruntându-se ușor.

– Domnul Rutherford ni se va alătura pentru asta, zise ea, iar Jack simți o străfulgerare de plăcere care îl luă prin surprindere. Îi prinse mâna lui Mairi, iar ea îi oferi un zâmbet timid care îi strânse inima.

Ceilalți începură să se așeze la locurile lor în jurul mesei mari, rotunde. Dulcibella deja se agita, insistând ca Lachlan să-i pună un scaun exact în locul potrivit – apărat de vânt și unde soarele să nu-i bată în ochi.

Dulcibella chiar era frumoasă, se gândi Jack, cu părul ei castaniu bogat și ochii mari căprui, dar gura cu colțurile în jos sugera că era permanent dezamăgită de viața ei. Se uită de la chipul ei la al lui Mairi. La prima vedere, Mairi nu dădea impresia de căldură, deoarece frumusețea ei clasică era perfectă și părea rece, ca o statuie. Amintindu-și cum se încălzea sub atingerea mâinilor lui, Jack simți că gulerul și pantalonii îi deveniră prea strâmți.

De parcă ar fi fost atrasă de privirea lui, ea își ridică ochii și-i întâlni pe ai lui. Zâmbi, iar Jack simți o emoție pe care nu o putea explica.

– Miroși a grajduri, îi spuse Dulcibella soțului ei, strâmbând din nas. Te rog să nu stai în direcția din care bate vântul.

– Și tu pari plină de sudoare, draga mea, replică Lachlan printre dinți. Jocul a fost mai obositor ca de obicei.

– Sora ta l-a abordat așa cum face cu toate lucrurile! se răsti Dulcibella.

– Întotdeauna am spus că, dacă joci, atunci joci ca să câștigi, zise Jack cu amuzament.

Dulcibella îi aruncă o privire. Jack își dădea seama că ar fi vrut să nu-l placă, dar era prea vanitoasă ca să facă asta. Nu suporta să nu fie admirată.

Bătu cu mâna pe scaunul de lângă ea.

– Veniți să stați lângă mine, domnule Rutherford și povestiți-mi care din multele talente ale lui Lady Mairi v-a atras prima dată la ea. Oare talentul ei de a picta cu acuarele sau cântatul la harfă? Dar nu... Făcu o pauză. Nu pot fi astea, căci se pricepe prea puțin la ele. Vă rog să-mi spuneți!

Jack se uită la Mairi și văzu o sclipire de amuzament în ochii ei. Își dădea seama că ea pregătea un răspuns devastator pentru Dulcibella – presupunând că nu îi servea el unul mai întâi.

Lucy se înroși, fiind deranjată de o lipsă atât de flagrantă de politețe la masa ei de ceai. Lady Methven se uita la Dulcibella de parcă ar fi văzut o formă deosebit de dezagreabilă de insectă stând la pândă în prăjitura ei.

– Poate că Jack a fost atras de șarmul și de manierele impecabile ale lui Lady Mairi, zise Lady Methven tăios. Bunele maniere sunt atât de rare în zilele noastre!

Dulcibella se înroși ca o cărămidă și tăcu preț de o clipă lungă și binecuvântată.

Cum Jeremy Cambridge îi ținu scaunul lui Mairi, Jack se așeză lângă Dulcibella și îi dădu ceașca de ceai pe care o umpluse Lucy. Cambridge, se gândi el, în timp ce îl privea pe bărbat înșirând în fața lui Mairi o varietate de prăjituri și de sendvișuri, era mult prea atent cu logodnica lui. Știa foarte puține despre el și nu simțea dorința de a afla mai multe. Își dădea seama că omul îi displăcea profund, deși nu știa mai nimic despre el, iar asta îl irita și mai tare. Îl privi pe Cambridge vorbind cu Mairi și observă la el o atitudine ciudat de posesivă. Nu părea doar să o admire, ci și să creadă într-un fel că era proprietatea lui. Era ciudat, dar poate că se întâmpla asta pentru că Mairi era o MacLeod prin căsătorie și Cambridge era cel care se ocupa de afacerile lui MacLeod. Sau poate, fu obligat Jack să admită, judecata lui părea să dispară când venea vorba de Mairi.

Decât să se mai chinuie singur privind-o pe Mairi zâmbindu-i lui Cambridge, se întoarse spre sora ei mai mare, care se afla în cealaltă parte a lui. Lady Christina MacMorlan era cea mai mare dintre fiicele ducelui de Forres, o femeie ca un șoricel maroniu și plictisitor și a cărei viață fusese sacrificată pentru a administra casa tatălui ei și pentru a ajuta la creșterea copiilor mai mici după moartea mamei lor. Nu semăna nici cu Lucy, care era mică și energică, nici cu Mairi, care era rece și elegantă, dar părea insipidă, de parcă alegea voit să se confunde cu peisajul.

– Vă bucurați de vizita în Highland, Lady Christina? întrebă Jack.

Christina tresări de parcă cineva ar fi aprins un foc sub scaunul ei. Se îmbujoră.

– Oh, eu...

– E așa de plictisitor la țară, o întrerupse Dulcibella. Doar munți oribili și drumuri proaste. Nu mai suport!

– Atunci va trebui să-l rogi pe Lachlan să te ducă acasă cât mai curând, zise Lucy. Nu se poate să te lăsăm să suferi.

– Nici nu m-aș gândi să mă aventurez dincolo de zidurile castelului, se cutremură Dulcibella. Nu cu bărbați periculoși pe picior de război! Voi sta aici până când va fi prins vărul Cardross.

Jack îi văzu pe Robert și pe Lucy schimbând o privire. Robert își dădu ochii peste cap.

– Ce frumoase sunt grădinile de trandafiri acum, îi spuse Mairi lui Lady Methven. Domnul Rutherford mi-a povestit că vă place mult să grădinăriți. Ați fi avut multe de discutat cu fostul meu soț. Era un botanist cunoscut.

O pală de vânt agită pinii și făcu să fluture pereții pavilionului. Jack își dădea seama că începea să se enerveze. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o asculte pe Mairi ridicând osanale sfântului Archie MacLeod. La naiba cu el! Rezistă dorinței de a lovi în ceva. Logodna lor părea banală în comparație cu complexele sentimente pe care le avea Mairi pentru MacLeod. Dar nu știa de ce îl irita asta.

Își bău ceaiul – pe care îl ura și-l considera o băutură fără gust – și mâncă o bucată de prăjitură Dundee, care era foarte bună. Mairi și Cambridge erau adânciți în conversație, iar părul lui blond și cel roșu-castaniu al ei se apropiaseră. Jack scrâșni din dinți.

Se ridică brusc.

– Robert, întrebă el, vrei să organizezi încă o patrulă pentru după-amiaza asta? M-aș duce să călăresc înainte de cină.

Acest anunț fu întâmpinat de exclamații șocate din partea celor mai multe doamne.

– Vai, domnule Rutherford, tremură vocea Dulcibellei, nici să nu vă gândiți! Ați putea fi împușcat, mutilat, omorât!

– Totuși, voi risca, zise Jack.

– La Kinlochewe a sosit deja un detașament de cavalerie, zise Robert. Până mâine sunt sigur că îl vor arunca pe Cardross înapoi în spatele gratiilor.

– Sper și eu, interveni Dulcibella și își dădu farfuria la o parte. Este atât de dezolant să ai un renegat în familie!

Jack îl privi pe Jeremy Cambridge. Acesta urmărea conversația cu mare atenție, cu ochii mijiți. Când surprinse privirea lui Jack, zise cu mare emfază:

– Tocmai îi spuneam lui Lady Mairi că Lord MacLeod a fost foarte îngrijorat să audă de vestea atacului asupra trăsurii ei. Oferă toată susținerea în capturarea contelui de Cardross.

– Mulțumim, zise Robert.

– Pe mine mă vânează Wilfred, zise Dulcibella bosumflată, de parcă era mai bine să se bucure de îndoielnica onoare de a fi ținta lui Cardross decât să fie ignorată. Sunt sigură că a atacat trăsura lui Mairi doar pentru că a crezut că eram eu!

Nimeni nu o contrazise. Jack bănuia că toată lumea își dorea ca Dulcibella să fi fost într-adevăr în trăsura aceea și ca Wilfred Cardross să o fi prins.

– Mairi, zise el, dacă ai terminat ceaiul, m-aș bucura de compania ta în drum spre grajduri.

Cambridge păli dezamăgit. Mairi zâmbi și se ridică în picioare.

– Desigur, Jack! Se întoarse apoi spre celălalt bărbat: Putem discuta mai târziu, după ce se va întoarce Jack?

– Nu e nici o grabă, zise Robert alene. De ce nu rămâi la cină, Cambridge? Poți să stai aici peste noapte și să ții întrunirea mâine-dimineață.

Îi întoarse privirea lui Jack ridicând din sprâncene, făcându-se că nu înțelege.

– De ce îi permiți lui Cambridge să-ți arate atâta atenție? întrebă Jack în timp ce se plimba cu Mairi pe pajiște. Nu va face decât să le confirme unora și altora că îți place să flirtezi.

Mairi ridică din sprâncene.

– Avem altă dispută ca între amanți? întrebă ea pe un ton mieros. Nu fi caraghios, Jack! De ce nu îl placi?

Jack ridică din sprâncene și văzu culoarea roz de pe pomeții ei.

– Aș fi zis că e evident, spuse el tărăgănat. Poftește la ce e al meu.

Mairi scoase un țâțâit exasperat.

– În primul rând, nu e adevărat. În al doilea rând, eu nu sunt o proprietate. Și în al treilea rând, Jeremy e un vechi prieten, nimic mai mult. Apreciez sfaturile lui în afaceri, iar Lord MacLeod îl apreciază. E un om foarte plăcut.

– La naiba cu laudele! zise Jack, observând că îi revenea buna dispoziție. Mie nu mi-ai spus niciodată că sunt plăcut.

– Asta pentru că nu ești, replică Mairi pe un ton acru. Nu ești deloc plăcut.

Jack o prinse și o trase în spatele unui vas uriaș sculptat în piatră.

– Dar tot mă placi, zise el.

O simțea foarte plăcut în brațele lui, caldă, moale și atât de tentantă.

– Nu sunt sigură că o fac, spuse Mairi, dar el descoperi cu mirare că nu se lupta să scape.

– Atunci, dacă nu mă placi, continuă Jack, atingându-i lobul urechii cu buzele, trebuie să-ți placă felul în care te fac să te simți. Îi sărută adâncitura din spatele urechii și o simți cum tremură. Voi veni la noapte în camera ta, îi șopti el.

Buzele ei se arcuiră în mod delicios.

– Să ai grijă să vii! îi șopti ea.

Un grup de servitori apăru din direcția castelului cu mai mult ceai și prăjituri stivuite pe tăvi. Mairi se retrase discret de lângă el, iar Jack oftă și îi dădu drumul.

– Îmi doresc să poți veni cu mine să călărești, zise el brusc.

Privirea ei se îmblânzi.

– Mi-ar plăcea și mie, zise ea. Mi-ar plăcea să scap de aici. Mă simt țintuită.

Ea se ridică pe vârfuri și îi depuse un sărut pe obraz. Era cea mai castă și mai dulce formă de salut, dar, cu toate astea, Jack o simți în întregul corp. O privi în timp ce se întorcea la pavilion. Ar fi vrut să o ia din acea atmosferă apăsătoare a reuniunii de familie, din încorsetarea de a fi mereu sub privirile tuturor. Voia să fie singur cu ea, să călărească pe vârf de munte însoțiți doar de vântul cel rece.

Dar cel mai mult își dorea să o ia într-o călătorie nebunească, departe de amintirile despre Archie MacLeod. Însă nu putea face asta. Nu îl putea înlocui pe Archie și nici măcar nu știa sigur ce voia de fapt de la ea.

Mairi reuși să obțină câteva ore de liniște încântătoare ascunsă în bibliotecă, citind, înainte ca Jeremy Cambridge să o găsească. Știuse că el nu avea să aștepte până a doua zi dimineață. Nu dorea să discute cu el de față cu Jack. Când îi auzi pașii grei apropiindu-se, fu tentată să sară și să se ascundă în spatele unui raft de cărți, dar știa că ar fi fost un gest copilăresc. O enervase în timpul ceaiului cu felul lui pompos și important și nu putu să nu-și dea seama de animozitatea dintre el și Jack. Erau ca doi câini care își

dădeau târcoale. Se întrebă de ce bărbații trebuiau să se comporte atât de prostește.

Jeremy se așeză în fotoliul de vizavi și se lăsă în față cu mâinile atârnând între picioare, fixând-o cu o privire mai degrabă tristă decât supărată. Înainte ca el măcar să apuce să spună ceva, ea simți o senzație acută de iritare, știind că nu era deloc amabilă. Ar trebui să-i ofere măcar o șansă și să-l asculte.

– Îmi pare atât de rău, Lady Mairi, zise Jeremy. El clătină din cap. Dacă Lord MacLeod mi-ar fi spus dinainte de planurile sale, asta nu ar fi trebuit să se mai întâmple. Nu era nevoie să faceți ceva atât de nebunesc și să vă logodiți cu un individ periculos, care nu poate decât să vă distrugă reputația și mai tare.

– Presupun că te referi la domnul Rutherford, zise Mairi, pentru că el e singurul logodnic pe care îl am. Își închise cartea cu un pocnet. Ce dorești să-mi comunici, Jeremy, de ai bătut tot drumul de la Strome până aici? întrebă ea puțin cam acru.

– Am venit să aduc această scrisoare de la Lord MacLeod, zise Jeremy, deschizând cataramele genții cu acte, și să văd cum vă simțiți după teribilul șoc al atacului lui Wilfred Cardross. I-am promis lui Lord MacLeod că îi voi aduce vești despre starea dumneavoastră de sănătate.

El scoase scrisoarea din geantă, dar nu i-o întinse pe dată, ci o ținu în mână, de parcă ar fi fost făcută din aur prețios.

– E foarte amabil din partea lui Lord MacLeod, zise Mairi și rezistă dorinței de a-i smulge scrisoarea din mână. Te rog să îi spui că sunt bine.

Întinse mâna după scrisoare. Jeremy ignoră gestul și puse scrisoarea frumos pe masa dintre ei. Începu iarăși să o studieze cu o privire atât de abătută, încât ei îi veni să-l plesnească.

– V-am spus să vă întoarceți la Edinburgh ca să înăbușiți zvonurile despre comportamentul dumneavoastră neadecvat, zise el.

Mairi se zburli.

– Comportament neadecvat e o formulă critică, plină de prejudecăți, zise ea foarte rece. Iar din câte îmi amintesc, nu ai spus așa ceva. Ai fost atât de evaziv, încât nici măcar nu am reușit să-mi dau seama care era natura zvonului.

Jeremy se îmbujoră.

– Nu se cădea să vorbesc despre astfel de chestiuni scandaloase, zise el.

– Din fericire pentru mine, domnul Rutherford nu a fost la fel de pretențios ca tine, Jeremy, zise Mairi. Simțea cum începea să clocotească furia în ea și făcu un efort imens să o înăbușe. A fost foarte amabil și dispus să-mi ofere ajutorul său.

– Vi l-aș fi oferit și eu la întoarcerea la Edinburgh, când ați fi aflat care era situația, zise Jeremy. Am fost dispus să trec cu vederea eșecurile dumneavoastră morale. Am fost chiar pregătit să vă ofer protecția mea, ceea ce tind să cred că ar fi fost mult mai respectabilă decât cea a lui Jack Rutherford.

Acum era roșu în obraji și se bâlbâia, iar Mairi nu se mai simți enervată, părându-i rău că el se prețuia atât de mult și că avea o părere atât de proastă despre ea. Se simțea privată de ceea ce credea că exista între ea și Jeremy, și anume o prietenie adevărată. Ea știuse dintotdeauna că el era un pic cam încuiat și că, la fel ca mulți bărbați, dezaproba femeile diferite și independente, dar era dezamăgitor să-i descopere opiniile cu o sinceritate atât de puțin flatantă.

– Sunt onorată de părerea ta, Jeremy, zise ea, și nu îmi pare rău că sunt promisă domnului Rutherford când tu ai fi putut să-mi oferi mai mult.

– Mă batjocoriți, zise Jeremy tăios, dar veți regreta, Lady Mairi! Tot orașul Edinburgh va vorbi de logodna dumneavoastră...

– Prea bine, zise Mairi pe un ton plin de încântare și cât se poate de măgulitor. Întinse mâna după scrisoare de la Lady Kenton, care sosise în acea dimineață. O folosise până atunci drept semn de carte. Lady Kenton îmi scrie că lumea bună e absolut încântată de vestea logodnei, rosti ea și citi cu voce tare: „Când un cuceritor precum domnul Rutherford alege să se căsătorească, asta oferă speranță și altor doamne că pot găsi un soț la fel de incitant". Împături scrisoarea și o puse la loc în carte. Așa că, vezi tu, sunt o rază de speranță pentru toate femeile.

Jeremy pufni dezaprobator și se opinti să se ridice din fotoliu.

– Nu e prea târziu să vă răzgândiți, zise el și se uită în jos spre ea. Veniți înapoi la Edinburgh cu mine! Știți că vă displace să fiți aici. Urâți copiii și nu vă place compania familiei.

Mairi se înfurie când îl auzi.

– Nu urăsc copiii! zise ea cu o furie crescândă. Doar că nu sunt obișnuită cu ei pentru că nu am fost suficient de norocoasă ca să-i am pe ai mei. Cât despre familia mea... Simți o străfulgerare neașteptată de afecțiune. Îi iubesc pe toți foarte mult și nu apreciez faptul că îmi critici membrii familiei, mai ales când Lucy și Robert sunt suficient de generoși încât să-ți ofere ospitalitatea lor!

Se simți atât de răscolită după plecarea lui Jeremy încât decise că aerul proaspăt îi făcea bine. Lachlan, Dulcibella și alți oaspeți se duseseră la lac pentru un picnic; în timp ce păși pe aleea castanilor, auzi voci și râsete. Era o schimbare în bine să o audă pe Dulcibella într-o dispoziție bună. Pentru o vreme stătu în grădini, simțind cum briza ușoară îi ciufulea părul și savurând atingerea soarelui pe chip.

Era straniu că se supărase așa de tare auzind cuvintele lui Jeremy. Veștile pe care le adusese de la MacLeod nu erau cine știe ce, dar ea avea impresia că el bătuse drumul până acolo ca să o certe că acceptase să se logodească cu Jack. Era furioasă că fusese certată și se simțea straniu de protectoare față de Jack și indignată de criticile lui Jeremy.

Soarele devenise prea fierbinte, iar ea își uitase umbreluța. Se plimbă pe lângă zidurile grădinii unde parfumul trandafirilor atârna greu în aer și trecu pe sub o arcadă în grădina sălbatică. Aici își aminti de leagănul uriaș agățat la umbră lângă iazul năpădit de nuferi. Copiii lui Robert și ai lui Lucy încă erau prea mici să se joace acolo. Trebuie să fi fost acolo de când Robert și fratele lui mai mare își petrecuseră copilăria la Methven. La fel ca Jack.

Leagănul era dintr-o bucată de lemn nefinisată, plină de mușchi, dar uscat. Mairi se așeză pe el și frânghia scârțâi sub greutatea ei. Se legănă ușor în față și în spate, amintindu-și ritmul din copilărie și încântarea de a zbura prin aer și de a se simți atât de liberă și de nestăpânit. Se întrebă când își pierduse acel sentiment al libertății. Archie îi lăsase averea din vinovăție și îi oferise posibilitatea să facă atât de multe lucruri, dar uneori resimțea asta mai degrabă ca pe o povară decât ca pe un dar. Își aminti de fiorul sălbatic care o cuprinsese când Jack o rugase să plece cu el călare spre Methven. Îi plăcea să călărească și ar fi vrut să riște și să plece cu el, dar rațiunea și autocontrolul câștigaseră bătălia. I se părea că ridicase ziduri în jurul ei fără măcar să-și fi dat seama.

Tremură un pic în aerul greu. Trecuse o vreme de când simțise acel teribil sentiment de singurătate și apăsare care o cuprinse acum. Soarele se ascunsese, iar păsările tăcuseră. Se auzea un tunet îndepărtat dinspre munți. Prin acoperișul de crengi de deasupra ei putea vedea că cerul devenise cenușiu, plin de nori care păreau să stea unul peste altul. Furtuna se apropiase mai repede decât se așteptase.

Încetini leagănul și acesta se opri cu un scârțâit care răsună puternic în tăcerea din jur. Deja primele picături de ploaie băteau pe frunzele de deasupra ei. Trebuia să alerge spre casă, altfel ploaia o uda până la piele. Tufișurile din jur erau atât de întunecate încât se împiedică de o rădăcină și aproape căzu. Aerul se simțea sufocant pe sub copaci.

Se auzi un foșnet puternic undeva în dreapta ei, iar când se răsuci, i se păru că zărește silueta unui bărbat înainte ca aceasta să dispară în întunericul profund. Grăbi pasul și auzi din nou acea fluturare de frunze trădătoare și sunetul pașilor călcând pe frunze moarte. Oricine o urmărea se apropia.

Simți cum o cuprinde panica. Îi displăceau furtunile, oricum ar fi fost ele, iar acum simțea cum se jucau cu mintea ei, amplificându-i sentimentul de izolare, deși era la doar câteva sute de metri de casă. Își spuse că se purta prostește și se îndreptă spre deschizătura dintre copaci, unde pădurea se deschidea spre pajiște. Frunzele de sub picioarele ei erau alunecoase din pricina ploii, iar tunetul se auzi mai aproape. Simțea cum rochia se lipea de ea într-un amestec neplăcut de sudoare și apă de ploaie, iar senzația că era observată nu o părăsea deloc. Când copacii se răriră, o siluetă păși în calea ei atât de direct și de brusc încât țipă dintr-odată. Un moment mai târziu își dădu seama că era Jack, care se întorcea de la grajduri. Se simți teribil de ușurată că a lui fusese silueta pe care trebuie să o fi văzut printre tufișuri. Se simți însă ca o proastă. Jack o prinse de braț și o ținu, uitându-se încruntat la ea.

– Mairi, ce Dumnezeu faci aici? S-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse Mairi cu dinții clănțănind. Se auzi alt tunet lung și mai apropiat. Eram pe leagănul din grădina sălbatică. Nu mi-am dat seama că furtuna era atât de aproape.

Când ajunseră pe marginea pajiștii, se văzu un fulger imens și se deschiseră cerurile. Ploaia cădea fără milă, lovind pietrișul de pe alee. În câteva secunde, pantofii lui Mairi erau uzi leoarcă și apa îi curgea pe ceafă.

– Pe aici, zise Jack și o apucă de braț, trăgând-o sau mai degrabă cărând-o spre pavilionul de vară din colțul grădinii cu ziduri. Ea tresări violent când tunetul bubui direct deasupra lor și Jack fu nevoit să o târască spre pavilion.

O conduse la o banchetă tapițată care se întindea de-a lungul pereților și o trase în jos. Aerul din pavilionul de vară era cald și uscat, iar răpăiala ploii pe acoperiș era liniștitoare.

– Vom fi în siguranță aici, zise el. O studie gânditor cu o umbră de amuzament în ochii lui adânci. Mă tem că arăți cam răvășită. Lady Mairi cea elegantă a dispărut.

– Nu are importanță, zise ea.

Tremura, deși nu îi era frig. Un alt fulger puternic lumină interiorul pavilionului, urmat de bubuitul tunetului care parcă ar fi despicat munții în două.

– Habar n-aveam că te sperie furtunile, zise Jack.

Din ochi îi dispăruse expresia amuzată, acum privind mai degrabă îngrijorat.

– E ridicol să te temi de furtuni, zise Mairi supărată.

– Toți avem slăbiciunile noastre, râse Jack și adăugă: De fapt, e o ușurare să descopăr că și tu ai slăbiciunile tale. De cele mai multe ori, pari să fii înspăimântător de îndărătnică.

O luă pe după umeri și o trase aproape de el, iar Mairi își permise să-și sprijine capul pe umărul lui. Se simțea la căldură și în siguranță.

Rămaseră acolo așezați în tăcere, în timp ce ploaia răpăia pe acoperiș și tunetele bubuiau deasupra capetelor lor, apoi mai departe spre mare. Treptat, cerul se limpezi și ploaia se domoli, iar păsările începură să cânte din nou.

Mairi se ridică încet în picioare. Se simțea neplăcut de umedă cu rochia de muselină care se lipea de ea și cu șuvițele de păr lipite pe ceafă, dar se simțea fericită și prețuită.

– Mulțumesc, zise ea zâmbind.

Jack nu îi zâmbi drept răspuns. Se uită la ea preț de o clipă de parcă ar fi avut obloane de oțel în spatele pleoapelor. Ea simți răcoarea și distanța care se căscase brusc între ei.

– S-a terminat, zise el și se duse spre ușă și o deschise. Ai face bine să te întorci în casă și să-ți schimbi hainele ca să nu răcești.

Se întorsese cu spatele lat spre ea, cu aceeași atitudine avută când o alungase din camera lui la hanul Kinlochewe, iar Mairi aproape că tresări. Din nou o respingea. Se ridică și, fără să mai rostească vreun cuvânt, trecu pe lângă el și ieși pe ușă, traversând pajiștea spre casă.

Capitolul 16

Furtuna trecuse până seara, lăsând în urmă un cer de un albastru palid. Drumurile erau însă înnămolite și probabil de nefolosit chiar și a doua zi, o informație pe care Jack o primi morocănos, deoarece însemna că Jeremy Cambridge probabil avea să mai petreacă o noapte la Methven. Starea de spirit i se mai îmbunătăți când o văzu pe Mairi schimbând pe furiș cartonașele la masă pentru ca Jeremy să fie așezat cât mai departe de ea. Se întrebă dacă se certaseră. Ea nu îi spusese nimic. De fapt, vorbise foarte puțin cu el din după-amiaza petrecută în pavilionul de vară.

Își aminti de întâlnirea lor și descoperi că își pierduse pofta de mâncare. Puse încet jos furculița și cuțitul. Somonul era delicios, iar bucătăreasa cu siguranță avea să fie ofensată că peștele se întorcea neatins. Adevărul era că știa că se purtase ca un ticălos după-amiază. Nu observase cât de mult se apropiaseră el și Mairi nu doar fizic, ci și emoțional. Totul se întâmplase treptat – înțelesese în acea după-amiază, când o consolase în timpul furtunii. Și se retrăsese în fața acestei intimități. Aproape că intrase în panică, iar asta nu era o reacție care să-l bucure.

Se uită în lungul mesei la Mairi. Ea era așezată lângă Robert și amândoi vorbeau animat. Arăta la fel ca întotdeauna, calmă și elegantă. Cu toate astea, Jack simțea că i se ridică părul pe ceafă, de parcă ceva nu ar fi fost în regulă.

Mairi ridică privirea și preț de o clipă se uită la el, iar el văzu sub aparența veselie ceva atât de întunecat și de pierdut, încât fu străfulgerat de o senzație de neliniște suficient de puternică încât să-l facă să se ridice de pe scaun înainte ca ea să clipească, să-și îndrepte privirea spre Lady Methven și să converseze cu ușurință tocmai despre cultivarea verzei! Jack se așeză la loc pe scaun, simțindu-se tulburat într-un mod pe care nu-l putea explica, de parcă

s-ar fi întâmplat ceva, iar el nu înțelesese ce anume. Lacheii așezară farfuriile. Fură aduse fripturile, apoi desertul. Conversația continua alene – vorbi cu Christina MacMorlan despre Canada, care se dovedi un partener de conversație surprinzător de perspicace, și despre magazinele din Edinburgh cu Dulcibella, care se dovedi că nu era.

Abia mai târziu, mult mai târziu, când domnii își băuseră brandy-ul și se alăturaseră din nou doamnelor pentru ceai, Jack își dădu seama că Mairi lipsea. Când fu întrebată unde se afla sora ei, Lucy începu să se agite.

– Cred că Mairi s-a retras în seara asta, zise ea. Nu se simțea bine.

Jack ezită. Acesta era unul dintre acele momente în care instinctul îi spunea să facă orice altceva, dar să nu se implice. Ceea ce nu explica gestul de a urca scările și a bate la ușa dormitorului lui Mairi. Jessie era acolo și îi pregătea cămașa de noapte lui Mairi, o combinație drăguță de dantelă transparentă și panglici, după cum observă rapid Jack.

– Milady a ieșit să ia o gură de aer proaspăt, domnule, zise ea ca răspuns la întrebarea lui Jack. Cred că voia să se plimbe pe creneluri.

Asta, se gândi Jack, ar fi trebuit să-i alunge temerile. Nu existau motive să o caute pe Mairi și să se asigure că era în siguranță. Se duse în camera lui și luă o carte, dar o aruncă după două pagini cu o înjurătură în barbă. Își luă din nou jacheta, ieși pe coridor și urcă scările spre turnul dinspre nord care ducea la creneluri.

Afară era răcoare, simțindu-se prospețimea aerului care lipsise mai devreme. Luna nouă se ridica peste munți. Arăta ridicol de romantic. O văzu pe Mairi pe dată, deoarece rochia ei de un galben-deschis reflecta lumina slabă a stelelor. Stătea pe la jumătatea crenelurilor, cu palma pe balustrada de piatră, privind spre grădină. Când Jack se apropie, ea își întoarse capul doar puțin, iar el văzu urmele lacrimi pe obrajii.

Ea plângea.

„La naiba!"

Pe Jack îl luă cu frig. Primul lui instinct fu că nu putea să o atingă și să o consoleze. Ultima femeie care îi plânsese în brațe fusese mama lui, iar el nu reușise să o ajute. Încă auzea acele suspine întrerupte. Sufletul lui se ferea de ele.

Mairi îl văzuse. Își șterse lacrimile de pe obraz cu un gest iute, pe care inima lui îl recunoscu. Își amintea gestul din copilărie, tristețea care nu dorea să fie văzută. Ea nu se întoarse spre el. În schimb, îi întoarse spatele. Era limpede că nu voia să-i vorbească.

„Pleacă!"

Dar el rămase. Nu-și putea explica de ce. Un moment mai târziu, își dădu seama că se îndrepta spre ea, nu se îndepărta.

– Mairi? începu el. Ești bolnavă? Vrei să îți chem camerista?

Se întrebă ce naiba făcea și de ce se implica. Reticența probabil i se simțise în voce. Bănuia că nu păruse prea entuziast, ba chiar fusese ursuz.

„Pleacă Jack, nu te implica!"

Asta era una dintre regulile după care trăia.

O luă de mână. Era rece ca gheața. Începu să se îngrijoreze.

– Nu, mulțumesc, zise ea și își frecă din nou obrajii.

O simțea cum tremură de frig sau din alt motiv.

– Sunt cât se poate de bine.

– Nu fi ridicolă! zise Jack. Nu ești deloc bine.

Ea se uită direct spre el, iar dezolarea pură pe care o văzu în ochii ei era șocantă, mai puternică și mai feroce decât scăpărarea de disperare pe care o zărise la cină. Atunci Jack înțelese. Era o expresie pe care o văzuse cu alte ocazii la bărbați care pierduseră totul – familie, cămin, avere. O văzuse în ochii mamei ei după ce murise tatăl lor. O simțise și el când ajunsese în cel mai jos punct al existenței sale. Se simți șocat când își dădu seama că trebuie să fi subestimat complet sentimentul de tristețe pe care Mairi încă îl simțea. În acel moment, chiar își dori ca Archie MacLeod să fie din nou în viață dacă asta ar fi scutit-o pe Mairi de suferință.

Nu-și dădu seama că se mișcase, dar în secunda următoare o luase în brațe. Ea scoase un mic sunet de surprindere și de protest și deveni rigidă. El zâmbi. Ce pereche erau – el atât de reținut în a consola, ea atât de reținută în a accepta consolarea. Puteau să facă dragoste cu toată intimitatea din lume, dar, când venea vorba de o simplă emoție, amândoi erau foarte prevăzători.

După un moment însă, ea îl trase mai aproape, degetele apucându-i stofa jachetei. Plânse în tăcere, dar mai tare acum, în timp ce Jack o ținea stângaci pentru că nu știa cum să facă asta. Se simțea

îngrozit, deși era un sentiment pe care încerca să-l evite. Îi apăsă batista lui în palmă, iar ea își trase nasul și își frecă ochii, iar după alte câteva clipe plânsul încetă.

Ea îi dădu batista înapoi, deși era folosită. El zâmbi.

– Te rog, păstreaz-o!

– Mulțumesc, răspunse ea cu voce răgușită. Îmi pare rău.

– Hai să mergem înăuntru!

O ținu de umeri și o conduse spre ușa turnului. În capătul scărilor, torțele luminau puternic. Mairi se trase înapoi, ferindu-se de lumină, dar Jack își ținu ferm brațul în jurul ei și o conduse pe scări în jos.

– Nu vreau să mă vadă nimeni, zise ea.

– Nu te vor vedea, o asigură Jack.

O conduse de-a lungul coridorului spre micul salon care unea dormitoarele lor. Valetul lui era acolo – aținând focul și deretica prin cameră cu aerul prea puțin entuziast al celui care așteaptă ordine. Jack îi făcu un semn din cap și omul se făcu discret nevăzut. Trase apoi un fotoliu pentru Mairi, îl așeză în fața șemineului și o împinse cu grijă să se așeze în el. Ea tremura. Deși noaptea nu era rece, nu avusese pelerina la ea, iar rochia era prea subțire.

Pe șemineu se aflau o carafă cu vin și două pahare. Jack turnă într-unul și i-l duse. Ea ridică privirea, și el avu un șoc când îi văzu expresia goală. Parcă s-ar fi închis complet în ea.

Se așeză în fața ei. Mairi învârti paharul în mână, dar nu bău. Și nici nu voia să se uite la el.

– Știu că ai vrea să fii singură și ți-ai dori să mă trimiți la naiba, zise Jack, dar nu te voi lăsa singură cu nici un chip.

Preț de o secundă, păru că ea nu-i înțelege cuvintele, dar apoi se concentră asupra lui, iar Jack simți ușurarea ca pe o lovitură în piept. De data asta, ea chiar îl vedea. Se întorsese la realitate.

– De unde știi la ce mă gândesc? întrebă ea.

Se lăsă un moment de tăcere. Ceasul ticăia zgomotos.

– Poate că am fost și eu acolo unde ești tu acum.

Ea făcu ochii mari.

– Când au murit mama și sora ta, zise ea încet. Desigur.

Fusese și el la fel la pământ, ba chiar mai rău decât era ea acum, în mizeria vieții, în șanț, în închisoare.

– Și cu băutura, continuă Jack. Eram pierdut în ea și afundat în tristețe. Așa că înțeleg.

Mairi încuviință din cap. Se întinse și îl luă de mână. Jack nu și-o trase înapoi. Atingerea ei era o consolare. La fel faptul că ea nu spuse nimic, dar el știa că înțelegea.

El începu să vorbească din nou despre ea.

– În noaptea aceea în Edinburgh, zise el.

Ea își plecă ochii, ascunzându-și expresia ochilor, dar pe buze îi apăru un zâmbet vag.

– Tot amintești de noaptea aia.

– Măcar acum înțeleg motivele, zise Jack. Voiai pe cineva. Oricine te putea ajuta să alungi întunericul.

Ea își ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui.

– Dar nu am găsit chiar pe oricine, spuse ea blând. Te-am găsit pe tine.

– Noi doi nu suntem chiar așa de diferiți, zise Jack. Amândoi ne aflăm în căutarea uitării.

Continuară să se uite unul la altul, iar el simți din nou acea strânsoare în piept. După o vreme, Mairi își feri privirea, rupând legătura dintre ei.

– Doctorii o numesc depresie a spiritului, zise ea. Mi-au recomandat laudanum.

El se cutremură.

– Michael Innes știe? întrebă Jack.

În ochii ei apăru o expresie alarmată.

– Nu! Poți să-ți imaginezi? M-ar interna într-un azil dacă ar ști.

– Asta încerci să ascunzi de el? întrebă Jack.

Ea se uită țintă la el preț de un moment, apoi umerii îi căzură.

– Printre altele. Dacă Innes ar ști, cu siguranță ar exploata situația la maximum. Ar pretinde că sunt o femeie isterică, nepotrivită să conducă domeniile MacLeod. Probabil tribunalul ar decide în favoarea lui. Ea înghiți în sec. Ar uni domeniile lui Archie cu moștenirea MacLeod, iar la moartea lui Lord MacLeod, Innes le-ar vinde fără să-i pese de oamenii care lucrează pe pământurile acelea. Apoi le-ar distruge existențele pentru profit și ar închide toate societățile caritabile pe care Archie le-a înființat, ca să ia bani și de acolo.

– Tu încerci să protejezi pe toată lumea, zise Jack. Acum înțelegea ce povară ducea ea pe umeri și era uluit – fusese incredibil de puternică, dar nu era de mirare că uneori presiunea imensă era prea greu de suportat. Ești foarte curajoasă, zise el blând.

Ea se îmbujoră. Era fermecător.

– E datoria mea, zise ea simplu și se mișcă pe fotoliu. Dar nu e acesta secretul pe care îl ascunde Lord MacLeod.

Jack trase aer în piept. Acum, când venise momentul, nu era sigur dacă voia într-adevăr să afle. Teama îl înfioră. Secretele creau o intimitate emoțională, ceva ce el respinsese de la vârsta de 17 ani.

„Nu te implica, Jack, nu te apropia!"

Se uită în ochii lui Mairi și știu că era mult prea târziu. Era deja implicat.

– Archie nu a murit, zise Mairi. Încă e în viață.

– Dumnezeule!

Mairi văzu că expresia de uluială aproape comică din ochii lui Jack dispăru, ea fiind înlocuită de un amestec de furie, neîncredere și dezgust. El se ridică și se îndepărtă de ea. Ar fi putut să îi dea vestea mai cu grijă, dar fusese o noapte teribilă.

Uneori, un secret era prea mare ca să-l porți singur, dar nu exista nimeni în care să aibă încredere, nimeni căruia i-ar fi putut spune. Doar că acum o făcuse. Și avusese încredere tocmai în Jack Rutherford.

– Dumnezeule! zise el și tonul lui o smulse din gândurile în care se adâncise. Încă ești măritată. Toate ocaziile în care ai fost cu mine...

– Nu!

Sigur el se gândea la asta. Era o presupunere firească.

– Jack, te rog! Întinse mâna după el. Căsătoria e nulă. Ți-am spus adevărul. Nu mi-am neglijat jurămintele nici când...

Vocea i se frânse.

Ea nu îi fusese necredincioasă lui Archie nici măcar în disperarea profundă care o cuprinsese când înțelesese că el nu o putea iubi așa cum iubește un bărbat o femeie.

Jack se duse la dulap și își turnă un pahar de apă pe care îl înghiți ca pe un medicament.

– Ai face bine să-mi spui totul.

Tonul lui era aspru.

– Da. Ea se uită la paharul din mâna ei, de parcă abia acum și-ar fi dat seama că era acolo. Nu voia să simtă gustul alcoolului în seara asta. Avea o ușoară stare de rău. De unde să încep?

Ea se încruntă, răvășită de gânduri.

– Încearcă cu începutul, zise Jack.

Se aruncă din nou în fotoliu și o țintui cu o privire neliniștitoare. Aștepta într-o tăcere intimidantă.

– Aveam 17 ani când m-am căsătorit cu Archie, zise Mairi. Tata voia să mă căsătoresc cu ducele de Anwoth.

Jack se încruntă și mai tare.

– Libidinosul ăla? întrebă el uluit. Trebuie să fi avut cel puțin 70 de ani.

– Avea 65, zise Mairi pe un ton plat. Prima dată când ne-am întâlnit, a încercat să mă violeze. Ea înghiți în sec. Tata... nu era rău, dar nu voia să fie contrazis. Cred că după moartea mamei a dispărut din el și ultima sclipire de umanitate. Oricum nu era interesat de obiecțiile mele cu privire la căsătorie, așa că... Ea făcu un gest cu mâna. Am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin cap. L-am rugat pe Archie să se căsătorească cu mine.

– Tu l-ai cerut pe el? făcu Jack.

În ochi îi apăruse umbra unui zâmbet în timp ce o privea. Asta o încălzi un pic.

– Așa am făcut, zise ea și ridică bărbia.

– Nu ai așteptat pe altcineva să te salveze, zise Jack și se foi în fotoliu. E un obicei, nu-i așa, să-ți iei soarta în propriile mâini?

Mairi se îmbujoră.

– Nu puteam să aștept să vină un erou să mă salveze, zise ea sec. Nu era timp.

– Așa că ți-ai rugat iubitul din copilărie să se căsătorească cu tine.

– *Prietenul* meu din copilărie, îl corectă Mairi. Eu și Archie nu am fost iubiți niciodată, ci prieteni. El era foarte blând și bun. Dar era și slab. Cred că știam asta, deși eram tânără.

Ea ezită. Nu era sigură că Jack putea înțelege slăbiciunea lui Archie. Jack era unul dintre cei mai puternici bărbați pe care îi cunoștea.

Jack aștepta, dar nu la fel de nerăbdător. Mairi simți că tensiunea dinăuntrul ei se mai risipi.

– Așa că ne-am căsătorit, zise ea plat. A fost un dezastru de la bun început.

Ea își plecă privirea.

– Am încercat să facem dragoste, dar a fost dureros și jenant și deși am consumat căsătoria... Ea se opri. Nu trebuia să-i spună lui Jack cât de îngrozitor și umilitor fusese, că se simțise urâtă și nedorită și descumpănită că actul intim era atât de îngrozitor. După o săptămână, cred că ne-am dat seama că, dacă vrem să rămânem prieteni, nu trebuie să mai încercăm, ca să nu rămânem doar cu amărăciune și rușine, zise ea. Așa că ne-am mutat în dormitoare diferite și am dus vieți separate. Când Archie a moștenit averea nașului său și a înființat nenumăratele societăți caritabile, eu... Ei bine, m-am implicat în munca de caritate și am încercat să uit că mariajul meu era o minciună. Îi aruncă un zâmbet strâmb lui Jack. Încă îl iubeam pe Archie ca pe un prieten, dar eram prea tânără și naivă ca să-mi dau seama care era adevăratul motiv al căsniciei noastre eșuate.

– Îmi închipui, zise Jack, că soțul tău prefera bărbații în locul femeilor.

Mairi încuviință din cap.

– Habar nu aveam. Începuse să dispară noaptea. M-am gândit că are o amantă și nu l-am întrebat niciodată unde se ducea pentru că era prea dureros. Ea și frânse mâinile. În acele nopți nesfârșite, stătuse trează, întrebându-se și chinuindu-se să înțeleagă. Bănuiesc că într-un fel a fost și vina mea, zise ea, pentru că am pretins că totul era în regulă.

Jack făcu o grimasă.

– Nu a fost vina ta în nici un fel, zise el aspru.

Mairi se ridică. Se simțea prea agitată ca să stea liniștită, i se părea că se afla în cușcă.

– Până la urmă, cu patru ani în urmă, Archie a dispărut într-o noapte și nu a mai venit. A lăsat o scrisoare. Scria că îi pare rău, că mariajul nostru a fost o înșelătorie de la bun început și că era nul în ochii bisericii și ai legii, pentru că el se căsătorise cu mine doar ca să ascundă că prefera bărbații. Scria că a dorit să mă ajute

când tata a amenințat că mă va obliga să mă căsătoresc, dar nu a avut curajul să-mi spună adevărul. Mairi îl auzi pe Jack înjurând în barbă. A fugit cu amantul, zise ea. Mi-a scris că nu mai putea suporta înșelătoria. Și-a înscenat propria moarte ca să-și scutească familia de un scandal. După aceea am descoperit că îmi lăsase toată averea – probabil dintr-un sentiment de vinovăție, n-aș ști să spun. Niciodată nu am înțeles de ce nu a putut să-mi spună adevărul. Ne-am fi descurcat cumva.

– E greu de imaginat cum ați fi putut face asta fără să vă distrugeți reciproc, zise Jack.

Veni lângă ea și-i luă mâinile reci într-ale lui. Atingerea lui era caldă și consolatoare. După o clipă, o trase în brațele lui care se simțeau puternice, ca niște cercuri de oțel. Îi dădu părul de pe fața înfierbântată și, deși nu voia să o facă, Mairi își permise să se odihnească un moment în brațele lui.

– Nu e de mirare că te simți singură, zise Jack pe un ton dur, dar Mairi știa că nu era supărat pe ea. Furia lui se îndrepta spre un bărbat pe care nu putea să nu-l disprețuiască. Te-a lăsat cu o povară prea mare ca să o poți purta singură.

– Lord MacLeod știe, zise Mairi.

Tremura și se simțea fierbinte și rece în același timp, de parcă ar fi avut febră.

– El e singurul. El a fost cel care a îngropat scandalul, care a plătit oamenii și s-a asigurat că sunt liberă din punct de vedere legal. Asta nu înseamnă că aș fi vrut să mă căsătoresc din nou. Ea tremură din nou. Archie îi scrie, cred, iar Lord MacLeod îi trimite uneori bani. Nu-mi spune niciodată, iar eu nu întreb. Dumnezeule, eu nu pot să îl iert pe Archie! Prea simt totul ca pe o trădare!

Jack îi prinse fața în mâini și i-o ridică pentru a o privi.

– În schimb, în tot acest timp, zise el, tu nu l-ai trădat niciodată.

– Am fost tentată, spuse Mairi, simțind cum pielea i se încălzește sub atingerea rece a degetelor lui. La început, am fost distrusă de lipsa de interes a lui Archie, dar existau destui bărbați care își exprimau deschis admirația, așa că mi-am dat seama că nu sunt neatractivă. De ce zâmbești? întrebă ea.

– Ai dreptate, zise Jack. Nu ești neatractivă.

Schiță și Mairi un zâmbet.

– Da, aș fi putut să-mi găsesc un amant, dar eram prea loială jurămintelor căsătoriei.

– Și după ce a plecat și ai fost liberă?

Mairi își mușcă buza.

– Am fost prea nefericită. Nu voiam să mă recăsătoresc și eram prea lipsită de experiență ca să pot controla o aventură. Așa că m-am prefăcut. Ea ridică ușor din umeri. Am flirtat, dar totul era doar de fațadă.

Jack îi cercetă chipul, iar ea se simți vulnerabilă și expusă sub acea privire scrutătoare.

– Îmi doresc să-l pot găsi, zise Jack pe un ton feroce, cu furie abia ascunsă, controlată.

Mairi simți forța furiei lui în același fel în care o făcuse când o atacase Wilfred Cardross.

– Mi-ar face mare plăcere să-l ucid chiar eu, zise Jack, și să transform ficțiunea în realitate.

Mairi își duse degetele la buze.

– Nu, zise ea. Te rog...

Se opri pentru că el o reduse la tăcere cu un sărut. Era puternic și plin de emoții furtunoase.

– Mairi, blestemat să fie pentru că te-a rănit!

O sărută din nou atât de iute și de apăsat, dar cu atâta tandrețe, încât inima ei o luă la goană. Îl prinse de reverele jachetei i îl trase mai aproape. Capul i se învârtea. Îl dorea teribil de mult. Emoțiile din acea noapte îi doborâseră toate zidurile de apărare.

– Nu mă lăsa singură, șopti ea. Stai cu mine. Te rog!

În mod surprinzător, ea îl simți ezitând.

– Nu cred... începu el să spună, dar ea îl sărută din nou, disperată.

– Nu-mi spune că ai scrupule și nu vrei să profiți de mine în seara asta, zise ea când buzele li se despărțiră. Am crezut că nu ești un gentleman.

Îl simți zâmbind.

– Așa am crezut și eu.

Îi dădu drumul și îi cercetă din nou chipul.

Putea vedea ezitarea și precauția care îl măcinau, de parcă i-ar fi fost frică. Apoi oftă și, ca și cum s-ar fi predat, o luă în brațe și o duse în dormitorul lui.

•

Jack era treaz și o privea pe Mairi dormind. Știa că ar fi trebuit să o ducă înapoi în camera ei. Cameristei ar fi trebuit să-i fie cât se poate de clar că Mairi era în camera lui de ceva vreme. Biata fată era probabil disperată să se retragă la culcare și nu știa ce să facă, să aștepte sau să se ducă la culcare. Discreția în privința aventurii lor dispăruse.

Era obosit să se ascundă, să umble pe furiș ca un amant pe scara din dos, rușinat de comportamentul său. El se resemnase deja cu faptul că pasiunea lui pentru Mairi nu avea să se stingă. Ceea ce simțea pentru ea nu era simplu. Era, de asemenea, hotărât să o protejeze, chiar mai mult acum, când îi cunoștea secretele.

Ridică o mână și îi dădu cu grijă la o parte câteva șuvițe de pe obraz. Ea se mișcă în somn, scoțând un sunet ușor și lipindu-se mai mult de el și ridicându-și instinctiv chipul spre el. Ceva ca un pumn se strânse în pieptul lui Jack, dulce și amar în același timp. Cedă altui impuls și o sărută foarte blând.

Mairi se mișcă din nou și deschise ochii. Când îl văzu, își arcui buzele într-un zâmbet dulce și cald. Îi trimise o săgeată de dorință prin el, dar și altceva mult mai puternic. Jack recunoștea dorința. Dar restul era un mister pentru el.

– Dormi, iubito, șopti el, iar ea închise din nou ochii, venind mai aproape, în curbura brațului său.

Jack se gândi la Archie MacLeod și simți cum tandrețea din el se transformă într-un val de furie primitivă aproape incontrolabilă. Bărbatul era slab din toate punctele de vedere pentru că nu avusese curajul de a-i spune lui Mairi adevărul de la bun început. Spre deosebire de mulți dintre contemporanii săi, Jack nu avea o problemă cu înclinațiile sexuale ale unui bărbat, dar avea în mod sigur o problemă cu comportamentul lui MacLeod. Faptul că acesta fugise, lăsându-i pe Mairi și pe tatăl său să suporte consecințele, era gestul unui om laș.

Se ridică blestemând în barbă și se duse să își dea cu apă pe față, încercând să gândească limpede. Era aproape sigur acum că Michael Innes nu avea idee că Archie MacLeod încă era în viață. Cu MacLeod în viață, Innes nu mai era moștenitorul de la Strome și al baroniei

MacLeod. Tribunalul l-ar fi deposedat de moștenire. Nu era în interesul lui să răscolească acel scandal.

Pe de altă parte, pedeapsa pentru sodomie era moartea. Jack se îndoia că tribunalul ar fi dat o asemenea sentință pentru fiul unui nobil, dar putea înțelege de ce Lord MacLeod ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să-l protejeze pe Archie de pericol. MacLeod încă își iubea fiul, indiferent ce făcuse acesta. Nu putea să riște. Iar dacă problema ar fi ajuns la tribunal, ar fi dat naștere unui scandal monstruos. Întreaga familie ar fi fost distrusă. Iar Mairi... Jack oftă adânc. Mairi avea cel mai mult de suferit. Ca fostă soție a unui bărbat atât de infam, avea să fie târâtă prin toată mizeria bârfelor și distrusă complet.

Se întrebă ce legătură avea Wilfred Cardross în toată treaba asta. Atacul lui nu era o coincidență. Era sigur de asta. Exista un motiv, dar încă nu își dădea seama care era, iar până când reușea să-i dea de capăt, Mairi nu era în siguranță.

Zâmbind strâmb, Jack se băgă la loc în pat, la căldură, trăgând-o pe Mairi în brațele lui. Acum vedea cât de bine îl manipulase Lord MacLeod. Nu fusese doar intenția de a găsi pe cineva care să-i ofere lui Mairi protecția numelui său până trecea scandalul. Bătrânul lord căutase un bărbat care să se căsătorească cu nora lui. Îl alesese pe el pentru că era suficient de puternic pentru a se ocupa de amenințarea pe care o reprezenta Michael Innes și crezuse că, odată ce afla de Archie MacLeod, avea să se căsătorească cu Mairi pentru ca adevărul să nu iasă la iveală. Știa că nici un bărbat de onoare nu o putea abandona pe Mairi scandalului.

Jack își trecu o mână prin păr. Singura chestiune nelămurită rămânea dacă el chiar era un bărbat de onoare așa cum îl credea MacLeod.

Mairi se trezi. El auzi foșnetul păturii când ea se întoarse să se uite la el. Ochii ei erau de un albastru înceţoșat, cu o privire adormită și satisfăcută. Îi zâmbi și căscă delicat, întinzându-se și arcuindu-și gâtul, corpul ei fiind la fel de elegant și de satisfăcut ca al unei pisici la soare.

– Deci, întrebă el încet, cum te simți?

– E straniu, răspunse ea, dar mă simt foarte fericită. Zâmbetul din ochii ei înflori. Mulțumesc, șopti ea și Jack știu că nu vorbea

despre sex, ci despre ceva mult mai profund și mai periculos. Ea avea încredere în el. Îi încredințase secretele ei. Nu mai exista cale de întoarcere.

Gândul acela îl făcu să se simtă inconfortabil și căută un teren stabil, mai puțin emotiv.

– Sper, zise el, că am reușit să te conving că ești într-adevăr o femeie excepțional de atrăgătoare.

Ea râse, deși lui i se păru că vede în ochii ei o umbră de reținere. Observase că el nu reacționase la vorbele ei.

– Singurul mister este de ce ai așteptat atât de mult până să-ți iei un amant, mai spuse el.

Privirea ei se întoarse, de parcă ar fi cugetat.

– Nu mi-am luat un amant pentru că pur și simplu conta prea mult, zise ea. Mi se părea prea important să fiu tratată ca o altă formă de divertisment la modă. Zâmbi. Pari șocat, Jack, continuă ea și își ridică mâna să-l atingă pe obraz. Trebuie să fii singurul bărbat din toată Scoția care preferă ca amanta lui să fie o târfă necredincioasă.

– Asta ar fi cu siguranță mai degrabă stilul meu, zise Jack. Am explorat toate viciile posibile și am tratat sexul doar ca pe un joc plăcut.

Nu voia angajamente și nu ceruse niciodată nimic la schimb. Acum însă se gândea la asta. Dacă accepta sarcina dată de Lord MacLeod, finalul logic ar fi fost să se căsătorească cu Mairi și să-i ofere dacă nu dragostea lui, cu siguranță fidelitatea.

Mairi îl privea cu candoarea ochilor ei limpezi.

– De ce ai avut atâtea iubite? întrebă ea.

– Pentru că nu au însemnat nimic pentru mine, zise Jack. Pentru prima dată în viața lui, se simți dacă nu rușinat, măcar plin de regret că lucrurile nu stăteau diferit. Se ridică. Îmi pare rău, zise el. Nu am vrut să par lipsit de respect față de tine.

Mairi clătină din cap.

– Nu ai spus nimic ce m-ar fi surprins, zise ea. Știam exact unde mă aflam când am acceptat aventura noastră.

– Ce s-a schimbat pentru tine? vru să știe Jack. De ce ai acceptat?

Ea se gândi din nou la întrebare.

– Presupun că mă săturasem de viața pe care o trăiam, lipsită de culoare sau de aventură, zise ea. Mă săturasem să dețin mereu

controlul și să-mi tot ascund sentimentele. Voiam să știu cum era să faci dragoste cu pasiune. Se ridică, dând la o parte pătura și așezându-se pe marginea patului. Trebuie să plec. Nu e bine ca Jessie să vină să mă caute. Oricum se va întreba unde Dumnezeu sunt.

Jack o prinse de mână.

– Rămâi, îi ceru el.

Era șocat de cât de mult își dorea să o țină lângă el. Își trecu mâna pe brațul ei gol, întorcându-l ca să-i poată depune un sărut în scobitura cotului. Îi dădu părul la o parte ca să o sărute pe umăr. Când ea nici nu răspunse, dar nici nu se îndepărtă, el se sprijini de perne și dădu la o parte pătura, dezvelindu-i sânii, luându-i un sfârc în gură și mângâind-o pe coșul pieptului și pe pântec. Simți cum se detensionează când o auzi oftând și o relaxându-se și încălzindu-se sub atingerea mâinilor și gurii lui. Acesta era jocul familiar al seducției. Cu toate astea, exista ceva diferit în toată această senzație familiară. Se simțea nesigur; era aproape înspăimântat că ea se îndepărta de el și că, dacă o făcea, într-un fel straniu, el era pierdut.

Era doar sex, își aminti el. Intimitatea fizică era de preferat apropierii emoționale. Dorința fierbinte, familiară îl cuprinse și se lăsă în voia ei. Celelalte gânduri, îndoieli și întrebări puteau aștepta până dimineață.

Capitolul 17

–Ai eșuat, Cardross.

Deasupra munților se iveau zorile cenușii și zdrențuite. Wilfred Cardross era pe jumătate adormit, ud leoarcă și cu frigul în oase, ghemuit în ruinele unei cabane vechi, undeva sus pe deal. Îi oferea prea puțină protecție împotriva furiei naturii, dar avea punct de observație. De aici văzuse soldații răspândindu-se pe văi, căutându-l, băieți de la oraș care urau acești munți întunecați și terenul aspru înfigându-și fără efect săbiile prin tufișuri și ferigi de parcă s-ar fi așteptat să-l găsească prin vreo vizuină de vulpe.

Atunci râsese, dar acum nu mai râdea.

Prădătorul lui urcase până la el, nevăzut și neauzit și, până când își dăduse seama că era acolo, avea deja un pumnal la gât.

–Tu? întrebă el. Aici?

Se uită în jos la lama pumnalului. Era sclipitoare în lumina zorilor și al naibii de ascuțită. Bărbatul celălalt zâmbi. Nu avea nici urmă de umor în privire.

–Am spus că te voi găsi dacă voi avea nevoie de tine, zise el. Deși, dacă stau să mă gândesc... Apăsă mai tare lama pumnalului. Nu am nevoie de tine.

–Așteaptă! îi ceru Cardross. Panica i se instalase în piept când văzu ce se reflecta în ochii tulburi ai bărbatului. Nu e vina mea că am eșuat, zise el. Erau prea buni pentru noi. Ai spus că nu sunt buni de nimic, ai spus că oamenii mei vor câștiga...

–Acum e vina mea? râse bărbatul, iar Cardross simți un val de furie. Cumva, pentru tine, mereu e vina altuia.

Pumnalul apăsă un pic mai tare.

–Mai dă-mi o șansă, nu voi mai rata! Aproape că am prins-o ieri în grădină. Am trecut de gărzile pe care le-a postat Methven. A fost ușor...

– Atunci unde e? Vocea celuilalt bărbat era lipsită de orice urmă de bunăvoință. Aproape că ai prins-o, dar de fapt nu ai reușit. Nu mi-e de folos o unealtă stricată.

Cardross intenționase să implore, dar până la urmă nu avu timp pentru asta. Conversația se terminase. Se așteptase să i se taie gâtul și ridică mâinile într-o încercare inutilă de a se apăra de lama pumnalului. În același moment, își dădu seama că fusese păcălit. Cuțitul îi pătrunse printre coaste. Preț de o secundă, nu simți nimic, apoi se instală durerea și-l scutură ca pe o păpușă de cârpă. Fusese întotdeauna un laș, care se temea de moarte, iar acum avea timp destul să se teamă în timp ce viața i se scurgea din trup. Când întunericul îl primi până la urmă în brațele lui, fu o ușurare.

Fluturatul perdelelor patului o trezi pe Mairi.

– E miezul zilei, milady, zise Jessie și puse o tavă cu micul dejun pe scrin. Domnul Rutherford a sugerat să vă las să dormiți până mai târziu. A zis că erați destul de obosită aseară.

Mairi se rostogoli și clipi când lumina puternică a soarelui îi atinse ochi. Dormise foarte adânc. Își amintea vag că se trezise când răsărise soarele. Era în patul lui Jack, în îmbrățișarea lui strânsă. Știa că trebuia să se întoarcă în camera ei, dar fusese prea greu să se desprindă de el. Era sigură că Jack o purtase în brațe înapoi în patul ei. Ba chiar credea că o sărutase înainte să plece, dar asta putea fi doar o dorință sau imaginația ei. Apoi adormise din nou și nu mai avusese coșmaruri.

Se întinse, analizându-și sentimentele. Mintea îi era mai ușoară decât își amintea că o simțise de ani buni. I se părea că i se ridicase o greutate teribilă de pe umeri și că întunericul care îi paralizase viața fusese alungat, pentru că împărțise povara în cele din urmă și îi spusese totul lui Jack.

Fu cuprinsă de un val de emoții dulci. Era aceeași senzație pe care o simțise când făcuse dragoste cu el la hanul din Kinlochewe. Era același sentiment pe care îl simțise în după-amiaza cu furtuna, când Jack o consolase atât de tandru. Dar era mai puternic acum și mai profund.

Se întrebase dacă era genul de femeie care putea să separe plăcerea fizică de implicarea emoțională. În mod evident, nu era. Ceea

ce simțea pentru Jack Rutherford devenea periculos. Începuse să se îndrăgostească de el. Avusese încredere în el ca să-i dăruiască trupul ei. Îi încredințase toate secretele, dar nu putea să îi încredințeze inima.

Gândul acela fu suficient ca să o trezească complet, așa că se ridică, întinzându-se după halat. Soarele se revărsa în încăpere, dar ea nu voia dezmierdarea lui pe corp. Se simțea golită emoțional, iar asta îi dădea fiori. Trebuia să se acopere. Trebuia să se protejeze.

Înainte de noaptea trecută, crezuse că nu mai putea avea niciodată încredere într-un bărbat. Archie o trădase și îi distrusese încrederea. Se obișnuise să preia controlul și să ia propriile decizii. Cu toate astea, noaptea trecută avusese încredere în Jack pentru că era îndrăgostită de el. Nu era pur și simplu fermecată de plăcerea fizică pe care i-o oferea aventura lor. Ea îl iubea și își dorea dragostea lui. Dar iubirea era acel lucru pe care Jack nu i-l putea da niciodată. Lămurise foarte clar aspectul acesta de la bun început.

Își trase genunchii la piept și rămase așa așezată, cu tava cu micul dejun uitată lângă ea. Ea îl iubea și își dorea mai mult decât putea el să-i ofere. Voia iubirea lui; voia să se căsătorească cu el. Dar fapt, Jack era amantul perfect, dar nu putea fi niciodată soțul perfect. Pentru el, fidelitatea era să facă dragoste pe rând cu câte o femeie. Nu voia nici un angajament. În vreme ce ea lăsase garda jos, el și-o întărise pe a lui ca să o țină la distanță.

Ridică absentă ceașca de ciocolată caldă. Lichidul gros și fierbinte îi dădu o stare de bine. Dintr-odată, simți o poftă teribilă de înghețată și de bomboane cu bezea și orice alt dulce la care se putea gândi. Dacă asta era iubirea, atunci avea să se îngrașe.

Jessie se întorsese după tava de mic dejun și ca să o ajute să se îmbrace.

– Domnul Rutherford vă trimite complimente, doamnă, zise Jessie, și vă roagă să vă alăturați lui și lui Lord Methven în bibliotecă atunci când sunteți gata. A venit un domn de la armată cu vești despre Lord Cardross.

– Ce vești? întrebă Mairi iute. Trebuie să știi, Jessie! Se zice că veștile ajung prima dată în sala servitorilor.

Jessie avea o privire conspirativă.

– Se zice că a fost găsit mort într-un șanț, doamnă, zise ea și își coborî vocea: Înecat în timpul furtunii de ieri.

– Înecat? întrebă Mairi. Nu-i venea să creadă. Wilfred?

– Da, doamnă, ca șobolanul de canal, așa cum e, zise Jessie. Satisfacția îi dispăru din glas și tonul îi deveni rece. Domnul Cambridge vă transmite salutări, doamnă. M-a rugat să vă spun că a trebuit să plece devreme ca să se întoarcă la Lord MacLeod în Strome. Vă veți vedea când vă întoarceți la Edinburgh săptămâna viitoare.

– Mulțumesc, zise Mairi.

Nu îi părea rău că ratase plecarea lui Jeremy și nu avea să se grăbească deloc să-l caute.

O oră mai târziu, își făcu apariția în bibliotecă. Se îmbrăcase într-o rochie de muselină decorată cu cireșe și cu o panglică asortată în păr. În mod straniu, îi dădu curaj, de parcă sentimentele ei aveau nevoie de toată protecția pe care o puteau primi. Trebui să facă un efort conștient ca să nu se uite la Jack când intră pe ușă; se simțea ciudat de conștientă de prezența lui, chiar mai mult ca de obicei, de parcă dragostea i-ar fi ascuțit simțurile. Îi simțea privirea ațintită asupra ei chiar dacă ea îl salută mai întâi pe Robert și abia apoi se întoarse spre el cu un zâmbet relaxat.

Buzele lui Jack tresăriră la modul indiferent al salutului.

– Sper că ai dormit bine, zise el. Ești radioasă în dimineața asta.

– Mulțumesc, răspunse Mairi.

Un compliment reușise să îi străpungă total apărarea. La naiba cu el!

Jack și Robert aveau alături un căpitan de cavalerie extrem de tânăr ai cărui ochi se lărgiră într-o expresie de pură admirație când o văzu pe Mairi și se îmbujoră.

– Lady Mairi! spuse bărbatul, care schiță o plecăciune și căpătă o nuanță și mai puternică de roz.

Mairi mai degrabă îl simți decât îl văzu pe Jack mișcându-se lângă ea.

– Acesta e căpitanul Donald din Royal Scots Greys, zise el. Comandă trupele care l-au găsit pe Wilfred Cardross.

– Felicitări, căpitane Cardross! zise Mairi. Mulțumesc.

– A fost plăcerea mea, doamnă, o asigură căpitanul. Deși îmi pare rău că era deja mort. Ar fi fost o plăcere și mai mare să-l duc înapoi la închisoare pentru dumneavoastră.

Mairi vedea că Jack se străduia să nu râdă de ardoarea tânărului căpitan. Se încruntă spre Jack, iar el îi aruncă o privire care sugera că Donald o putea admira, dar el era cel din patul ei. Simți cum se îmbujorează.

– Am auzit că Wilfred s-a înecat, zise ea și își îndreptă din nou atenția spre Donald. E posibil așa ceva?

Ea văzu că Robert și Jack schimbară o privire. Dar Jack fu cel care răspunse.

– A fost găsit cu fața în jos într-un șanț inundat, zise el, dar nu a murit așa. A fost înjunghiat.

– Apa a spălat sângele, confirmă Donald cu un pic prea multă încântare pentru gustul lui Mairi, dar am văzut rana. Cine l-a ucis l-a lăsat cu bună-știință la marginea drumului. A vrut să fie descoperit.

Mairi simți un fior pe șira spinării.

– Cine ar face așa ceva? zise ea.

– Probabil banda de tâlhari care a participat la atacul asupra trăsurii dumneavoastră, doamnă, spuse Donald. Am înțeles că Lord Cardross i-a abandonat în luptă. Nu cred că le-a picat bine să fie înșelați și poate că au căutat răzbunare.

Robert se aplecă în față.

– Nu vom face publică vestea despre crimă, zise el. Vom spune că s-a înecat.

– Dulcibella, zise Mairi înțelegând. Desigur. Ar avea încă o criză de nervi dacă s-ar gândi că sunt și alți criminali în libertate.

– Sperăm că acum Lady Dulcibella se va simți în stare să plece acasă, fu Robert de acord. Nu are rost să mai stârnim altă panică.

Jack se întoarse spre Mairi.

– E inutil să spun că tu vei călători înapoi spre Edinburgh împreună cu mine când vom pleca. Nu vreau să îți asumi nici un risc.

– Cu Wilfred mort, cu siguranță că nu vor fi alte primejdii, zise Mairi.

– Cu toate astea, nu vei risca, zise Jack cu o voce un pic mai tăioasă.

Parcă tensiunea din încăpere sporise brusc. Mairi văzu că Robert îi studiază. Avea o expresie deosebit de interesată în timp ce scruta chipul încordat al vărului său.

– Cred că Mairi are dreptate, zise el ușor. Cu siguranță, pericolul a trecut. Cardross a fost ucis de un tâlhar care avea o problemă cu el. E puțin probabil ca un astfel de om să atace pe altcineva și să riște astfel să fie vânat la rândul său. În afară de asta, cu atât de mulți soldați în zonă, suntem în siguranță aici.

Jack se întoarse spre el cu o furie reținută. Mairi aproape că tresări, dar Robert nu părea impresionat.

– Cu tot respectul Robert, zise Jack, nu ai de unde să știi și nu vreau să-ți încurajezi cumnata să se implice și mai tare în asta...

– Dar sunt implicată, precizâ Mairi.

– Nu se cade! se răsti Jack.

Se lăsă tăcerea. Robert părea că se abține foarte tare să nu râdă.

– Acum chiar că le-am văzut pe toate, zise el. Jack Rutherford care predică despre bunele maniere. Mă întreb care e motivul acestei schimbări de caracter.

Jack făcu un pas spre el, iar Mairi se temu că avea într-adevăr să-i dea un pumn vărului său.

– Sunt sigură că domnul căpitan nu dorește să asiste la o dispută de familie, zise ea iute. Căpitane, mulțumesc din nou pentru diligență. Vă doresc o zi bună!

Jack își smulse privirea de la Robert și făcu un pas în spate. După o clipă, schiță o plecăciune.

– Servitorul dumitale, Donald, zise el brusc și ieși din încăpere.

Mairi se uită la Robert, care ridică ușor din sprâncene și afișă un zâmbet plin de regret. Știa că încerca să se scuze că își provocase vărul, dar nu ținuse cont de sentimentele și de părerea ei. Era exasperant, iar ea habar nu avea de ce se purta Jack așa.

– Permite-mi să te conduc, Donald, zise Robert și se ridică să-l conducă pe căpitan la ușă.

Mairi se duse la ferestrele înalte și se uită la detașamentul de cavalerie de afară cum se așază în formație și pleacă. Era o zi superbă de vară și dintr-odată simți nevoia să iasă din casă, să fie în aer liber. Voia să călărească prin munți și să lase vântul să-i alunge melancolia.

Se duse la etaj și se schimbă într-o jachetă veche și niște pantaloni pe care Murdo, unul dintre fiii lui Frazer, îi împrumutase cu ani în urmă, pentru că pantalonii erau mult mai comozi la călărit și nu trebuia să stea pe șaua laterală. O trimise pe Jessie cu un bilet la Lucy să-i spună că iese să călărească. Dar nu voia să-i spună lui Jack. Îi ajunsese atitudinea lui poruncitoare pentru o zi întreagă.

– Nu veți ieși să călăriți singură, milady, zise Murdo când ea veni la grajduri, nu când oameni fără scrupule sunt în libertate.

Mairi oftă.

– Parcă ești domnul Rutherford, Murdo, zise ea. Ți-a zis să ai grijă de mine?

Pe chipul lui Murdo se lăți un zâmbet.

– Da, doamnă.

– Dar știu că are tupeu, rosti Mairi. Aș vrea să văd care dintre voi are curaj să mă oprească.

– Atunci măcar lăsați-ne să venim cu dumneavoastră, doamnă, se rugă Murdo în timp ce conducea afară una din iepele lui Lucy. În felul acesta, putem să-i spunem domnului Rutherford că am avut grijă de dumneavoastră.

– Vă e frică de el, se încruntă Mairi la rândaș, iar acesta aprobă din cap fără urmă de zâmbet.

– Da, doamnă, zise el. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, aș fi îngrozit dacă ar trebui să-i spun.

El o ajută să urce, iar Mairi se așeză în șa și dădu pinteni calului. Iapa era tânără și odihnită și la fel de dornică să alerge. Porniră în galop afară din curte, împrăștiind rândașii ca paiele în vânt. În spatele ei, Mairi auzi cum Murdo striga ceva, dar nu încetini decât când ajunse la jumătatea drumului în sus pe munte, lângă un pâlc de pini, pentru a le permite lui Murdo și lui Hamish să o ajungă din urmă.

Se întoarseră la Methven patru ore mai târziu. Mairi se simțea în al nouălea cer după plimbarea călare. Soarele începea să apună în spatele dealurilor, iar înserarea adusese răcoare în aer. Dar de îndată ce intră în curtea grajdurilor simți tensiunea din aer. Rândașii se uitau cu coada ochiului la ea. Sări jos din șa și îi întinse hățurile lui Murdo cu un cuvânt de mulțumire. Apoi se întoarse.

Jack stătea în fața ei și era, cu siguranță, mai mult decât înfuriat.

*

Jack nu se mai simțise atât de înfuriat în toată viața lui. Doar faptul că stătea în curtea grajdurilor și era înconjurat de rândași și de servitori care abia își puteau ascunde anticipația unei dispute teribile îl reținea să nu îi țină lui Mairi morală. Lachlan și Dulcibella puteau să se certe în public, se gândi el încruntat, dar el avea prea mult respect pentru Mairi să facă asta, chiar și atunci când ea îi încălcase ordinele în mod voit.

Dar primele cuvinte pe care ea le rosti nu erau împăciuitoare, iar el simți cum se înfurie și mai tare.

– Bună seara, domnule Rutherford, zise ea de parcă nu ar fi făcut nimic greșit.

Era îmbujorată, avea obrajii rozalii, ochii strălucitori și sclipitori după încântarea provocată de plimbarea călare. Arăta superb. Cumva, asta îl enervă pe Jack și mai tare, cu atât mai mult cu cât în mintea lui se adunaseră imagini cu ea moartă într-un șanț asemenea lui Wilfred Cardross. Singurul lucru la care se putea gândi era că nu putea să o mai scape încă o dată din ochi.

– Lady Mairi, rosti el printre dinți, mă întreb dacă am putea să vorbim în particular.

– Desigur, răspunse ea.

Părea calmă, dar Jack vedea pulsul în scobitura gâtului. Era agitată. Ei bine, așa trebuia. Ea îi întoarse spatele și porni spre ușa care dădea spre grajduri și de acolo se duse spre sera lui Lucy.

Jack încuviință din cap spre Murdo și Hamish.

– Mulțumesc, zise el.

Măcar Mairi avusese minte să nu iasă singură, dar faptul că nu o făcuse nu îi calma furia decât prea puțin. Ea așteptase până când se întorsese cu spatele ca să acționeze, iar asta îl înfuria mai mult decât orice. Mairi mergea mai repede acum. Poate că se gândea că putea să fugă de el. Jack zâmbi încruntat la gândul de a o fugări pe coridoarele lungi de la Methven. Ideea era interesantă.

O ajunse din urmă exact când ea fu la ușa serei și o trânti în urma lor. Știa că nu era un loc prea potrivit pentru o discuție în particular, dar nu mai putea aștepta. Fură învăluiți pe dată de aerul greu și lumina tristă a serei. Mirosea a pământ uscat și se simțea parfumul slab și impetuos al crinilor. Un grădinar care lucra la peretele din spate îi văzu și se îndepărtă discret. Jack auzi sunetul

slab al ușii închizându-se în urma lui. Apoi o luă pe Mairi de braț și o răsuci cu fața spre el.

– Ai putea să-mi explici ce s-a întâmplat de, în ciuda faptului că eu te-am rugat să nu îți asumi riscuri, tu ai plecat singură să călărești în ziua în care a fost omorât vărul tău? Își dădu seama că vocea îi tremura de furie și că era pe cale să își piardă controlul. Ai atât de puțină considerație față de propria siguranță și față de îngrijorarea mea?

– Sigur că nu, răspunse Mairi.

Ea îi susținu privirea fără teamă. Deși furios, Jack își dădea seama că îi plăcea asta la ea, faptul că nu dădea înapoi. O plăcea. O respecta. Dar era atât de furios pe ea, încât îi venea s-o scuture.

– Am luat doi rândași cu mine, zise ea. Amândoi erau înarmați, iar eu aveam un pistol în desagă. Nu îți înțeleg îngrijorarea.

– Îngrijorarea mea, zise Jack printre dinți, se referă la faptul că te-am rugat să nu te aventurezi afară până ce nu se rezolvă această problemă. Te-ai gândit că fostul, regretatul tău soț, s-ar putea ascunde în spatele întregii afaceri? Că l-ar fi putut angaja pe Wilfred Cardross? Că el încearcă să-ți facă rău?

Văzând că ea se albește la față, își dădu seama că nici măcar nu se gândise la asta. Făcu un pas în spate, ochii ei scrutându-i chipul.

– Nu am putut să vorbesc despre asta în fața lui Robert și a lui Donald de dimineață, pentru că nu voiam să-ți trădez încrederea, zise Jack cu vocea îmblânzită când văzu cât de necăjită era ea. Dar trebuie să iei și asta în considerare.

– Nu, zise ea și își duse mâna la gât, vorbele fiindu-i aproape o șoaptă. Archie nu mi-ar face rău. E prea blând.

– Poți să fii sigură de asta? întrebă Jack și se gândi că ea era extrem de naivă. Tu ești unul din cei doi oameni care știu că e în viață. Dacă te consideră o amenințare în vreun fel...

– Nu! Mairi clătină ferm din cap. Nu pot să cred asta, nu voi crede asta! Veni lângă el. În lumina tulbure din seră, ea văzu o mică umbră care îi apăru pe frunte. Jack, zise ea încet. Ești cumva gelos pe Archie?

– Încerc să te protejez, replică Jack.

– Ceea ce nu-mi răspunde la întrebare. Ea rămase fermă pe poziție cu mâinile în șolduri. Fii cinstit cu mine. Ești gelos?

Jack era gelos. Șocat, își dădu seama de asta. Era destul de rău și atunci când credea că omul era mort. Toată lumea părea să-l fi plăcut și să-l fi descris ca pe un fel de sfânt. Acum, știind că MacLeod încă era în viață, chiar dacă el și Mairi nu mai erau căsătoriți, Jack simțea o gelozie cutremurătoare.

– Mă simt posesiv. O trase spre el și își lăsă mâinile să alunece pe spatele ei și peste fund, lipind-o de corpul lui. Tu ești a mea, Mairi. Căsătorește-te cu mine!

O simți cum se cutremură șocată. Se trase înapoi și se uită la el de parcă ar fi vorbit o limbă străină. Dar el era aproape la fel de surprins ca și ea. Se gândise la asta încă de noaptea trecută, când își dăduse în sfârșit seama de implicațiile planului lui Lord MacLeod, dar nu intenționase să o ceară într-o manieră atât de abruptă. Nu era, își dădu el seama cu regret, ceva la care să se priceapă. În plus, nici nu se așteptase să aibă vreodată.

Mairi deschise gura să zică ceva. Părea că ar vrea să argumenteze, așa că Jack o sărută ca să-i distragă atenția, iar după o secundă ea îi răspunse la sărut, împletindu-și limba cu a lui, fierbinte, dulce și dornică. El simți o ușurare, căci asta însemna că ea era de acord cu propunerea lui – ușurare, dar și o dorință foarte puternică.

– Jack... șopti ea.

El o sărută din nou apăsat. Ea scoase un sunet de capitulare și îi răspunse din nou cu o ardoare care îl lăsă fără aer și îl făcu să își dorească să o poarte în brațe direct în camera lui unde să pecetluiască înțelegerea în patul său.

Făcu un pas spre ea, prinzând-o lângă zid. Îi susținu privirea și coborî mâna, descheindu-i nasturii jachetei unul câte unul. Ea se uită la el cu bărbia ridicată sfidător, dar sub mâna lui i se simțeau bătăile frenetice ale inimii.

Când jacheta fu descheiată, el o desfăcu și, fără nici avertisment, îi ridică brusc cămașa de in din betelia pantalonilor. Ea trase aer în piept, dar rămase nemișcată. În ochii ei apăruse o sclipire sfidătoare, la fel ca a bărbia ei hotărâtă.

Jack zâmbi. Mâinile îi alunecară sub cămașă. Ea nu purta nimic altceva decât o cămășuță, iar prin ea îi simțea căldura pielii. Cu o mișcare rapidă, el îi trase jacheta de pe umeri și îi dădu cămașa peste cap. Ea tremura acum, dar nu din cauza frigului.

Jack desfăcu grăbit cămășuța. Își trecu mâna peste sânii ei și îi simți sfârcurile întărindu-i-se în palmă. Când ea își ținu răsufla-rea, o sărută din nou, înfigându-și limba în gura ei, explorând-o. Se retrase doar ca să-și plece capul spre sânii ei, mușcând, trăgând și ronțăind ușor și apoi un pic mai tare pe pielea foarte sensibilă. Ea își lăsă capul pe spate. În căldura din seră, părul i se lipea de gât. Jack văzu cum o picătură de sudoare îi alunecă printre sâni. Imaginea era atât de erotică, încât aproape că își pierdu controlul.

– Căsătorește-te cu mine! repetă el.

Gândul de a o avea în pat în fiecare noapte era ca un vis erotic întunecat.

Dar ea se eliberă din strânsoarea lui și se depărtă. Ochii ei erau de un albastru întunecat, umbriți de pasiune, dar mai era ceva în privirea ei, acolo în adâncuri – dezamăgire și poate regret. Se aplecă, își luă jacheta și o puse pe ea ca să se acopere.

– Nu mă pot căsători cu tine, zise ea cu regret în glas. Sunt cu adevărat onorată că ai dori să te căsătorești cu mine pentru că știu că nu e o decizie pe care să o iei ușor, dar nu pot să accept. Vocea i se schimbă și apăru o notă imploratoare în ea. Te rog, încearcă să înțelegi, Jack, zise ea. M-am căsătorit cu un bărbat care nu mă iubea și într-o bună zi m-a părăsit pentru altcineva pe care îl iubea. Nu aș putea să risc din nou așa ceva.

– Dar eu nu ți-aș fi niciodată necredincios, zise Jack brusc. Jur! Și chiar vorbea serios. Nu ar fi fost o promisiune prea greu de ținut. Cu toate astea, își dădu seama că nu era de ajuns pentru ea.

– Dar nu m-ai putea iubi, nu-i așa? întrebă Mairi și adăugă atunci când tăcerea îl trădă: Nu ai putea să mă iubești așa cum te iubesc eu.

Jack înghiți în sec. Știuse de noaptea trecută că ea îl iubea, când îi încredințase toate secretele ei atunci când se simțise vulnerabilă. Dar el nu știa cum să o iubească. Iubirea îi fusese alungată din suflet pe când era doar un băiat.

Îi luă mâna într-a lui, trecându-și degetul mare peste podul palmei și simțind-o cum tremură.

– Nu vreau să te rănesc, zise el cu voce aspră.

Ea zâmbi, dar ochii ei erau obosiți.

– Cred că e un pic cam târziu pentru asta. Ea se eliberă din atingerea lui foarte hotărâtă și se îndepărtă. Nu îți fac nici un reproș,

Jack, pentru nimic. Nu mi-ai făcut promisiuni false. Nu-ți spun că te iubesc pentru că vreau să aud vorbele astea de la tine. Îți spun pentru că vreau să fiu sinceră. Ea își strânse brațele în jurul taliei de parcă i-ar fi fost frig, deși aerul din seară era așa de umed, încât se simțea ca o greutate pe piept. Spui că nu mi-ai fi niciodată necredincios, dar fără dragostea care să ne lege ce mai rămâne?

Ea zâmbi, dar el putea vedea lacrimile din ochii ei. Cu siguranță avea să plângă, dar nu în fața lui. Era prea mândră ca să facă asta.

Jack se simți cuprins de regret pentru că nu putea să îi ofere ce își dorea, dar era hotărât să nu îi dea drumul chiar dacă nu îi putea oferi ce avea nevoie, chiar dacă el nu era în nici un fel suficient de bun pentru ea.

– Mairi... începu el.

Ea clătină din cap.

– Mi-aș petrece fiecare zi întrebându-mă dacă vei găsi o persoană pe care să o *poți* iubi, Jack, zise ea. Mi-aș petrece fiecare zi întrebându-mă când va veni ziua în care va trebui să-ți dau drumul. Mai bine să fac asta acum decât să te pierd după ce ne căsătorim.

Ea ridică mâna și îi atinse obrazul într-o dezmierdare dulce și trecătoare și apoi se întoarse pe călcâie și plecă. Jack auzi sunetul pașilor ei dispărând și rămase singur, înconjurat de tăcere.

Capitolul 18

Din fericire, Mairi nu se întâlni cu nimeni pe drumul spre camera ei, pentru că plângea atât de tare încât aproape că nu vedea pe unde mergea. O înfuria teribil asta. Știa că trebuise să-l refuze pe Jack. Își dorea doar să nu fi fost atât de dureros.

Jessie o aștepta. Se întrebă cum Dumnezeu arăta. Buzele îi erau roșii de la sărutările lui Jack, dar ochii erau la fel de roșii de plâns. Jessie se uita la ea cu coada ochiului. Era limpede că se străduia să nu spună nimic. Nu-i stătea în fire să tacă.

– Ceartă între iubiți, doamnă? întrebă ea după o vreme.

– Ceva de genul acesta, răspunse Mairi obosită. Domnul Rutherford m-a cerut în căsătorie și eu l-am refuzat.

– Sper că nu ați făcut asta, zise Jessie. Credeam că sunteți deja logodiți! Își puse mâinile în șolduri. Ce relații sunt între dumneavoastră și domnul Rutherford, doamnă? Nu aș putea rămâne în serviciul dumneavoastră dacă nu vă căsătoriți. Eu sunt o fată respectabilă.

– Știu că ești, zise Mairi. Îmi pare rău.

Se așeză pe scaunul din fața oglinzii. Arăta „într-un fel teribil", așa cum ar fi spus Jessie. Părul îi era ciufulit, fața îmbujorată și buzele umflate. Le atinse ușor și simți un fior de voluptate alunecându-i prin corp. Răspunsul corpului ei față de pasiunea lui Jack o făcea să se simtă și mai disperată. Nu îi păsa că el nu o iubea. Voia doar plăcerea simțurilor.

Ea se întoarse pe jumătate pe scaun.

– Nu prea mă simt în stare să cobor la cină în seara asta, zise ea. Te rog, poți să îmi pregătești baia? Poate că voi mânca mai târziu.

– Desigur, doamnă, răspunse Jessie.

După ce ieși camerista, Mairi își dădu repede jos jacheta și o aruncă într-o parte, împreună cu cămașa și pantalonii. Se așeză iar

în fața oglinzii, doar în cămășuță și își examină corpul plină de curiozitate. Pielea de pe gât era roșiatică în locurile unde barba lui Jack se frecase de ea. Mai jos, sânii aveau și ei urme rozalii, acolo unde Jack depusese acele delicioase săruturi și mușcături apăsate pe piele. Sfârcurile îi erau umflate și excitate. Se atinse și simți urma plăcerii aduse de atingerea lui Jack.

Oftă. Îl dorise pe Jack foarte mult. Era palpitant să fie dorită cu o pasiune atât de puternică după atâția ani în care nu avusese parte de așa ceva, dar nu era de ajuns să îi alunge reținerea de a accepta o căsnicie fără iubire.

Se auzi o bătaie în ușă. Părea că Jessie s-ar fi gândit că stăpâna ei își făcea de cap de îndată ce ea se întorcea cu spatele. Mairi își puse halatul și îl legă în talie.

– Intră.

Însă baia era delicios de fierbinte. Methven era un castel medieval la origini, dar Robert nu făcuse rabat de la nici o tehnică modernă atunci când venea vorba de căldură și de apă caldă. Mairi aprecia asta. Așa că se scufundă din nou în apă ca să-și alunge tensiunea din ceafă și umeri. Lăsă să dispară și grija enervantă că Jack putea să aibă dreptate în privința faptului că Archie era cel care o vâna. Ea nu putea crede că el ar fi încercat să îi organizeze răpirea sau uciderea. Părea o idee absurdă. El fusese mereu un suflet blând, care ura cruzimea și violența. În afară de asta, o iubise. Nu așa cum ar fi iubit-o un soț, niciodată ca un soț, dar ca un prieten adevărat. Pe acest prieten îl jelise când Archie o părăsise, dar și faptul că nu avusese încredere în ea.

Simțea cum umerii i se încordează din nou și alungă gândurile despre Archie, lăsându-și mintea să plutească și se afundă și mai mult în apa parfumată. Se gândi din nou la Jack și la tot ce o învățaseră mâinile lui. Îi arătase cât de multă plăcere putea găsi în explorarea senzualității. Fusese o revelație.

Gândul îi excită corpul care abia fusese domolit de căldura apei parfumate. Simți un nod în abdomen și o pulsație între picioare. Își luă halatul și se ridică, ieși din cadă și trase materialul în jurul ei, simțind cum i se lipește de pielea udă. Fiecare atingere a materialului părea o dezmierdare. Corpul îi era saturat și dornic, plin de dorință.

Se duse încet spre pat, se întinse pe perne și permise halatului să se deschidă, desfăcându-și picioarele și lăsând mâna să-i alunece între falduri, mângâindu-se. Fusese singură atâția ani, dintotdeauna de fapt, pentru că ea și Archie nu avuseseră o relație fizică. Câteodată, asta îi oferise o eliberare. Se gândi la Jack, și-l imagină dezmierdându-i sfârcurile cu degetele, limba și dinții, lăsându-și mâinile să alunece pe corpul ei, stârnindu-i valuri de plăcere. Durerea delicioasă dinăuntrul ei începu să se adune, transformându-se treptat în ceva mai puternic.

Deschise ochii și ridică privirea să se uite în oglindă. Părul i se despletise și îi alunecase peste sânii dezgoliți și avea picioarele desfăcute. Arăta lasciv și asta i se părea excitant. Apoi privirea i se concentră pe restul imaginii din oglindă și aproape că țipă. În oglindă îl văzu pe Jack stând în ușa garderobei, sprijinit cu umărul de cadrul ușii, privind-o. Preț de o secundă, i se păru că era doar în imaginația ei, invocat de gândurile desfrânate. Apoi el vorbi.

– Îmi cer scuze, zise el, dar ai uitat să încui ușa.

El intră în cameră asemenea unui animal de pradă. Privirea îi cerceta tot corpul, fierbinte și arzătoare. Ea abia mai putea respira. Se simțea jenată și în același timp excitată pentru că fusese surprinsă de el în acea poziție.

El veni până la ea, oprindu-se la doar câțiva centimetri distanță. Privirea lui o ardea – alunecă pe părul ciufulit, pe fața îmbujorată, pe halatul deschis, pe picioarele desfăcute.

– Te gândeai la mine? întrebă el încet.

Ea se simți cuprinsă de rușine. Nu voia să admită că, deși plecase de lângă el, încă îl dorea.

El se aplecă și își puse mâinile în lateral, pe tăblia patului.

– Ei bine? făcu el.

Își lăsă mâinile pe umerii ei. Ea încă purta halatul, iar atingerea lui se simțea fierbinte prin el.

– Da, șopti Mairi și văzu o flacără de triumf în ochii lui, ardoare și dorință.

– Atunci căsătorește-te cu mine, zise el.

Ea își ridică un pic bărbia.

– Nu, îi răspunse.

Văzu o sclipire de amuzament strălucitor în ochii lui.

– Trebuie să înveți să cedezi controlul, zise el.

O trase spre el, trecându-și o mână în părul ei ca să o țină nemișcată în timp ce o sărută din nou, lung și adânc, răvășindu-i gura. Era delicios și cât își dorise de carnal, degetele lui jucându-se cu vârfurile sensibile ale sânilor ei în timp ce în abdomenul ei sporea dorința tot mai tare. Voia să-i spună să plece, dar în același timp nu putea suporta să fie lăsată din nou fără plăcere.

Când nu mai reuși să suporte fricțiunea, scoase un sunet ascuțit, iar Jack o împinse pe pat, desfăcându-i halatul și mai mult. Depuse sărutări pe pielea ei fierbinte de pe pântec, iar ea se cutremură de dorință. Se ridică să o sărute din nou, gura lui apăsându-se peste a ei mai blând de data asta, dar tot înfometată. Îi mușcă ușor buza de jos și apoi o dezmierdă cu limba. Mairi tremura, așteptând ca el să își dea hainele jos și să i se alăture în pat. Simțea că arde pe interior.

Se întinse după el, dorind să-l atingă și ea, dar el se retrase în mod frustrant. Patul scârțâi când se ridică. Ea se rostogoli spre el, disperată că avea să o lase nesatisfăcută, așa cum se întâmplase mai devreme.

El se duse la hainele pe care le dezbrăcase ea mai devreme și luă centura subțire de piele pe care o împrumutase de la Frazer ca să își prindă pantalonii. Trebuise să facă un nod pentru că era prea lungă. Jack se uită la ea cu capul înclinat în timp ce o cântărea în mâini. Apoi ridică privirea.

Inima lui Mairi bătu mai tare când îi zări privirea.

– Ridică-te!

Ordinul aspru o făcu să tremure.

– Lasă halatul.

Mairi ezită. Îl văzu schițând un zâmbet. Avea o expresie puțin ironică.

– Ți-e frică? întrebă el.

Îi era, dar era în același timp teribil de excitată.

Acesta era un joc care o putea scoate din minți, dar era prea stârnită ca să renunțe. Mătasea subțire alunecă pe corpul ei ca o mângâiere și căzu la picioarele ei.

Preț de o clipă lungă, nu fu conștientă de nimic altceva în afară de aerul greu din încăpere, de lumina și de umbrele aruncate ale

lămpii și de mirosul de lemn al focului. Refuză să se uite în ochii lui Jack în timp ce stătea goală în fața lui.

El se apropie de ea. Mâinile îi dezmierdară umerii și coborâră pe brațele ei ca să o țină. Ea tremură în timp ce el îi trăgea brațele în față și încet, cu mișcări deliberate, îi înfășură centura în jurul încheieturilor.

El așteptă din nou în tăcere. Mairi tremura așa de tare, încât se temea că picioarele nu aveau să o mai țină. De data asta, el se mută în spatele ei. Îi simțea respirația fierbinte și iute pe spate. Limba îi atinse coloana, trasându-i conturul până jos la curbura posteriorului. Ea se înfioră.

– Foarte frumos.

Vocea lui era ușor aspră.

Ea se uită la încheieturi și testă legătura. Nu era dureroasă, dar suficient de puternică încât să o țină legată. Când el luase centura, se întrebă dacă avea să o bată. Auzise de asemenea practici, dar nu o atrăgeau. Învățase deja că trupul ei reacționa la plăcerea care era aproape de durere, dar nu își dorea mai mult de atât. Sau cel puțin așa credea. Avea așa de puțină experiență, știa atât de puține despre reacțiile corpului ei încât nu putea să fie complet sigură.

Dar era pe cale să învețe.

Gândul acela o făcu să tremure și mai tare.

– Treci prin garderobă și du-te în camera mea, zise Jack.

Mairi îi aruncă o privire scurtă, dar chipul lui era impasibil. Ea porni înaintea lui; nu era departe, dar se simțea expusă și vulnerabilă, goală în timp ce el era complet îmbrăcat.

Camera lui Jack semăna cu a ei – avea până și o oglindă în aceeași poziție, dar arăta diferit, era o încăpere masculină, cu un parfum ușor de lemn de santal și piele.

Mai exista o diferență semnificativă. Acolo unde ea avea o pereche de scaune cu perne brodate, Jack avea un fotoliu mare de piele. O conduse acolo.

– Apleacă-te! îi ceru el.

Cu o mână pe spatele ei, o împinse ușor ca să-și întărească ordinul. Mairi se aplecă peste lateralul fotoliului. Vintrele ei se odihneau acum pe brațul din piele. Era așa de excitată încât presiunea devenise un chin. Își puse palmele pe șezutul din piele și se așteptă

ca Jack să o dezlege, dar apoi văzu că el îngenunchează și o trage de centură pentru a o fixa pe piciorul greu din lemn al fotoliului.

O trase încet. Pielea mușcă din încheieturile lui Mairi, obligând-o să se aplece mai mult, cu brațele întinse peste celălalt braț al fotoliului și picioarele desfăcute larg ca să se echilibreze. Vârfurile sânilor atingeau șezutul din piele acolo unde stătuseră mai devreme palmele ei. Părul îi căzuse în față, acoperindu-i umerii goi.

Ea își ținu respirația, simțindu-se prizonieră fără speranță, cutremurată, teribil de vulnerabilă. Era deosebit de desfrânat.

– Asta este pedeapsa mea pentru că ți-am refuzat cererea, zise ea fără suflare, sau e o metodă de a mă convinge totuși să mă căsătoresc cu tine?

Jack se sprijini pe călcâie. Lumina din ochii lui era puternică și sălbatică.

– Poate să fie tot ce vrei tu, draga mea, zise el încet. Nu e o pedeapsă dacă va fi atât de plăcut.

Inima ei bubui la auzul dezmierdării. Avea încredere că el nu avea să facă nici un rău, dar era atât de excitată, încât aproape că nu mai suporta.

– Nu mă voi căsători cu tine, zise ea cu încăpățânare, în caz că el nu-i înțelesese punctul de vedere.

El zâmbi.

– Dar mă iubești, zise el cu atât de multă îngâmfare încât ea l-ar fi pocnit peste chipul frumos dacă nu ar fi avut mâinile legate.

– Îmi doresc să nu-ți fi spus, zise ea furioasă. Sunt sigură că sentimentele mele sunt trecătoare.

Jack râse.

– Spre deosebire de plăcerea ta, zise el, pe care intenționez să o fac să dureze cât de mult voi putea.

Se ridică încet și o studie cu ardoare, ceea ce îi făcu corpul să fie și mai excitat, iar pe ea și mai furioasă.

– Chiar mai frumos, zise el blând și adăugă: Ești sigură că vrei într-adevăr să renunți la control? Asta e ultima ocazie să te mai răzgândești.

Mairi închise ochii. La naiba cu corpul ei perfid! Ar exploda dacă el s-ar opri acum.

– Da, zise ea. Sunt sigură.

Jack întinse mâna, îi luă fața între mâini și o sărută cu o tandrețe infinită, gura lui gustând-o pe a ei, desfăcându-i buzele, limba atingând-o pe a ei. Își trecu mâinile peste sânii ei într-un gest posesiv care îi făcu corpul să tremure și să se agite în legături.

Când se poziționă în spatele ei, ea închise din nou ochii. Îi desfăcu picioarele un pic mai mult, ca să stea aproape pe vârfuri. Se simțea și mai desfrânată, era și mai greu de suportat. Aerul rece îi atinse părțile intime. Coapsele îi tremurară. Încordarea corpului era greu de suportat, fiind deja aproape de orgasm.

Mâinile lui Jack o atinseră din nou pe umeri, dându-i părul la o parte, urmând traseul de dinainte într-o dezmierdare blândă pe coloană în jos, apoi pe părți și pe talie unde se opriră. Ea îl simți mișcându-se și așteptă nerăbdătoare să-l simtă în interiorul ei.

În schimb simți altceva mătăsos care îi gâdilă pielea pe ceafă și pe spate, urmând șira spinării. Nu putea vedea ce era, poate o pană. Pielea îi era atât de sensibilă, încât cea mai mică atingere era insuportabilă. Parfumul greu al pielii îi umplu nările, mirosul fiind atât de puternic încât simți că îl putea bea. Își plecă capul printre brațele desfăcute.

Simți dezmierdarea mătăsoasă din nou, de data asta pe laturile sânilor, acolo unde se apăsau pe șezutul de piele al fotoliului. Ocoli partea sensibilă, ceea ce o făcu să se zvârcolească, trecu pe sub ea, tachinându-i sfârcurile și făcând-o să geamă de frustrare.

Simți o atingere între coapse și se zvârcoli din nou, trăgând de legături. Era mai puternică decât dezmierdarea penei, ascuțită, aproape de durere, dar atât de intensă încât aproape că o făcu să se elibereze. Ea scrâșni din dinți și așteptă, fără să mai perceapă nimic în jurul ei în afară de pulsația teribilă dintre coapse și bătăile puternice ale inimii.

Trecu o secundă, apoi încă una, două. Ea încă aștepta, corpul ei aproape țipând după eliberare. Simți o atingere pe fese, ca niște limbi de foc. Senzația era minunată. Mairi simți că pielea parcă i se ridica sub acea atingere, usturătura fiind un amestec delicios de durere și plăcere. Simți altă atingere fierbinte și tăioasă, iar în acel moment își dădu seama că era un bici cu nouă cozi moi de piele.

O străfulgeră un gând. Abia avu timp să gândească înainte să simtă altă atingere și începu să își apese pântecul mai tare pe brațul

fotoliului într-o încercare inutilă să-și oblige corpul să atingă orgasmul. Trebuia să găsească eliberarea disperată care creștea în ea, dar părea imposibil. De fiecare dată biciul o ducea un pic mai departe pe culme și apoi o lăsa acolo să atârne neputincioasă.

Auzi un sunet, simț altă atingere care era și blândă, și usturătoare și care îi făcu corpul să tresare și să pulseze. Își dădu seama că era pe vârfuri, încercând să-și desfacă picioarele și mai mult, cerând mai mult, dorind cu disperare împlinirea.

Îl auzi pe Jack râzând.

– Ești delicios de dornică să reacționezi la asta, așa cum am bănuit că vei fi!

Se auzi altă plesnitură, de data asta între coapsele ei, o senzație care o făcu să țipe de dorință. Biciul dansă pe pielea vulnerabilă din interiorul coapselor, dezmierdarea pe cât de dulce, pe atât de ascuțit. Din nou atârnă preț de un minut neîndurător la marginea eliberării, așteptând, dorind să se roage. Apoi senzația de plăcere se atenuă un pic, aducând-o înapoi. Ar fi putut să țipe de frustrare.

Jack veni în fața ei și îngenunche. Îi puse o mână sub bărbie și îi ridică fața ca să se uite în ochii ei. Ai lui erau ametitor de strălucitori și excitați. O sărută, încet, profund, își trecu mâinile peste corpul ei și îi ciupi sfârcurile atât de ușor, încât ea nu se putu abține să nu se zvârcolească.

– Încă un pic, zise el blând. Poți să mai suporți un pic.

Mairi nu era sigură că putea, dar nici nu avea de gând să-i spună să se oprească. Nu visase niciodată la astfel de plăceri carnale desfrânate.

Jack se îndepărtă. De data asta, Mairi își întoarse capul ca să-i vadă imaginea în oglindă, sorbind-o cu nesaț, toată rușinea și reținerea fiind uitate. Se înfioră când văzu corpul ei legat și arcuit peste scaun și pe Jack cu biciul în mână.

El se întoarse din nou în spatele ei. Ea îl privi în oglindă, așteptând cu nervii întinși și corpul atât de încordat încât tremura. Privi biciul cum cădea și își văzu corpul reacționând ca răspuns la lovitură, simțind mușcătura prin ceața încântării simțurilor.

Vârful biciului atinse pielea fierbinte și umedă de la baza gâtului, apoi alunecă pe spinare în jos, peste coaste, mângâindu-i posteriorul. Dansă pe pielea moale din interiorul coapselor și o atinse între

coapse în treacăt, rămânând preț de un moment insuportabil pe mugurul ei.

Mairi simți cum i se strânge abdomenul. Scoase un strigăt ascuțit și își simți corpul cutremurându-se aproape de orgasm. Apoi, în timp ce tremura și ardea, îl văzu pe Jack întorcând biciul, iar o secundă mai târziu, mânerul rece și tare îi desfăcu faldurile, frecându-i centrul plăcerii într-o dezmierdare păcătoasă.

Ea își pierdu tot controlul și avu un orgasm violent, capul i se umplu de o lumină orbitoare, plăcerea fiind atât de intensă încât aproape leșină. Corpul ei trase de legăturile centurii care încă o țintuiau.

Mânerul biciului apăsă mai tare asupra corpului ei ce pulsa. Ea se gândi că avea să țipe din pricina senzațiilor de care nu putea scăpa, dar apoi mânerul biciului alunecă adânc în ea și se eliberă din nou, senzația fiind violentă și limpede precum cristalul, strigătele ei fiind înăbușite de brațul scaunului.

Auzi bufnitura biciului pe covor și apoi Jack o umplu, mișcându-se în ea cu mișcări lungi, dure. Ea era epuizată de intensitatea experienței, iar în poziția aceea nu putea face nimic ca să se ancoreze; corpul ei se mișca neputincios în ritmul lui în timp ce el o ținea de coapse și o desfăcea și mai mult, pătrunzând și mai adânc, folosind-o fără rușine ca să-și satisfacă dorința până când și el se eliberă violent. Ea se simțea atât de slăbită de extaz încât, când el o eliberă de legătura centurii, se lăsă moale în brațele lui cu ochii închiși și simți cum o cuprinde, o sărută blând și o pune pe pat, unde o luă din nou în brațe.

O sărută pe obraz.

– Ești în regulă? întrebă el ușor.

– Oh, da, zise Mairi.

Copleșită, satisfăcută, voia doar să doarmă.

– Deschide ochii, zise Jack, așa cum spusese înainte când făcuseră dragoste, iar ea auzi amuzamentul din vocea lui.

Îi era teribil de greu să își oblige ochii să se deschidă. Avea senzația că pleoapele îi erau prea grele.

– Te căsătorești cu mine? șopti el când ea deschise foarte puțin ochii și se strădui să se concentreze la chipul lui.

El zâmbea, degetele jucându-se ușor cu părul ei. Era așa de multă tandrețe în ochii lui, încât ea ar fi vrut să țipe pentru că totul era nedrept. Îi arăta totul în afară de iubire.

– Nu, răspunse ea. Nu, mulțumesc.

– Atât de politicoasă!

O privi cu aceeași tandrețe, iar dintr-odată Mairi simți cum i se frânge inima. Încă puțin din această aventură, iar ea avea să fie de acord cu propunerea lui, în ciuda obiecțiilor raționale, împotriva judecății sănătoase. Dar ar fi fost un dezastru. Brusc, se simți cât se poate de trează, teama alungând epuizarea. Așa că se ridică.

– Jack, începu ea. Nu face asta. S-a terminat!

În ochii lui apăru o expresie de stupoare totală.

– Din pricina a ceea ce s-a întâmplat acum? întrebă el. Știu că te-am provocat cam tare...

Mairi îl întrerupse, punându-și degetele pe gura lui.

– Nu are nici o legătură cu asta, zise ea. Mi-a plăcut.

Ea îl simți că se relaxează.

– Atunci nu are rost să ne despărțim, zise el. Am putea continua să ne vedem și când ne întoarcem în Edinburgh.

Mairi clătină din cap.

– Nu, zise ea din nou.

– Dacă te-aș ruga să te răzgândești, zise Jack, dacă aș încerca să te conving...

El vru să o ia din nou în brațe, dar ea ridică o mână ca să-l oprească.

– Te rog, zise. Te rog, nu încerca să mă convingi. Nu vreau să-mi trăiesc viața sperând că într-o zi vei învăța să iubești din nou.

Ea se ridică și își căută hainele, dându-și seama că nu avea haine acolo, pentru că venise goală la el în cameră. Cu siguranță, nu era în stare să plece de acolo la fel. Era prea ciudat. Alunecă de pe pat și luă cămașa de in a lui Jack și și-o trase pe cap. Era o greșeală să împrumute haine de la el, pentru că mirosea a Jack, iar inima i se strânse de durere.

Își dădea seama că aștepta ca el să spună ceva, dar, în timp ce tăcerea se prelungea, simțea cum speranța se risipește și știu că așa avea să fie mereu. Ea avea să aștepte și să spere, iar de fiecare dată dezamăgirea urma să o distrugă un pic mai mult.

–Adio, Jack! zise ea încet.

Știa că în ziua următoare trebuiau să-și ia la revedere public, de față cu toată lumea, dar asta era doar pentru ei doi. Se aplecă și-l sărută pe obraz, iar când el tot nu spuse nimic, ea plecă.

Capitolul 19

Bătea un vânt puternic dinspre nord în timp ce Mairi stătea pe treptele de la Methven, așteptând să îi fie adusă trăsura în față. Tremura; jacheta ei de vară era prea subțire pentru frigul de afară. Sau poate că frigul era înăuntrul ei.

Lucy părea îngrijorată.

– Mi-aș dori să mai stai câteva zile, zise ea agitată. Nu îmi place ideea că vei călători singură.

– Voi fi în regulă, zise Mairi. Abia aștepta să rămână singură. Știi cât de înarmați sunt Frazer și băieții lui. La fel și eu.

Lucy zâmbi.

– Dar nu-l ai pe Jack cu tine. Fața i se întunecă din nou. V-ați certat cumva? Păreați foarte distanți unul cu celălalt.

– Nu, zise Mairi și tremură din nou. Nicidecum.

Expresia lui Lucy trăda neîncredere mai clar decât ar fi putut să o facă vorbele.

– Bine, admise Mairi. Logodna s-a încheiat. Te rog să nu întrebi mai multe...

Se opri, cu dinții clănțănind, dându-și seama că avea ochii în lacrimi.

– Oh, Mairi! Lucy o îmbrățișă strâns. Trimite-mi vorbă dacă ai nevoie de mine, zise ea. Cred că până la urmă tot îl omor pe Jack.

În acel moment, Jack apăru pe ușă. Arăta teribil de chipeș în haina lui de călărie. Mairi își ținu respirația. Coborî treptele spre ea cu o expresie foarte serioasă. El nu vorbi, dar îi luă ambele mâini înmănușate într-ale lui și le duse la buze. Mairi își ridică privirea și inima îi bătu cu putere. Ochii lui erau profunzi și întunecați, o expresie atât de diferită de cea obișnuită de amuzament și ironie cu care se afișa în lume! Ea știu că îi spunea fără vorbe că ținea la ea, o respecta și că tot ce se întâmplase între ei conta pentru el.

El îi spunea totul în afară de faptul că o iubea. Nu avea idee cum să reacționeze, ce să spună, cum să se comporte. Nu i se mai întâmplase niciodată până acum.

Degetele ei tremurară într-ale lui. Ea simți cum strânsoarea lui se intensifică pentru un moment și apoi schiță un zâmbet, colțurile gurii arcuindu-se în sus, gest care îi făcuse mereu pântecul să se încordeze de dor.

– Voi trimite vorbă când ajung în Edinburgh și voi veni să te văd după ce vorbesc cu domnul Innes, zise el.

– Mulțumesc, răspunse Mairi.

El încuviință din cap, ezită din nou, apoi îi dădu totuși drumul la mână.

Trei zile mai târziu, întoarsă la Ardglen, ea se simți și mai rău. Ar fi trebuit să se întoarcă în Edinburgh, unde măcar avea companie și parte de distracție, dar nu putea suporta să fie acolo când Jack se afla în oraș.

Se temea prea tare să-l vadă cu altă femeie. Nu se amăgea cu ideea că el avea să stea prea mult fără companie feminină. Totul părea să o doară, durea teribil. Lovitura de a-l pierde pe Jack nu părea să se atenueze. Durerea părea mai degrabă să se ascută și o epuiza faptul că trebuia să pară curajoasă și să se ocupe de actele domeniilor. Chiar se gândise să se ducă la Jack și să-i spună că se răzgândise cu privire la propunerea lui, pentru că orice părea mai bun decât această durere nesfârșită. Mândria și principiile nu erau parteneri buni în pat, descoperi ea, mai ales pentru că era îndrăgostită. Ajunse până în faza în care chemă trăsura. Dar până la urmă renunță, pentru că știa că nimic nu se schimbase. Jack nu o iubea și nu mai era nimic de făcut.

Edinburgh-ul era uscat, prăfuit și pustiu pentru că mare parte a aristocrației plecase din oraș ca să petreacă vara la casele de la țară. Asta nu însemna că el și-ar fi dorit foarte mult agitația balurilor și a seratelor; ceea ce voia și cea de care avea nevoie era Mairi.

Se gândise că, odată ce aveau să fie despărțiți, putea reuși să meargă mai departe. După trei zile însă, fusese nevoit să admită, chiar dacă doar pentru sine, că fusese o naivitate. Era îngrozit

de puterea pe care Mairi o avea asupra lui. Nu o văzuse doar de zece zile, însă îi era cu disperare dor de ea. Voia să o vadă, să vorbească cu ea, să îi audă vocea. Fusese nevoit să reziste tentației de a porni călare 11-12 kilometri spre Ardglen doar ca să o vadă. Nu-i venea să creadă cât de greu era să reziste acestui impuls. Nu era doar inexplicabil, ci și periculos de sentimental. Voia să fie cu ea tot timpul, să o atingă – sigur că voia –, dar și să o țină în brațe, nu doar să facă dragoste cu ea. Avea senzația că o parte din el lipsea. De câte ori se deschidea ușa, speranța că ea avea să intre și să-l găsească creștea și apoi se prăbușea ca o piatră.

Singurul lucru pe care îl spera era că avea să alunge această stranie obsesie, așa că se strădui să-l găsească și să rezolve problema cu Michael Innes în cel mai rapid și mai fără scrupule mod posibil. Celălalt avantaj era că, de îndată ce avea vești, se putea duce să i le comunice lui Mairi. Deși nu avea să se schimbe nimic, ea refuzând în continuare să se căsătorească cu el, Jack nu reușea să găsească o cale de a depăși acest impas.

Afacerile erau o bine-venită distragere de la problema lui. Jack era ferm convins că fiecare bărbat avea o slăbiciune și se dovedi destul de ușor să-și folosească contactele ca să descopere călcâiul lui Ahile în cazul lui Michael Innes.

Singurul viciu al lui Innes erau pariurile, care îl făceau să se afle mereu în căutare de bani. Ce câștiga el soția lui cheltuia. El paria pe datorie. Jack bănuia că din pricina asta averea lui Mairi era atât de tentantă pentru el și de aceea îl supăra aparenta nedreptate în privința moștenirii ei.

Trecuse de ora 11 în cea de-a treia zi de când se întorsese la Edinburgh când Jack se prezentă la un local discret, foarte aproape de Royal Mile. Gazda, un bărbat înalt cu păr negru ca tăciunele și ochi aproape la fel de întunecați, îl trase într-o încăpere mică de primire în partea laterală a holului. Despre Lucas Black se spunea că era progenitura ilegitimă a unei regalități străine, dar nimeni nu știa sigur. Singurul lucru pe care Jack îl descoperise era că omul nu avea scrupule și era hotărât să reușească. În privința asta semănau, astfel legându-se o prietenie între ei.

– Cel pe care îl cauți e aici, Jack, zise Lucas. Dacă avea într-adevăr strămoși străini, nimeni nu ar fi ghicit după vorbă. Vorbea

ca un produs al celei mai bune școli publice englezești. Îmi rămâi dator cu o favoare. Domnul Innes e atât de copleșit, încât a pierdut deja mai multe mii de lire. Lucas zâmbi. Dar mă îndoiesc că primește des invitația de a juca într-o casă ca asta și într-o companie atât de importantă.

Jack rânji.

– Îți sunt recunoscător, Lucas, mai ales că ai reușit să aduni destui jucători când în oraș e atât de puțină lume bună. Voi acoperi pierderile domnului Innes.

Lucas își înclină capul.

– Foarte atent din partea ta.

– E plăcerea mea, zise Jack. Am răscumpărat deja cea mai mare parte din restul datoriilor lui.

Lucas fluieră aproape insesizabil. Se așeză pe marginea mesei și își legănă piciorul.

– Bietul om! Ce a făcut ca să te nemulțumească?

Jack ezită.

– El a nemulțumit-o pe Lady Mairi MacLeod. Sunt aici în numele ei.

În ochii întunecați ai lui Lucas apăru o sclipire de amuzament.

– A supărat-o pe Lady Mairi? Atunci e surprinzător că încă își păstrează bărbăția. Am auzit că țintește excelent.

– E cea mai bună, fu Jack de acord. Dar de data asta preferă să acționeze prin intermediul meu – și mai degrabă cu subtilitate decât cu violență.

– Am auzit de logodna voastră, zise Lucas. Felicitările mele!

– Mulțumesc, zise Jack.

Era ciudat că vorbele acelea îl dureau. Îl făcuseră să-și dea seama că în curând, după ce avea să discute cu Innes, avea să trimită un anunț de anulare a logodnei către ziare, iar legătura lui cu Mairi avea să fie oficial întreruptă.

Lucas îl privi întrebător.

– Nu am crezut niciodată că tocmai tu te vei îndrăgosti, Jack, zise el cu o umbră de amuzament în glas. Dar, de fapt, îmi redă un pic încrederea în natura umană.

– Nu sunt... vru Jack să spună automat, dar se opri.

– Scutește-mă de negările convenționale, zise Lucas. Un bărbat nu se ostenește așa cum ai făcut-o tu pentru Lady Mairi MacLeod fără un motiv foarte puternic. Vărul tău mi-a scris, adăugă el, ca să mă pună în temă de îndată ce a știut de planurile tale cu privire la Innes.

– La naiba și cu Robert! zise Jack, dar fără prea mare convingere.

Lucas avea dreptate în ambele privințe. El era îndrăgostit de Mairi și nu avea rost să mai nege. Avusese nevoie de al naibii de mult timp ca să-și dea seama – de prea mult timp – pentru că nu își dorise să fie adevărat.

Își dădu seama că tremura. Se simțea ciudat. Singurul lucru pe care nu dorise să-l facă – să iubească și să riște să piardă din nou – se întâmplase și nu putea schimba asta. Lucas zâmbi când îl conduse în salonul mare, unde o mică parte din înalta societate din Edinburgh se întâlnise pentru jocuri de noroc. Era o adunare exclusiv masculină. În aer plutea fumul de trabucuri. Câțiva domni îl salutară pe Jack din cap când trecu pe lângă ei. Lucas îl conduse într-un salon mai mic printr-o ușă din spate. Aici se aflau doar o jumătate de duzină de jucători. Prezentările fură scurte, pentru că Jack îi știa deja pe cei mai mulți dintre cei aflați în jurul mesei de joc. Michael Innes îi întâlni privirea fără o tresărire de recunoaștere, ceea ce îl mulțumi. În mod evident, afacerile îl purtaseră pe avocat afară din oraș până de curând și nu auzise de logodna lui Mairi.

Jocul începuse, iar atmosfera din mica încăpere era deja foarte tensionată. Jack se descurcă bine în prima oră, câștigând ceva, pierzând și uitându-se cu interes cum Innes deveni complet prins de joc. Avea aerul unui cartofor înrăit, atenția lui fiind fixată pe cărți.

Jack se străduí un pic și curând începu să câștige constant. În timp ce Innes pierdea și bea tot mai mult, deveni limpede că se amețea repede pentru că în curând deveni îmbujorat și nesigur. Norocul i se terminase; Jack văzut cum încrederea îl făcuse neglijent, concentrarea îi dispăru și pierdu tot ce câștigase. Până când se termină jocul, Jack avea mai multe bilete de datornic ale lui Innes în buzunar.

În timp ce alții plecau din încăpere, Innes îl trase pe Jack de mânecă. Chipul său palid era plin de culoare și ochii îi luceau. Se legăna pe picioare ca un tânăr fără experiență.

– Domnule...

– Domnule Innes? zise Jack relaxat.

– Scuze, spuse Innes, va exista o mică întârziere la plata datorilor mele.

Jack ridică din sprâncene și nu spuse nimic.

Innes părea jenat.

– Am o moștenire, mormăi el.

– Așa am înțeles, zise Jack rece. Dar sper că nu sperați ca eu să aștept moartea lui Lord MacLeod ca să mă plătiți. Nu doresc să aștept moartea unui om.

Culoarea se întinse pe obrajii lui Innes. Ochii palizi se feriră de privirea aspră a lui Jack.

– Nu, zise el, nu înțelegeți, domnule. Verișoara mea, Lady Mairi, este foarte bogată și curând acei bani vor fi ai mei.

Jack ridică privirea. Lucas Black stătea în ușă. La semnul din cap al lui Jack, intră în încăpere, închise ușa în urma lui și se sprijini cu spatele de ea. Innes îi aruncă o privire, apoi se întoarse atât de brusc spre Jack, încât își pierdu echilibrul și aproape că se poticni. Jack îl împinse prea puțin ceremonios înapoi pe scaunul pe care îl ocupase până de curând, unde se trase în spate spre perne, de parcă încerca să pară cât mai mic.

– Domnule... protestă el, vocea fiindu-i doar un chițăit de frică.

– Mă interesați foarte mult, domnule Innes, zise Jack. Spuneți-mi mai multe despre aceste așteptări ale dumneavoastră.

Mairi încă era la micul dejun când primi veste de la Jack că vorbise cu Michael Innes seara trecută și că urma să vină mai târziu în acea dimineață ca să discute cu ea. Biletul era cât se poate de formal. Chiar și așa, simți o puternică tresărire de speranță, dar care dispăru la fel de brusc. Oricine susținuse că speranța era cea care moare ultima avusese dreptate. Se părea că ea nu învăța niciodată asta.

Nu îi mai trebui micul dejun, așa că decise să se plimbe. Simțea nevoia să iasă afară, să se gândească, să plănuiască ce avea să îi spună lui Jack și cum să reacționeze când urma să îl vadă din nou.

Dar nu voia să o facă în grădinile care îi aminteau atât de mult de Archie. În sfârșit, putea înțelege că trebuia să scape de controlul pe care Archie încă îl avea asupra vieții ei. Trebuia să o ia de la capăt. Faptul că vorbise cu Jack despre trecut o eliberase și, chiar dacă viitorul ei nu avea să fie cu el, știa că trebuia să meargă mai departe.

Ieși pe mica poartă în grădina cu ziduri și o luă pe poteca de lângă pârâu, care ducea în sus pe dealul din spatele casei. Pământul era uscat ca iasca și se sfărâma sub picioarele ei. Soarele strălucea fierbinte, așa că se bucură că avea umbreluța cu ea. Aerul era apăsător de căldură, lucru neobișnuit pentru o vară scoțiană. Făcea ca mersul să fie încins și obositor, dar tot era bucuroasă să se afle afară, la aer.

La cascada aflată la jumătatea drumului în sus pe deal se opri să se odihnească, ascultând susurul liniștitor al apei și bâzâitul albinelor din iarba înaltă. De aici, casa din Ardglen părea o mică oază în mijlocul peisajului sălbatic de la țară. Acesta fusese locul favorit al lui Archie; era straniu că se simțise atrasă de locul acesta, unde nu mai venise de ani întregi. Parcă nu putea scăpa de spiritul lui Archie, încă erau chestiuni nelămurite între ei.

Se ridică și își continuă drumul. Poteca trecea prin spatele cascadei pe o ieșitură îngustă și stâncoasă, alunecoasă din pricina stropilor de apă dinspre cascadă. Aici ferigile și buruienile creșteau dese. Când ieși pe mica pajiște de pe partea cealaltă, i se păru că simte miros de fum adus de o briză ușoară, dar i se părea puțin probabil într-o zi atât de frumoasă, așa că scutură din cap și uită de asta. Urmă poteca în jurul unui contrafort din piatră. Voia să meargă un pic mai departe și apoi avea să se întoarcă, deoarece începuse să obosească. Găsi un morman de pietre, căzute prea curând ca să fie acoperite de mușchii și lichenii care creșteau peste tot în mica vale.

Se așeză pe una din pietre ca să-și tragă sufletul și își sprijini umbreluța de alt bolovan de lângă ea, închizând ochii și ridicându-și fața spre soare. Ar fi trebuit să se simtă liniștită, dar avea o senzație de agitație, de parcă cineva ar fi privit-o.

Cu un mic oftat, se aplecă să-și ia umbreluța, dar aceasta alunecase între două pietre și trebui să răscolească pentru a o recupera. Una dintre pietre se mișcă un pic; văzu o pată de culoare printre

bolovani – un albastru puternic în contrast cu cenușiul și verdele din jur.

Sări imediat în picioare. I se ridică părul pe ceafă și simți un fior de groază alunecându-i pe șira spinării. Recunoscuse acel albastru. Când cumpărase jacheta pentru Archie pe Prince's Street cu cinci ani în urmă, croitorul o asigurase că nu mai exista alta ca ea în tot Edinburgh-ul.

– O vopsea foarte specială, îi spusese el. Special pentru dumneavoastră, doamnă.

Mairi făcu un pas în spate. Simțea o răcoare în ciuda soarelui care încă strălucea puternic și fierbinte deasupra ei. Pietrele erau stivuite ca un mormânt. De la distanță păreau căzute la întâmplare, dar acum vedea că nu era lucrarea naturii, ci a mâinii de om. Și vedea, de asemenea, sub mormanul de pietre, învelit în fâșii albastre, ceva palid și poros, ceva care arăta ca un os omenesc.

Se întoarse și vomită violent. Preț de o clipă, crezu că avea să leșine. Se simțea plină de sudoare rece. Urechile îi vâjâiau și era ușor amețită. Merse spre un bolovan aflat la distanță de cadavru și se așeză. Tremura incontrolabil.

„Archie." Archie era îngropat sub mormanul de pietre. Nu ajunsese niciodată în India, sau în China, sau în celelalte locuri în care își imaginase că fugise cu iubitul său. În tot timpul în care ea îl crezuse în viață, el zăcuse aici. Probabil că murise în noaptea în care plecase. Cineva îl îngropase la cascadă – poate iubitul lui, dacă aici aranjaseră cei doi să se întâlnească. Se întrebă dacă avusese loc vreun accident sau o ceartă. Apoi își aminti că cineva continuase să-i scrie lui Lord MacLeod în numele lui Archie, trimițând vești, cerând bani. Cineva pretinsese că Archie încă era în viață.

Se frecă cu putere pe brațe ca să alunge frigul din corpul ei înghețat. Trebuia să coboare înapoi la Ardglen și să-l trimită pe Frazer după ajutoare. Trebuia să încerce să se ridice. Avea senzația că picioarele îi erau din vată, dar o susținură. Făcu câțiva pași tremurați spre potecă și se uită înapoi peste umăr la mormânt și la culoarea albastră care îi dezvăluise totul.

O umbră îi tăie drumul în partea de sus a potecii. Se uită în sus. Nu era nimeni acolo, însă simți din nou miros de fum. Briza devenise mai puternică și pe cer apăruseră nori albi, pufoși, iar soarele

parcă nu mai ardea chiar așa de tare. Din nou simți cum i se ridică părul pe ceafă. Parcă o privea cineva.

Umbra trecu din nou, iar de data asta își mijì ochii în sus, reușind să vadă silueta unui bărbat care cobora pe potecă spre ea. Preț de un lung moment, avu soarele în ochi și, deși puse mâna streașină la ochi, nu reuși să-i vadă fața – era doar o umbră întunecată. Felul în care se mișca era însă familiar. Apoi razele nu mai străluciră, ea clipi și îl văzu pe Jeremy Cambridge stând pe potecă în fața ei, curățându-și de praf hainele imaculate de oraș și arătând foarte ciudat. Își dădu seama că Jeremy prefer orașul și saloanele și că nu-l văzuse niciodată la țară.

– Jeremy! strigă ea. Ce Dumnezeu faci aici?

– Mi-au spus cei din casă că ai plecat să te plimbi, răspunse Jeremy. Te-am văzut pe potecă și te-am urmat până aici.

Vocea îi suna straniu de detașată. Răceala îi provocă lui Mairi un fior de gheață pe șira spinării. Apoi văzu că el avea un pistol în mână și răceala se intensifică.

– Ce păcat! zise Jeremy.

Se uită spre mormântul din pietre și apoi își întoarse din nou privirea spre ea și o țintui atât de dur și de iute, încât ea tresări la vederea expresiei lui.

– Ce păcat că l-ai găsit, pentru că acum va trebui să te omor!

Capitolul 20

Jack era aproape gata să plece spre Ardglen când Lucas Black fu condus în încăperile sale. Întâlnirea cu Michael Innes de seara trecută, satisfăcătoare în toate sensurile, se dovedise a fi deosebit de frustrantă în alte privințe. Era clar pentru amândoi că Innes nu fusese în cârdășie cu Wilfred Cardross. Nu avea ieșiri violente, iar amenințările împotriva lui Mairi erau un balon de săpun, bazate pe scandal și pe răutate. Nu știa nimic despre secretele lui Archie MacLeod, iar fanfaronada lui dispăruse ca o ceață când Jack îi spusese că Mairi se afla sub protecția lui. Totul ar fi trebuit să fie destul de clar pentru Jack, dar simțea o neliniște, de parcă nu găsise ceva ce simțise la Methven. Singurul atacator putea fi Archie însuși, dar Mairi era convinsă că fostul ei soț era un suflet prea blând și ținea prea mult la ea ca să o rănească. Jack încercă să treacă peste gelozia lui și să o creadă, dar nu era convins. Până la urmă, decise să-i dezvăluie lui Lucas detaliile cazului și îi povestise totul până târziu în noapte, dar nu ajunsese la nici o concluzie utilă.

– Îmi cer scuze că te reții, zise Lucas, văzând hainele de călătorie ale lui Jack, dar e ceva ce cred că ar trebui să vezi. Îi arătă un document. M-am gândit la asta după ce ai plecat azi-noapte. Dacă MacLeod intenționa să fugă din țară cu iubitul său, după toate probabilitățile, ar trebui să existe o evidență a plecării lor din Greenock.

– Dacă MacLeod și-a înscenat moartea, zise Jack. Rezervarea ar fi pe un nume fals.

Lucas încuviință din cap.

– Da, dar ar fi două nume dacă a fugit cu iubitul său. E o încercare, dar m-am gândit să verific registrele din vremea aceea, când se presupune că ar fi murit MacLeod, să văd dacă mi se pare cunoscut cineva de acolo. Desfăcu documentul și îi arătă. Asta e ce am găsit.

Jack se uită. Nava era Jura, care trebuia să plece spre Madras, India, data plecării fiind după ce aparenta moarte a lui Archie MacLeod fusese raportată în ziarele din Edinburgh. Scrută impacientat lista pasagerilor: MacRae, părinți și copii, domnul și doamna D. MacReavy, domnul S. Oakes și apoi, subliniat, domnul A. Oxford și domnul J. Oxford, frați, în dreptul cărora era adăugat cuvântul anulat.

– Oxford, zise Lucas nerăbdător. Cambridge? Vezi legătura?

Jack avu nevoie de un minut. Mintea i se mișca frustrant de încet. Își aminti că Mairi îi spusese că nimeni în afară de ea și de Lord MacLeod nu știuse despre amantul secret al lui Archie. Omul care se ocupa de afacerile lui MacLeod cu siguranță nu știuse secretul. Sau îl știuse? Jack se gândi la Jeremy Cambridge, care venise la Methven când murise Wilfred Cardross, găsit într-un șanț a doua zi de dimineață. Își aminti că Mairi spusese că Jeremy Cambridge îi promisese că avea să o viziteze la întoarcerea din Edinburgh. Dintr-odată fu paralizat de frică.

– Oh, Dumnezeule! zise el.

Îi aruncă lui Lucas documentul.

– Trebuie să plec.

Erau doar 11 kilometri de la Edinburgh până la Ardglen, și nu putea decât să se roage să nu fie prea târziu.

– Tu erai amantul lui Archie! zise Mairi. Nu am știut niciodată.

Soarele încă dogorea, apa încă curgea în pârâu, dar parcă nu putea nici să vadă, nici să audă. Ea se simțea de parcă era închisă într-o lume separată, în care existau doar Jeremy, pistolul și oribilul adevăr că el îi omorâse soțul.

Își cercetă amintirile, cernând, căutând. Văzuse oare vreodată vreun semn că Archie și Jeremy erau mai mult decât cunoștințe? Nu își amintea așa ceva. Dar, pe de altă parte, nu avusese vreun motiv să observe. Ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Își imaginase că Archie avea o amantă, nu un amant.

– Tu l-ai înșelat pe Lord MacLeod, făcându-l să creadă că Archie e încă în viață! zise ea. De ce ai face un lucru de o asemenea cruzime?

Jeremy clipi. În ochii lui cenușii nu se zărea nici o emoție, doar un vid adânc, care era mai înspăimântător decât orice furie.

– Voiam bani, zise el. L-am ținut pe Archie în viață ca să-l pot face pe Lord MacLeod să plătească.

Mairi se uită spre mormânt și-l văzu pe Jeremy zâmbind.

– De fapt, spiritul lui, zise el. A murit în noaptea în care am plecat.

– A fost un accident? întrebă Mairi și se dădu înapoi când văzu disprețul din ochii lui.

– Sigur că nu, răspunse Jeremy. Ne-am certat. El trebuia să vină cu bani la el, dar prostul sentimental îți lăsase ție tot. Spunea că ți-o datorează, de parcă ar fi putut să compenseze prin bani ce făcuse! Zicea că tu vei ști să-i folosești ca să faci bine oamenilor. Buzele i se arcuiră. Bietul Archie era așa de slab și de măcinat de vină!

– Era un bărbat mai bun decât vei fi tu vreodată, zise Mairi cu o sclipire de furie, dar vorbele alunecară pe lângă Jeremy fără să-l atingă.

– Nu mă interesează să fiu bun, zise el. Mă interesează să fiu bogat. Timp de douăzeci și șapte de ani am fost lacheul lui Lord MacLeod, la fel ca tatăl meu înaintea mea. Eram meniți pentru ceva mai bun de atât.

Mirosul slab de fum alunecă în jos spre vale, iar Mairi își întoarse capul brusc.

Jeremy își ridică pistolul imediat și-i făcu semn să stea liniștită.

– Nu poți să mă împuști, zise Mairi. Servitorii știu că ești aici. Vor ști că nu a fost un accident.

– Nu intenționez să te împușc decât dacă e absolut necesar, zise Jeremy. Eu voi fi cel care îți voi găsi corpul. Voi încerca să te salvez ca un erou.

O văzu cum se încruntă și zâmbi cu satisfacție.

– Dealul e în flăcări, draga mea. Tufișurile și buruienile sunt uscate. O flacără stârnită ici și colo... Ridică din umeri. Curând vom fi înconjurați.

Mairi auzea focul trosnind. Făcu o mișcare involuntară și din nou Jeremy împinse pistolul spre ea.

– Vreau să-ți spun și restul, zise el.

– De ce? se răsti ea. Din răutate?

El ridică din umeri.

– Dacă așa crezi... Eu l-am ucis pe Wilfred Cardross după ce nu a reușit să te răpească și să mi te aducă. L-aș fi ucis pe Michael Innes dacă Rutherford nu i-ar fi închis gura înainte. Dar așa... Ridică din nou din umeri. Încă mă gândesc la asta. Poate peste ceva timp...

– Un alt accident? rosti Mairi. Devin un pic prea frecvente, Jeremy. Oamenii vor începe să intre la bănuieli.

– E doar vina ta, spuse Jeremy, agitându-se dintr-odată. Intenționam să mă căsătoresc cu tine, să pun mâna pe bani în felul acesta. Apoi l-ai acceptat pe Rutherford. Lord MacLeod mi-a spus că e doar prefăcătorie, dar știam că ești amanta lui Rutherford și nu puteam să risc.

– Așa că l-ai trimis pe Wilfred să mă omoare, zise Mairi.

– Să te răpească, o corectă Jeremy. Nu îmi erai de folos moartă. Dar acum... El oftă ca și cum comportamentul ei l-ar fi supărat foarte tare. Acum nu am de ales, pentru că știi despre Archie. E al naibii de enervant. Zâmbi brusc, alungându-și proasta dispoziție ca pe o toană de copil. În fine, trebuie să plec. Din fericire, pot să alerg mult mai repede decât tine. Se uită la cizmulițele ei cu amuzament. Încălțările alea nu te vor ajuta într-un incendiu.

Ridică pistolul într-un salut ironic și apoi se întoarse, urcând pe pantă și dispărând în vârf. Mairi se luptă cu sentimentul de ușurare și cu greața care amenința să o amețească. Nu era momentul să dea dovadă de slăbiciune. Strânse din dinți și începu să urce după el.

Când ajunse sus, cizmulițele ei de piele erau zdrențuite, așa cum prezisese Jeremy, și fustele îi erau sfâșiate de tufișuri și stânci. Picioarele o dureau deja. Mica vale fusese o oază care nu dezvăluia infernul ce dogorea pe o parte a dealului. O înconjura focul sălbatic, care măcina tufișuri, buruieni și se îndrepta spre Ardglen. Fumul transformase cerul albastru într-unul amenințător și cenușiu. Auzea șuieratul și trosnetul flăcărilor și simțea mirosul și gustul acru al focului în vânt.

Mairi nu mai văzuse foc sălbatic până atunci. Viteza și sunetul acestuia o îngrozeau. Jeremy reușise să treacă la timp. Îl vedea alergând pe potecă, înaintea focului, cu o viteză pe care ea nu ar putut s-o atingă.

O pală bruscă de vânt aduse o flacără mai mare atât de aproape, încât îi simți dogoarea. Se întoarse și o luă în jos spre vale, de unde

venise, cu inima bubuindu-i în piept și cu palmele zgâriate de piatra aspră. Când văzu focul pe partea de sus a potecii, țipă.

Apa, trebuia să intre în apă.

În ciuda verii fierbinți, apa din râu era brutal de rece și îi tăie răsuflarea, făcând-o să țipe. Se aruncă la vale, urmând cursul râului, fără să țină cont de pietrele acoperite de mușchi care alunecau pe sub încălțările distruse și de ciulinii care îi sfâșiau hainele. Căzu de două ori, julindu-și mâinile și învinețindu-și genunchii. Nu avea decât un singur gând în minte – că nu avea să moară acolo ca să-i facă pe plac lui Jeremy Cambridge și ca el să poată păstra secretul morții lui Archie. Într-un fel, simțea că ar fi eșuat în fața lui Jack. Parcă el ar fi chemat-o. Dar, chiar și când alerga de-a lungul râului, udă leoarcă și înfrigurată, flăcările țineau pasul cu ea, dansând de-a lungul malului, întinzându-se spre ea atât de aproape încât o îngrozeau.

La vreo 45 de metri de la baza dealului, știu că nu putea reuși. Aici râul dispărea în subteran prin peșteri săpate în gresie cu mii de ani în urmă. Un stejar bătrân și uscat atârna deasupra apei. Ea văzu cum luă foc și se despică. Sunetul era de nedescris – un trosnet teribil ca o de împușcătură. Copacul căzu peste râu, arzând cu sălbăticie, iar flăcările săriră peste apă ca să se aprindă pe partea cealaltă, închizându-i calea de scăpare cu un zid de foc.

Jack auzi sunetul copacului căzând când ajunse pe panta dealului. Întreaga zonă părea să ardă. Când ajunsese la Ardglen, Frazer evacua deja casa. Servitorii alergau agitați, iar arendașii scoteau caii din grajd. Nu era nici urmă de Hamish, Murdo și Ross. Frazer, palid și cu chipul întunecat, îi spuse că Lady Mairi ieșise să se plimbe mai devreme și nu se întorsese. Băieții plecaseră în căutarea ei.

Îi mai spusese că venise Jeremy Cambridge și că pornise pe deal după ea. Atunci Jack simțise că groaza îi cuprinde inima ca un cub de gheață.

La început i se păru că aude o împușcătură. Apoi văzu copacul căzând peste râu. Dincolo zări o sclipire albă prin strălucirea orbitoare a soarelui peste apă. Dintre toate lucrurile care nu își aveau locul acolo... era o umbreluță.

„Mairi."

Chiar când vru să se miște, Murdo veni alergând lângă el și îl prinse de braț. Chipul bărbatului era deja murdar de sudoare, cenușă și pământ. Dogoarea era de nesuportat, iar focul era la doar câțiva metri. În ochii lui Murdo se vedeau disperare și durere.

– Nu vă puteți duce acolo, domnule... începu el să spună.

– Pot și o voi face, zise Jack. Nu o va înghiți focul. Nu voi permite asta!

Chiar în timp ce vorbea simțea disperarea, teama că era deja prea târziu. Alungă cu hotărâre acel gând.

Murdo, Hamish și Ross îl înconjurară.

– Lăsați-mă să trec, zise el într-un acces de furie, sau vă dobor pe toți!

Ei se dădură la o parte, cu respect în privire, deși știau că era o capcană mortală. Jack alergă spre foc, ajungând exact acolo unde râul dispărea sub stânci.

Sări în apă, orbit, asurzit de vuietul focului, simțind cum flăcările se întind să-l prindă. Apoi ajunse mai jos pe cursul râului și răcoarea din apă îl înconjură. Se poticni, șocat de apa rece ca gheața. Întinse mâna și prinse mâna lui Mairi. Era rece, udă toată și tremura, dar se simțea precum cel mai minunat lucru în brațele lui. O trase sub o stâncă în timp ce focul urla și gonea deasupra lor și înroșea apa.

Chipul ei era în scobitura gâtului său – cu o mână o ținea de cap, iar cu cealaltă de talie, strângând-o la piept. Tremura, își dădu el seama, iar când îi simți respirația teribil de sacadată, i se strânse inima în piept.

– Mairi! strigă el, nerecunoscându-și propria voce.

O simți mișcându-se, lipindu-se și mai tare de el, cuibărindu-se în brațele lui. Erau amândoi înfrigurați și uzi până la piele, dar acolo unde corpurile lor erau lipite se încălzeau unul pe altul și sângele curgea cald. Jack își lipi buzele de părul ei și inspiră adânc, simțind fumul care se lipise de ea. Mairi era plină de funingine, murdară, dar era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, iar asta îi făcu inima să-i bată mai tare.

Nu știa prea bine ce să facă apoi. Se gândise doar să găsească un fel de adăpost cât de mic, ca să-i ferească de focul care duduia deasupra lor. Dar apoi pământul de sub ei păru să cedeze și căzură,

rostogolindu-se iar și iar, până când se opriră pe podeaua peșterii de dedesubt.

Mairi își recăpătă cunoștința și descoperi că era strâns lipită de corpul lui Jack. Capul îi era pe pieptul lui, iar corpul lui era curbat în jurul ei ca să o protejeze de pietrele ce puteau cădea. Plămânii îi erau plini de praf și de mizerie. Se simțea înghețată, murdară și zdruncinată, dar era în viață. Se mișcă ușor, întorcându-și capul spre el. Malul de deasupra lor se prăbușise, dar mai era o geană de lumină pentru a-i vedea fața.

– Jack? făcu ea.

El se mișcă. Începu să o pipăie agitat.

– Mairi? Ești bine?

– Da, răspunse ea și începu să tremure incontrolabil din pricina frigului și a tot ce se întâmplase. Tu?

– Sunt încă în viață.

În mod surprinzător, ea auzi zâmbetul din glasul lui.

– Mairi, iubito... Tonul i se schimbă și deveni atât de pătrunzător, încât o făcu din nou să tremure. Dumnezeule, am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna și nu am putut suporta!

Mairi încetă în acel moment să se mai teamă. Acolo, cu sunetul focului urlând deasupra lor și cu bucăți de piatră mari căzând încă pe ei, ea nu mai simțea decât o pace infinită. Jack o ținea strâns. Avea ochii închiși, dar ea îi simțea bătăile inimii tare și puternic în inima ei, iar pentru ea fu de ajuns.

Jack îi cuprinse chipul și o întoarse spre el, sărutând-o cu tandrețe.

– Ai gust de sare, zise el un pic mai târziu, și de cenușă. O sărută din nou. Te iubesc, zise el cu voce frântă. Am crezut că nu voi mai avea ocazia să ți-o spun.

Ea știuse asta din momentul în care o cuprinsese în brațe, știuse că o iubea și că a fi cu el era cel mai important lucru din lume. Apoi începu să râdă.

– Jack, zise ea, îți alegi teribil de prost momentele.

– Nu te-ai plâns niciodată până acum, zise și o sărută din nou. Te iubesc, repetă el.

Vocea îi era mai puternică de data asta, mai sigură, de parcă testa cuvintele și le găsea un pic mai confortabile.

– Căsătorește-te cu mine! zise el. Apoi adăugă smerit: Știu că nu sunt destul de bun pentru tine...

– Taci! zise Mairi și-l sărută la rândul ei. Ești tot ce îmi doresc, tot ce vreau.

Ea îl auzi râzând ușor tremurat.

– Te iubesc fără speranță. Te voi iubi mereu!

– Pentru un bărbat care până azi se considera incapabil să iubească, te descurci înspăimântător de bine, zise Mairi cu sfială.

– Vulpițo!

Ea îi simți zâmbetul, iar el o sărută din nou cu tandrețe și dulceață infinită. Se relaxase, acceptându-și propriile emoții și iubirea pe care ea i-o oferea. Jack o ținu protector în brațe și cu un fel de mândrie sfidătoare care o făcu să se simtă umilă și surprinzător de fericită în același timp.

– Domnule! se auzi un strigăt din capătul tunelului de unde venea raza slabă de lumină. Doamnă! Lady Mairi!

– La naiba! zise Mairi. Ne-au găsit.

Se ridică cu greu în picioare.

– Murdo, suntem aici!

O jumătate de oră mai târziu, ea și Jack ieșiră în sfârșit la lumină, murdari, înfrigurați și clipind des din pricina luminii puternice. Vântul îndepărtase focul spre vestul văii, lăsând în urmă doar tufișuri arse și fumegânde și teren înnegrit în jur. O pală neagră de fum atârna deasupra dealului. Ardglen încă era în picioare, arătând pașnic și imaculat lângă marea sclipitoare.

– Am găsit trupul domnului Cambridge lângă râu, zise Murdo. Venise să vă caute, doamnă? Se pare că focul l-a ajuns din urmă. S-a întins foarte repede. Îmi pare foarte rău, doamnă.

Mairi îi susținu privirea lui Jack. Se gândi la Lord MacLeod, la Archie și la scandal și știu că Jack se gândea la același lucru. Trase adânc aer în piept.

– Și mie îmi pare rău, zise ea. Nu știu ce dorea domnul Cambridge. Nici măcar nu am știut că era aici.

Îl văzu pe Jack zâmbind întristat, dar nu spuse nimic, iar în acel moment simți că îl iubește și mai tare. În curând, se gândi ea,

intenționa să îi spună totul despre Archie și aveau să organizeze împreună o înmormântare decentă, ca părinții să-l poată jeli cum trebuia. Dar deocamdată avea să facă o baie și să se îmbrace în haine curate după ce avea să se ungă pe toate tăieturile, juliturile și arsurile.

Se uită la Jack.

– Poți, te rog, să mă duci cât mai curând la Glen Calder? întrebă ea. Aș vrea să mă căsătoresc acolo.

Jack îi zâmbi, iar dragostea pe care o văzu în ochii lui îi făcu inima să tresalte de fericire.

– Cu cea mai mare plăcere, zise el și o luă în brațe. Te voi duce acasă.